XXV. évfolyam 1. szám **Ára: 1,80 Ft** 1969. január 2.

Ludas Matyi

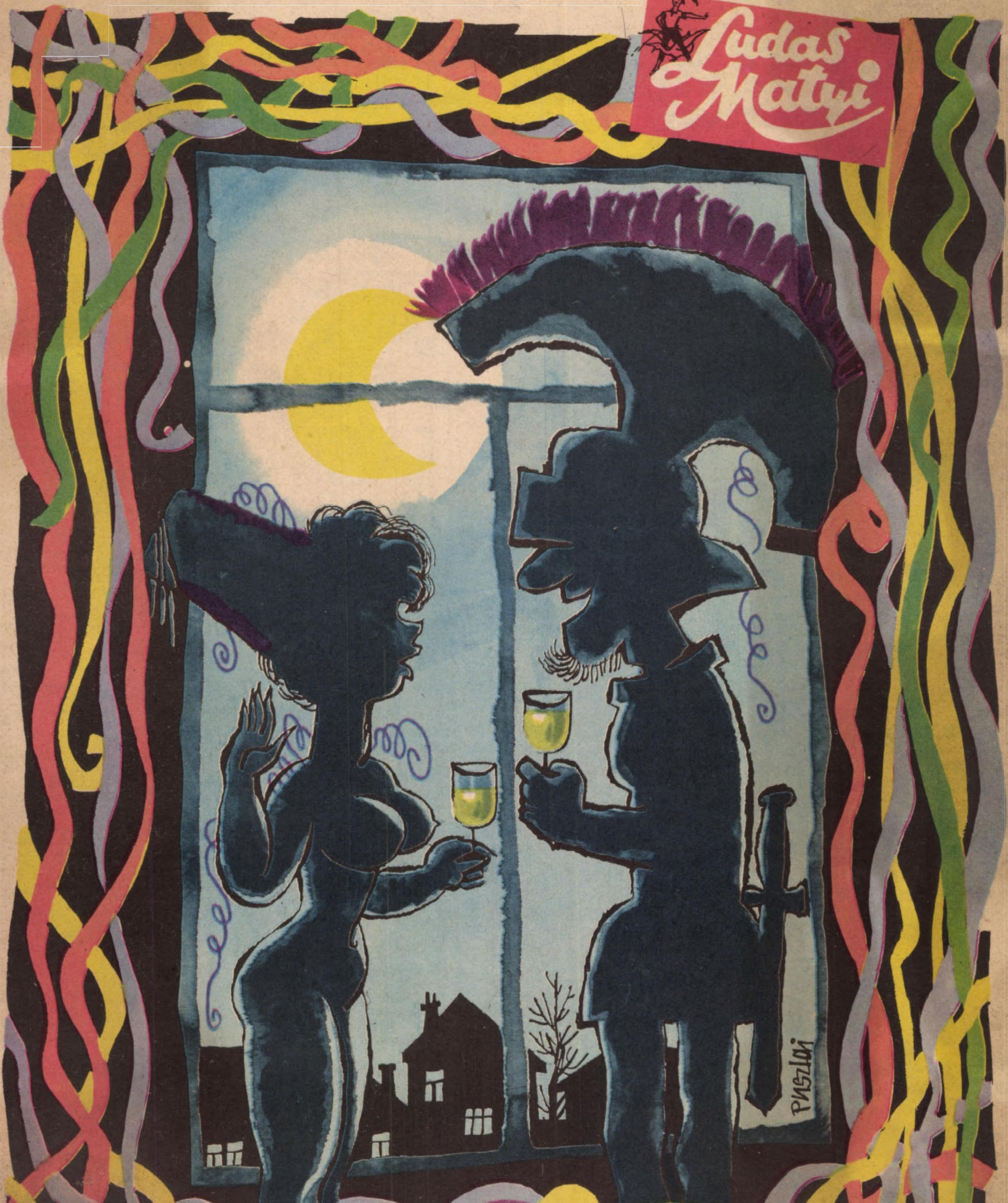

Pusztai Pál rajza

SZILVESZTER ÉJJELÉN — És maga, kisasszony, milyen jelmezben van?

KEDVES LUDAS!

Minden olvasónknak
és barátunknak
boldog új évet kívánunk!

Névadás a cipőboltban

Ősz hajú és fájós lábú
Néni ment a cipőboltba:
— Van-e, lelkem, magas szárú
Cipőjük? — ezt tudakolta.

Eladónők összenéztek,
Nevetett a szemük, szájuk:
— „Kismama-cipőnk" van, néni,
Akarja, hogy felpróbáljuk?

A néni az eladóhoz
Fordult: — Hozza máris, szentem!
Ha én hordom, a cipőből
„Nagymama-cipő" lesz menten.

K. Tóth Lenke

A heringből hótta után szardínia lesz!

A Közért előtt sorbanállás. Itt valami, a kedves fogyasztó számára előnyös árusítás folyik. (A pesti embert ellenállhatatlanul vonzza minden csoportosulás.) Hát nem csoda, hogy ennyien tolonganak az utcai árus bódéja előtt, ebben a zimankós, kellemetlen időben: szardíniát árulnak, mégpedig dobozát 7 *forintért!* Mindenki tudja Pestbudán, hogy ennek a jóízű és nagyon tápláló halféleségnek 12—14 forint az ára dobozonként. Ez a doboz itt kissé laposabb, mindössze 14 deka a tartalma, de hát:

— Elég ez egy embernek, teával, vacsorára — magyarázza a népnek a nyugdíjas bácsi, és a „szardínia" szóra úgy nyalja meg a száját szélét, mint az, aki nagyon régen nem részesült ebben az ínyencségben. És folytatja, nyilván azért, mert úgy véli, hogy „szódavízzel bélelt" póttélikabátja láttán némi magyarázattal tartozik:

— Én nyugdíjas vagyok, vigyázni köll a krajcárra. Hát nem költhetek vacsorára 14 forintokat, se tizenkettőt. De meg se is bírnám enni azt a nagy doboz szardíniát.

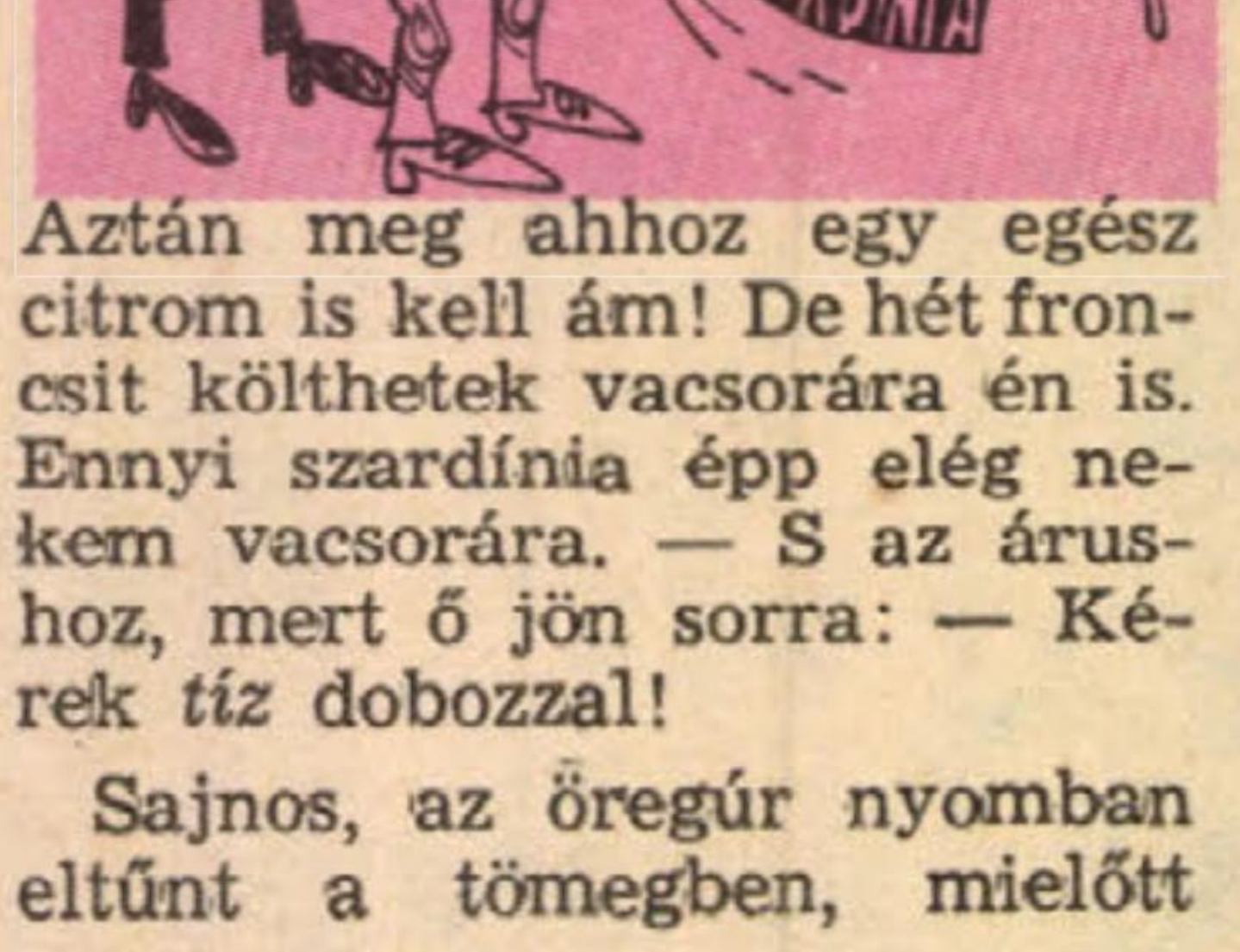

Aztán meg ahhoz egy egész citrom is kell ám! De hét froncsit költhetek vacsorára én is. Ennyi szardínia épp elég nekem vacsorára. — S az árushoz, mert ő jön sorra: — Kérek *tíz* dobozzal!

Sajnos, az öregúr nyomban eltűnt a tömegben, mielőtt utána kiabálhattam volna: Álljon meg a menet, bácsikám! Maga a szardíniára nyalta a szája szélét, ugye? Ám ez, amibe maga a hetven „froncsiját" invesztálta, *nem szardínia!* „SARDELE Atlantic". Ez áll a doboz szalagján. Román szardella. *Ha igaz!* Ugyanis kétféle suskus is van ebben (azon kívül, ami benne van)! A magyar szövegű szalag, amit már nálunk ragasztottak rá, így szól: „SZARDÍNIA ATLANTIC *hering* darabok babérlevéllel, borssal ízesített olajban". Hát a babért inkább az érdemli, aki ezt a „csodát" létrehozta! A szardellának nevezett halacska nálunk szardínia lett, de *olyan* szardínia, amely holta után heringgé változott! *Egy* dobozzal vettem belőle. Hát valóban hering volt az istenadta. S jó is. Mármint annak, aki a heringet szereti...

György Ferenc

SZAKSZERŰEN

Sétálok a gyöngyösi Kossuth Lajos utcán, nézegetem az üzleteket. A 24. sz. házban levő Vas- és Edénybolt kirakatában elgondolkodtató feliratra leszek figyelmes:

„Szaküzletben nagyobb a választék."

Eddig rendben is van. Nincs ebben semmi különös.

„Szakszerűbb a kiszolgálás" — mondja a felirat második része. Ezt sem vonom kétségbe — így természetes ez. Szakboltban, ugyebár, szakemberek szolgálnak ki, tehát a kiszolgálás rendkívül kulturált, szakszerű formája már eleve biztosított. Ha pl. villanytűzhelyéhez esetleg kályhacsövet kívánna vásárolni a csak kevéssé tájékozott vevő, okos szóval, de rendkívül határozott módon beszélik le céltalan cselekedetéről.

Mi hát a baj?

Az, hogy ebben a boltban nem szolgálnak ki szakemberek. Itt nem szolgál ki senki, azaz, hogy mindenki kiszolgál. Ugyanis az idézett felirat alatt nagy betűkkel ez áll a kirakatüvegen: *„Önkiszolgáló bolt".*

Magam és minden itt vásárolni szándékozó vevőtársaim nevében köszönöm a Heves megyei Iparcikk Kiskereskedelmi Vállalat előlegezett bizalmát, szakértelmembe vetett őszinte hitét, miszerint így ismeretlenül is tudni véli rólam és ezernyi vevőtársamról, hogy akkor leszünk mi igazán szakszerűen kiszolgálva, ha ezt magunk tesszük.

Pálinkás Zoltán
Budapest

TATAROZÁS MIATT

A Mártírok útja 35—37. számú lakóépületen végzett homlokzat-felújítási munkához állványt készítettek. A házban levő Keravill-üzlet erre függesztette ki a következő szövegű táblát:

„A ház tatarozása **miatt** a kiszolgálás zavartalan!"

Szóval ez kellett, egy rendes kis tatarozás, hogy végre zavartalan lehessen a kiszolgálás! Hány üzlet szorulna hasonlóra!

Mildner László
Budapest

TORONYÓRA — LÁNCCAL

Hurcolkodás közben eltörött fénycsőfoglalatomat Tatabányán, a Vértes Áruházból akartam pótolni.

Kérésemre az eladó egy pár csőfoglalatot és egy gyűjtőfoglalatot tett elém. Mikor közöltem vele, hogy én csak egy darab csőfoglalatot kérek, sajnálkozva mondta, hogy külön nem lehet vásárolni.

Kérdem, kedves Ludas, ha valaki láncot akar venni, kell venni hozzá toronyórát is?

F. I.
Tatabánya-Újváros

ÚJ NYOMÓGOMB

A Ludasban nemrég közölt „A hiba a készülékben van" című cikk egyik gyártmányunkkal: az elektromos kézszárítóval foglalkozott.

A gyártmány kibocsátása után sok észrevételt kaptunk vásárlóinktól. Ezeket a leggondosabban kivizsgáltuk és megállapítottuk, hogy a gyártmány konstrukciója megfelelő, a hiba — műszaki szempontból — viszonylag lényegtelen, ennek ellenére az üzemi felhasználásban valóban súlyos zavart jelentett. A kereskedelemben beszerzett óra, pillanatkapcsoló és nyomógomb időszakonként nem dolgozik összhangban. Az új nyomógombot házilag gyártottuk le olyan kivitelben (peremesen), hogy ne ragadhasson be ezután.

Reméljük, hogy ezzel a változtatással a kézszárítónk működése a jövőben kifogástalan lesz.

Lázár József ig.,
„Labor" Műszeripari Művek
Esztergom

CSIZMA

Alig három évig tartó, csizmahegyre menő küzdelem után sikerült meggyőzni a cipőipar képviselőit arról, hogy hölgyeink nem kizárólag táncparketten és hálószobákban óhajtják viselni a divatos, hosszú szárú lábbeliket, hanem olykor — uram bocsá' — az utcákon, sőt — minő vakmerőség — a vidékiek réteken, úttalan utakon is! Hölgyeink — kitartásuk jutalmául — ma már vízhatlan, nem pediglen talpatlan csizmákban járhatnak.

Most rajtunk, férfiakon a sor:

Követeljük kart-karba öltve, egyhangúan, a vízhatlan férficsizma gyártását! Követeljük az új típusú férficsizmát, melynek talpa tartós hűséget esküdött a felsőrésznek! Nem akarunk úgy járni, mint az egyszeri ember, aki sárga csizmát hordott és mezítlábas nyomot hagyott...

(csóti)

A MEGÁLLÓ ESETE

1967 februárjában a 11-es autóbusz végállomását a Mechwart téren körülbelül 50 méterrel feljebb — hegynek felfelé — tolták. Mivel a Bimbó úton és környékén más közlekedési eszköz nem jár, naponta ezerezerkétszáz utas a városból jövet, munka, bevásárlás után felpakolva kapaszkodik ide fel. Így hát nehezményeztük ezt a ráadást. Ezenkívül a várócsarnok a helyén maradt, kénytelenek voltunk (és vagyunk) ötven méterrel feljebb a szabad ég alatt várakozni és immár két tél havát, ősz esőjét és nyár vad napsütését fedél nélkül eltűrni.

Panasz, levél, cikk tolmácsolta a bosszankodást. Még az elmúlt év elején, 1967 áprilisában, a Fővárosi Autóbusz Üzem illetékes osztályvezetője válaszában így oktatott ki:

„... A 11-es jelzésű autóbuszjárat megállójának áthelyezése nem az utasok bosszantása céljából, hanem a régi megállóhelynél építendő föld alatti W.C. munkálatai miatt vált szükségessé. A munkálatok befejezése után a megállóhely visszahelyezést nyer és addig kérjük az utasok türelmét."

A munkálatok hónapokkal az áthelyezés után kezdődtek meg és rekordtempóban folytak. Elbúcsúztunk a tavasztól, a nyártól, a téltől, jött az újabb tavasz, szemben egy hatemeletes házat építettek fel, a lakók beköltöztek, egy újabb ház épült felfelé, csak éppen a föld alatti rejtekhely nem készült el.

De még az ilyen építkezés is véget ért egyszer. Bőven számított ötnegyed év után, 1968 július elején. Emiatt táncra perdültünk, ami a budapesti ember naiv, bizakodó lelkét mutatja. Mert az illetlen illemhely körül valami nincs rendben. megépítették, de ma sem használják. És a megállót? Visszahelyezték? Ugyan! Szó sincs róla. December második felében még mindig külön van a szép üvegezett várócsarnok — a tavasszal mindannyiunk örömére újrafestették és lakkozták —, a vándorok viszont csak mélán sóhajtanak, amikor mellette elbaktatnak és fel a hegynek további ötven métereket kapaszkodnak. Újabb leveleket, panaszokat, beadványokat köröznek a lihegő utasok, primitív eszükkel egyszerűen nem értik, hogy az Autóbusz Üzem miért nem intézkedik. Itt a tél, álldogáljunk továbbra is a szabad ég alatt, mert a közönség gondját viselő egyesek...? Vagy talán a várócsarnokot át akarják adni a létesítendő magyar Skanzennek? Esetleg gesztenyesütőnek adják bérbe? Egy gebines lángos-szakember már jelentkezett!

N. J.

ROSSZ LELKIISMERET

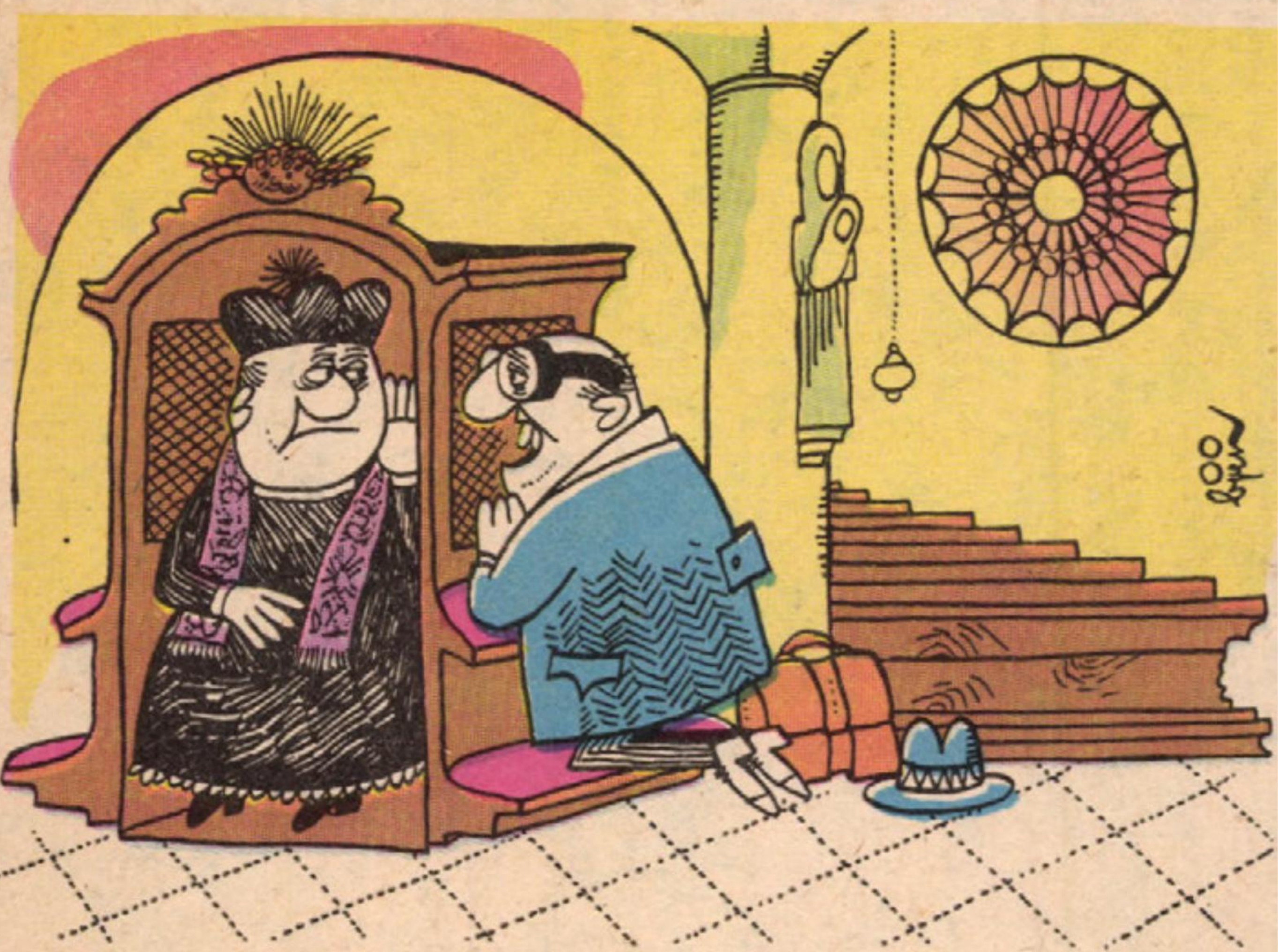

– Egész évben igazságtalanul osztottam el a prémiumot.

SZILVESZTER

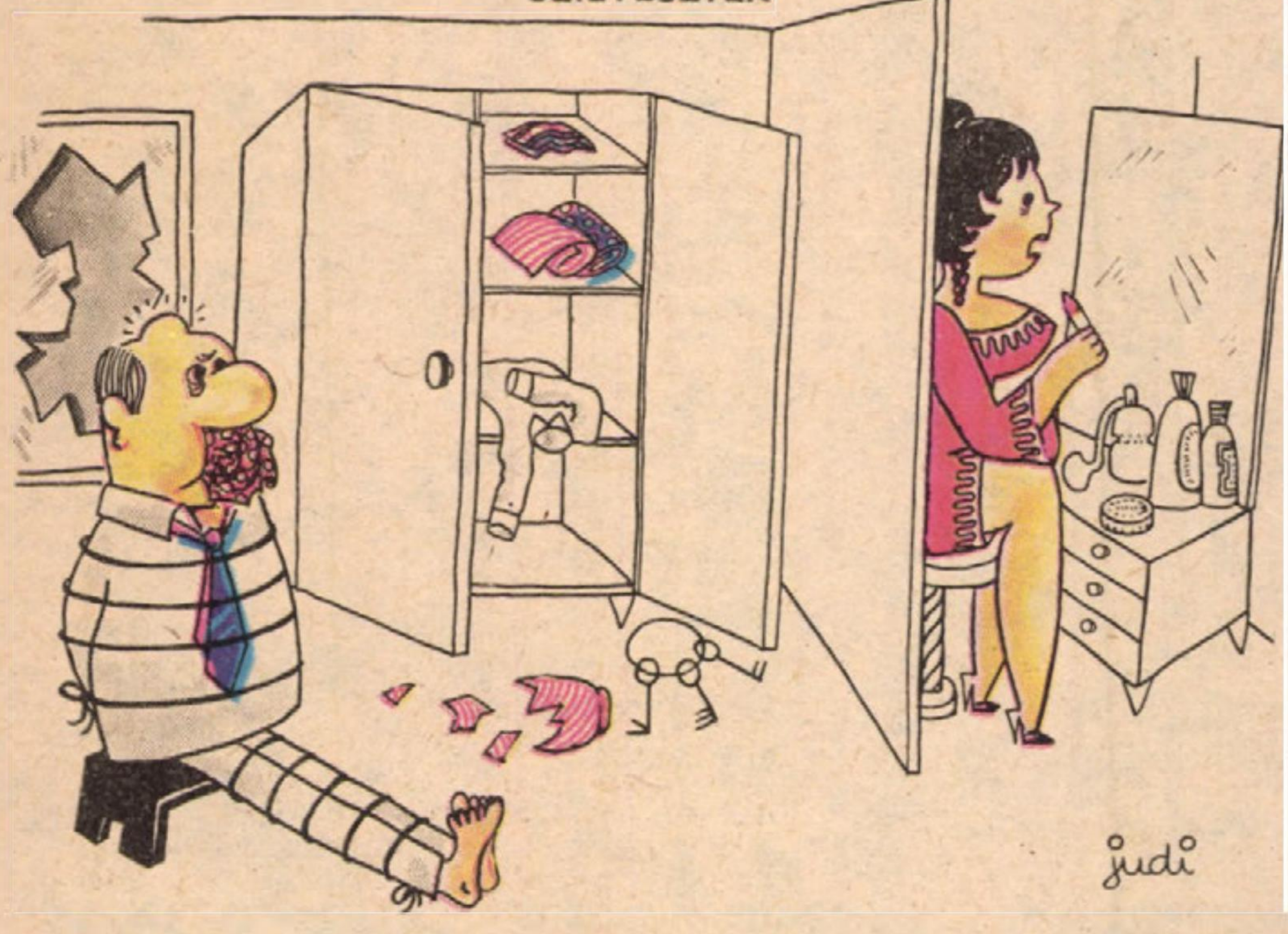

– Jenő, még mindig nem vagy kész? Indulnunk kellene!

BONNI ÓLOMÖNTÉS

Hegedűs István rajza

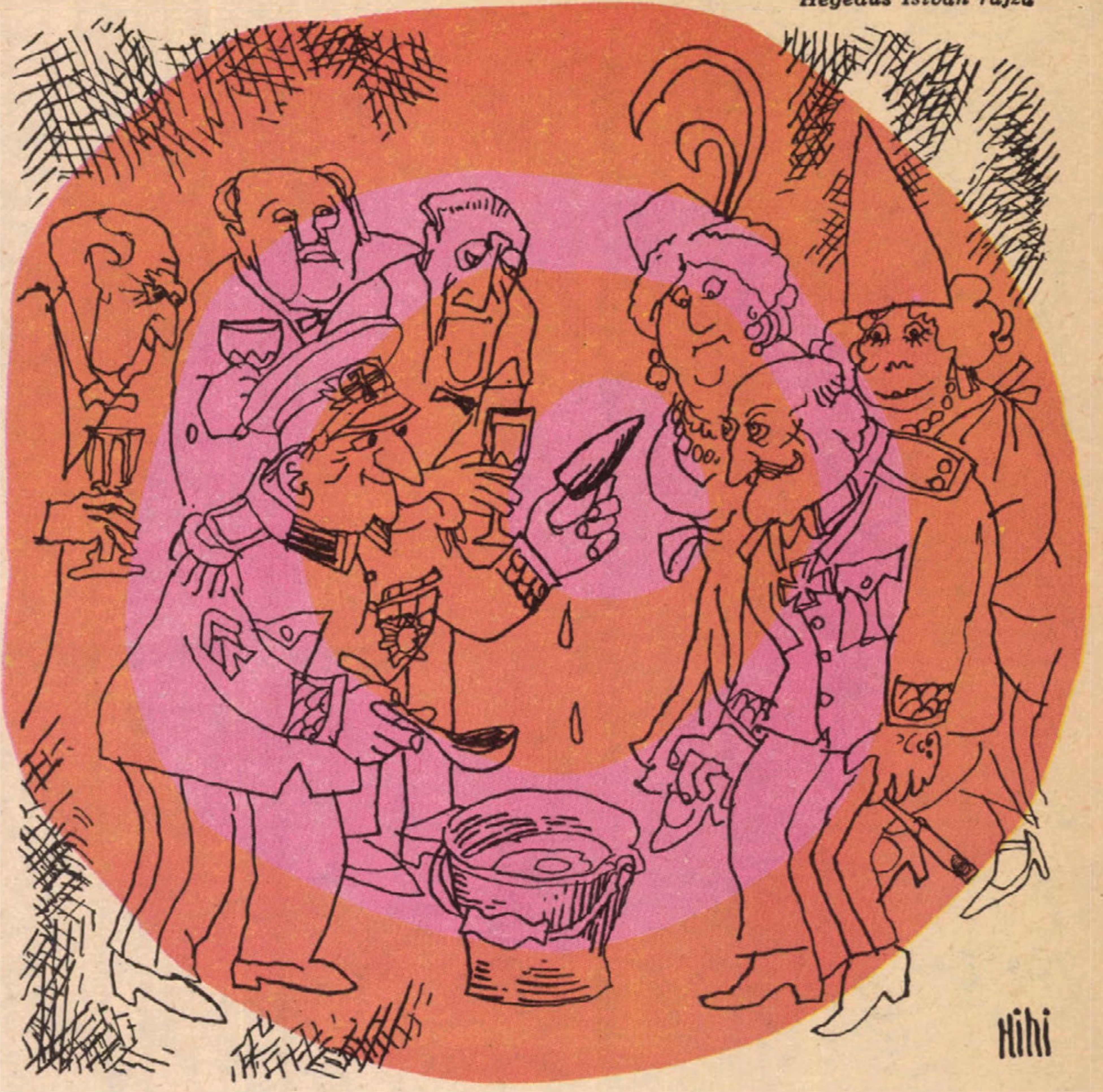

LELKI VIGASZ

Az amerikai szállodákban a vendég az éjjeliszekrényen bibliát talál. Az egyik hotelban a szent könyv mellett cédula áll: „Ha magányos és szomorú, olvassa el a 23. és a 27. zsoltárt!" A bibliában a 27. zsoltár szövegénél újabb cédula: „Ha még mindig magányos és szomorú, a zsoltárok számait rakja össze, tárcsázza fel a 2327-et és kérje Kittyt!"

Pesti kirakatok

MODERN BABÁK

Nézem a játéküzlet kirakatát, nem különösebb céllal (a családban már felnőttek a gyerekek), csak úgy pesti szokás szerint: sokan nézik, hát én is nézem.

Egyszer csak megbizsereg a szívem: lám, ezen a téren sem maradtunk le, a fejlődés itt is kérlelhetetlenül bekövetkezett.

Más babák néznek szembe velem, mint még nem is olyan régen. Nem azok a polgári, giccses, szabályos babapofikájú babák, hanem maiak, modernek, valóságszerűek és sokszínűek, mint maga az élet.

Van itt kancsal, ferdeképű, mopszliarcú, hajzatuk — zöldtől a liláig — száz árnyalatban, frizurájuk semmitől a kazalig, szoknyájuk minitől a minibbig, áruk maxitól a maxibbig változik. A lényeg egy: a sablonos babaszerű baba már a múlté.

Ámde elismerésemmel egyidejűleg meg kell mondanom, én félnék egy ilyen mai babával kettesben maradni az ágyikóban. Remélem azonban, hogy a mi mai kislányaink bátrabbak és rettenthetetlenebbek, mint háborúgyötörte szerencsétlenségem.

Különben is a babákat nem nekik készítik, ők a kukorica csutkájával épp olyan jól el tudnak játszani, mint a babaipar legrafináltabb teremtményével.

Apropó, teremtmény! Elvégre az isten is saját képmására teremtette az embert.

KABÁTOK

Nézem a férfiruhaüzlet kirakatát. Mind telis-tele kabáttal. Tél van, tehát télikabáttal.

A választék bőséges, van mindenféle: svájci ballon műszőrmével, hazai orkán kínai teddyvel, téliesített ciklon, irhás jersey, hagyományos szövet, egyszóval mindaz, mi férfiszívnek vágya.

Lehet urak, lehet, folyvást, csak folyvást, szabad a bemenet, szabad a vásár — csupán egy feltétel van, legalábbis a kirakati árcédulák felirata szerint. Autótulajdonosnak kell lenni.

Ezek a szép kabátok ugyanis mind autóskabátok, kocsikabátok.

Információim szerint az üzletek eladói eltekintenek az autótulajdon okiratszerű igazolásától, elég, ha a kedves vevő becsületszavát adja, vagy azt mondja, ő előbb megveszi a kabátot és akkor már csak a kocsi kell hozzá.

A kereskedelem fölmérése szerint azonban — sajnos — sok férfiú, akiknek eszük ágában sincs autót vásárolni, az utóbbi trükkel hozzájutott ilyen kabáthoz.

KALAP ÉS CIPŐ

Kalapot és cipőt kell vásárolnom. A kirakatokban mindkét holmiból annyi, hogy nem győzöm kapkodni a fejemet.

Hosszas fürkészés után betérek egy kalapot áruló üzletbe. Kérek egy spriccelt szürkét, amit kiszemeltem magamnak. A kisasszony rámnéz és tagadóan rázza a fejét.

— Önnek sajnos, nagy a feje, az csak ötvenkettesben van.

— Akkor jó lesz az a sima szürke.

— Önnek sajnos, kicsi a feje, az csak ötvennyolcasban van.

Mit részletezzem? Idők során megtudtam, hogy az én ötvenhatos fejemre csak kockás terilént kaphatok.

Azután kinéztem magamnak egy olyan barna bőrrel szegett sárga antilopszerű cipőt, vagy esetleg azt a sötétzöldet feketével, vagy . . .

Mit részletezzem? Hol kicsi volt a lábam, hol nagy.

Bevallom, néhány napi üzletjárás után kezdtem bosszankodni, de nem soká. Beláttam ugyanis, hogy nagyon célszerű ez az áruellátás.

Ezután a rendőrség, ha egy körözött egyénről olyan személyleírást kap, hogy az — mondjuk — barna spriccelt kalapban volt és fekete nubuk cipőben, akkor rögtön tudni fogják, hogy az illetőnek ötvenhetes feje és negyvenes lába van.

Éljen a közbiztonság!

Sólyom László

ÁLLANDÓ KÖZLEKEDÉSTECHNIKAI BEMUTATÓ

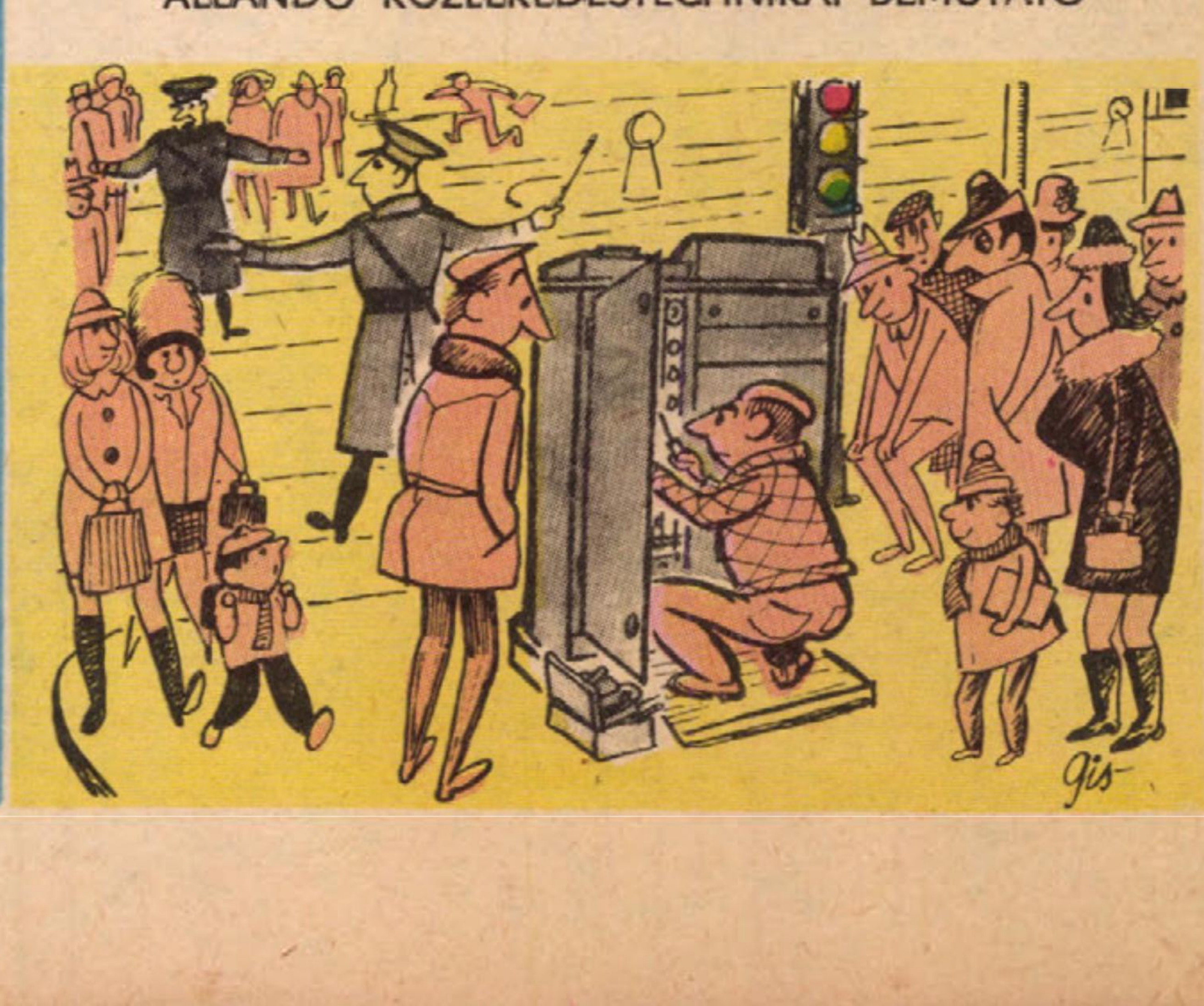

3 KRIMI

①

Egy párizsi fegyverkereskedésbe berobban egy elegáns nő, és dühös mozdulattal a pultra csap egy pisztolyt:

— Itt vettem ezt a vacakot, de rossz a célgömbje és teljesen használhatatlan. Háromszor lőttem a férjemre és a golyó mindháromszor mellé ment.

— Asszonyom — tárja szét karjait a kereskedő —, hogy mi egy rossz pisztolyt adjunk el, az teljességgel kizárt dolog. *Tessék talán behozni a kedves férjét, majd kipróbáljuk rajta.*

②

A társaságban a híres magándetektív vitte a szót:

— Odamentem a tett színhelyére, természetesen magammal vittem kitűnően idomított rendőrkutyámat is. A holttest mellett egy női zsebkendő feküdt, felemeltem, csak úgy dőlt belőle a rezedaparfőm illata. Megszagoltattam a kutyámmal, az abban a pillanatban elkezd rohanni, alig értem utol, be egyenesen az egyik villa kertjébe s ott megállt a virágok közt.

— És ott volt elbújva a tettes? — kérdi valaki.

— Nem. De igen sok rezeda nyílt a kertben.

③

A detektív minden apró részletre vonatkozóan alaposan kifaggatja az eset szemtanúját:

— Szóval, ön azt mondja, hogy ott állt a lépcsőházban, amikor a lövések eldördültek... mondja meg pontosan, milyen volt a helyzet a lépcsőházban, hogyan, merre mentek a lépcsők?

A tanú egy darabig gondolkozik, azután büszkén kivágja:

— Hát kérem, amikor fent állottam az emeleten, akkor úgy láttam, hogy az összes lépcsők lefelé mennek, amikor pedig a lövések után leszaladtam a földszintre, világosan láttam, hogy valamennyi lépcső fölfelé vezet.

Wisnyovszky János

BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT!

– Egészségünkre!
– Egészségünkre!

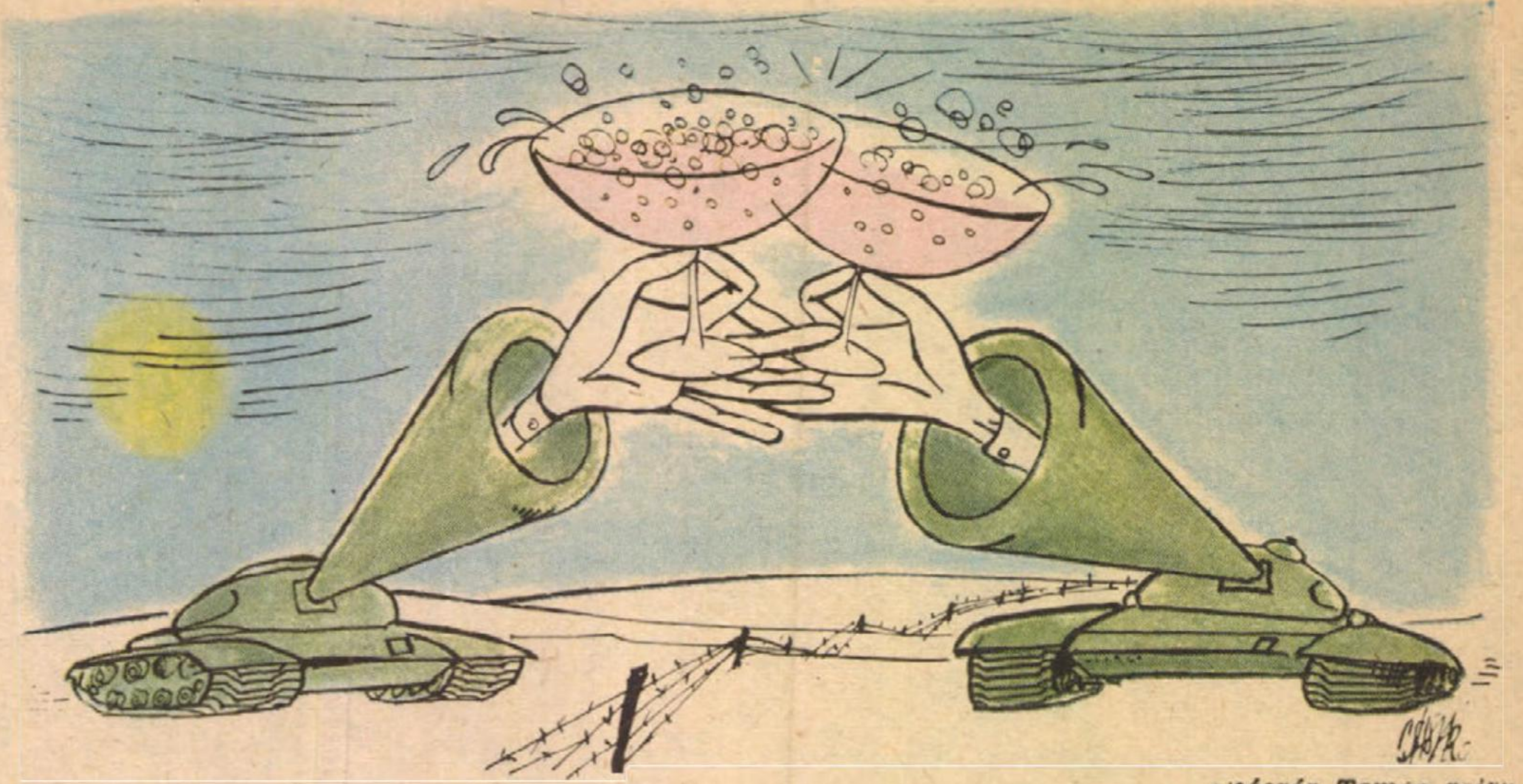

Császár Tamás rajza

CSALÁDI KÖR

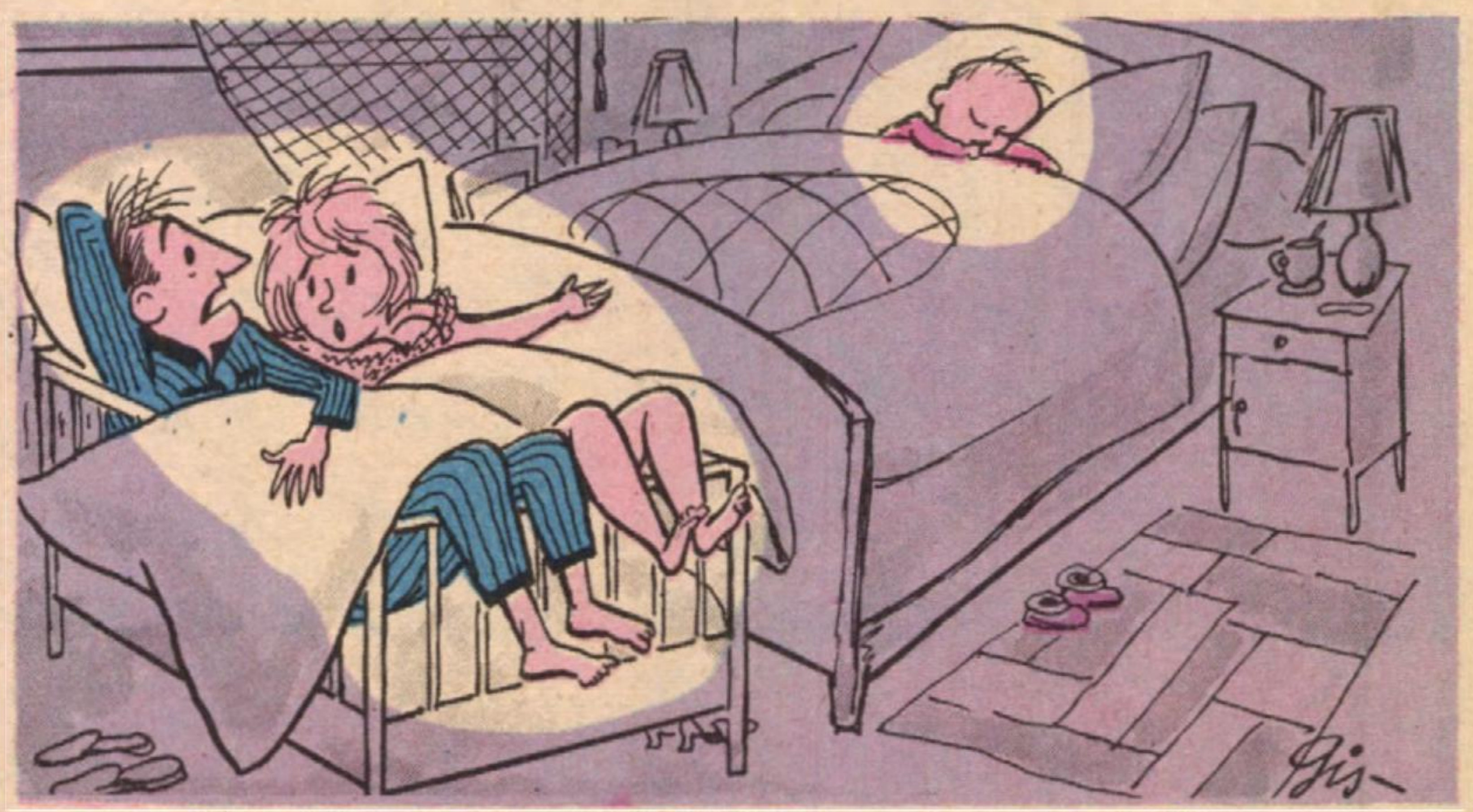

– Nem kényeztetjük mi el túlságosan ezt a gyereket?

Elégia

Éjféltől mindenki
Idősebb egy évvel,
Tükörbe néz egy hölgy
Vad, ifjonti hévvel.

Merengve szemléli
Redőit az orrán:
Legalább tíz percet
Késhetne az órám...

G. Sz.

KARÁCSONY UTÁN

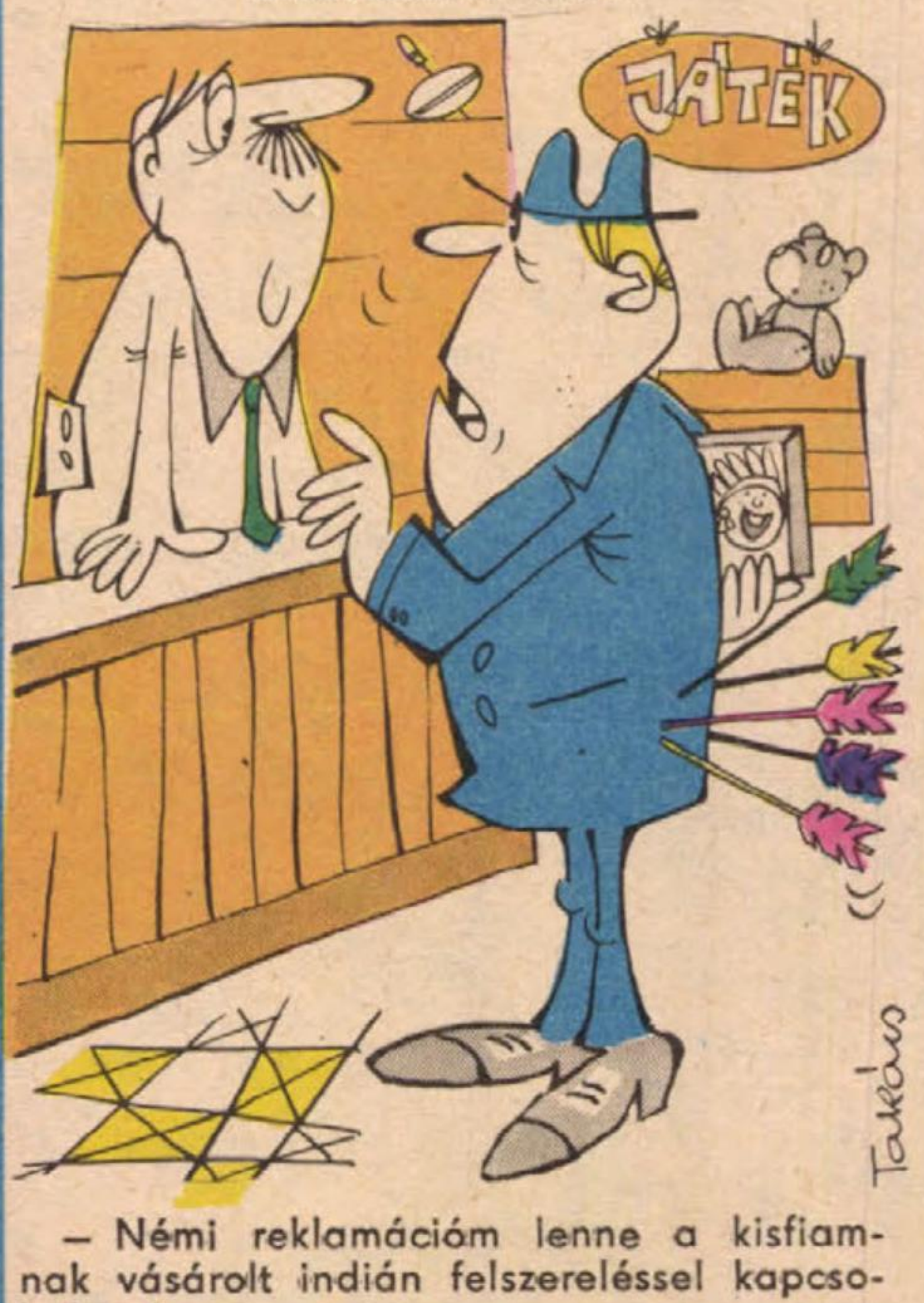

– Némi reklamációm lenne a kisfiamnak vásárolt indián felszereléssel kapcsolatban!

HALLOTTUNK EGY VICCET

Vihar Skóciában. Egy vándor menedéket kért egy kastélyban. Az inas a fogadószobába vezeti a didergő szálláskeresőt. Jön a házigazda, aki készséggel felajánlja éjszakára ez egyik szobáját.

Az inas a toronyszobába vezeti a vendéget. Rideg, barátságtalan terem, a vendég megkérdezi:

— Olyan kísérteties ez a nagy szoba! Nem történt itt még sohasem valami furcsa, rendkívüli dolog?

— Negyven éve nem — válaszolt az ősz inas.

— És mi történt negyven évvel ezelőtt?

— Reggel élve jött ki onnan egy vendég.

(p)

PRAKTIKUS SZÁMTÁBLA

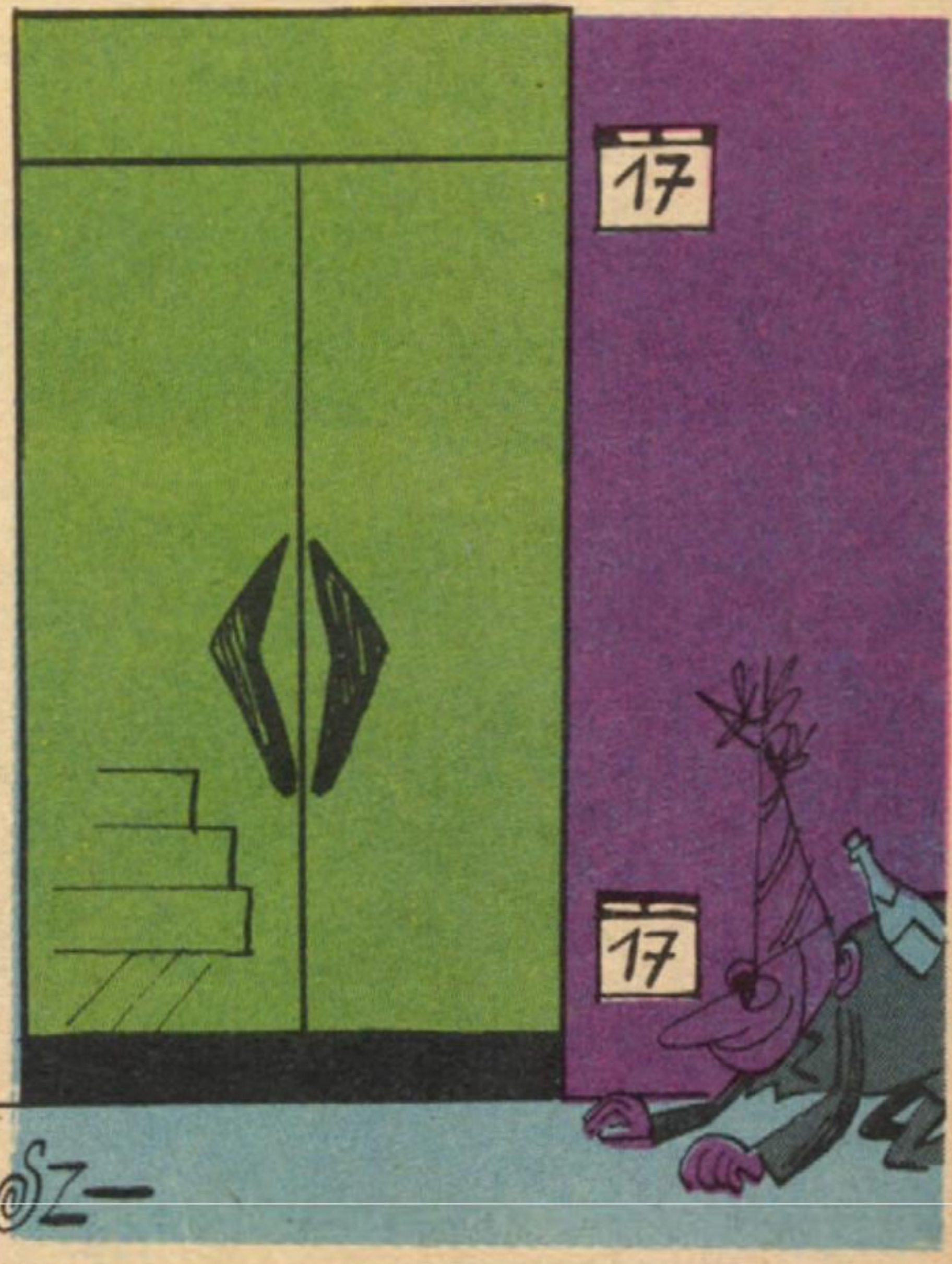

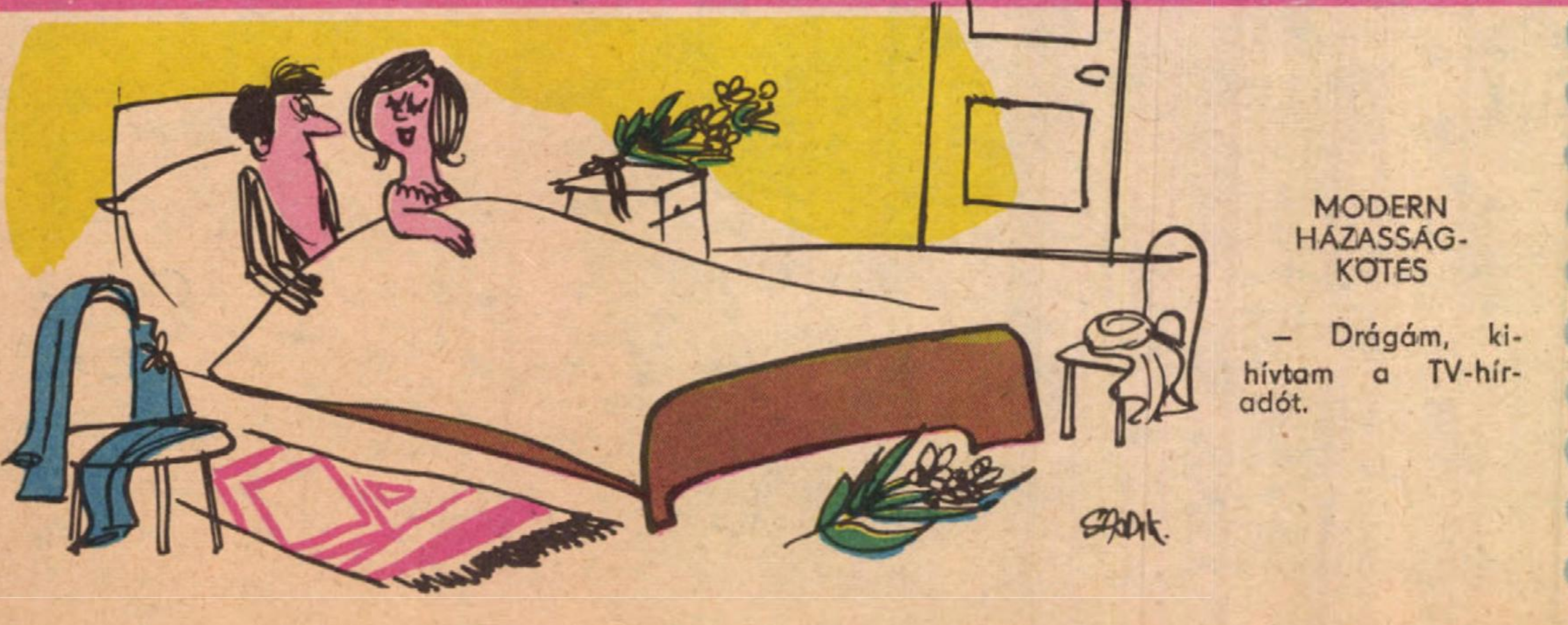

MODERN HÁZASSÁGKÖTÉS

– Drágám, kihívtam a TV-híradót.

GYENGÉD CÉLZÁS

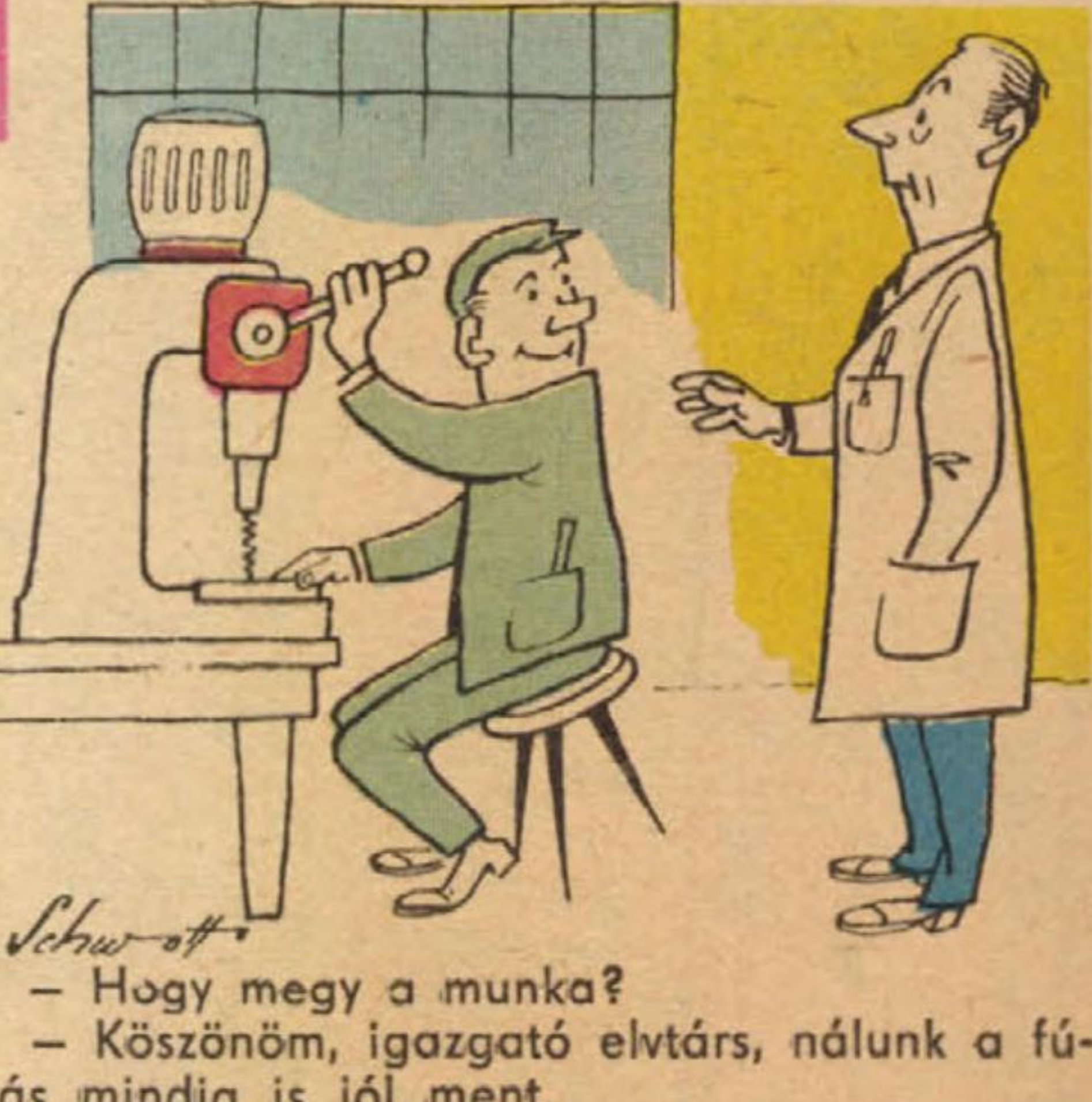

– Hogy megy a munka?

– Köszönöm, igazgató elvtárs, nálunk a fúrás mindig is jól ment.

Chicagóban Mister Brown fiát már harmadszor hívják a sorozóbizottság elé. Minden alkalommal hazaküldik: alkalmatlan.

— Szerencséje van a fiának — mondja Brownnak Mister Smith. — Bezzeg az én fiamat rögtön behívták, már rég Vietnamban van...

— Ne mondja el senkinek — feleli Mister Brown —, de egyszerű a magyarázat. Valahányszor megkaptuk az idézést, fogadtam a sorozóbizottság elnökével 1000 dollárban, hogy makkegészségesnek találják a srácot. És képzelje, mind a háromszor én vesztettem...

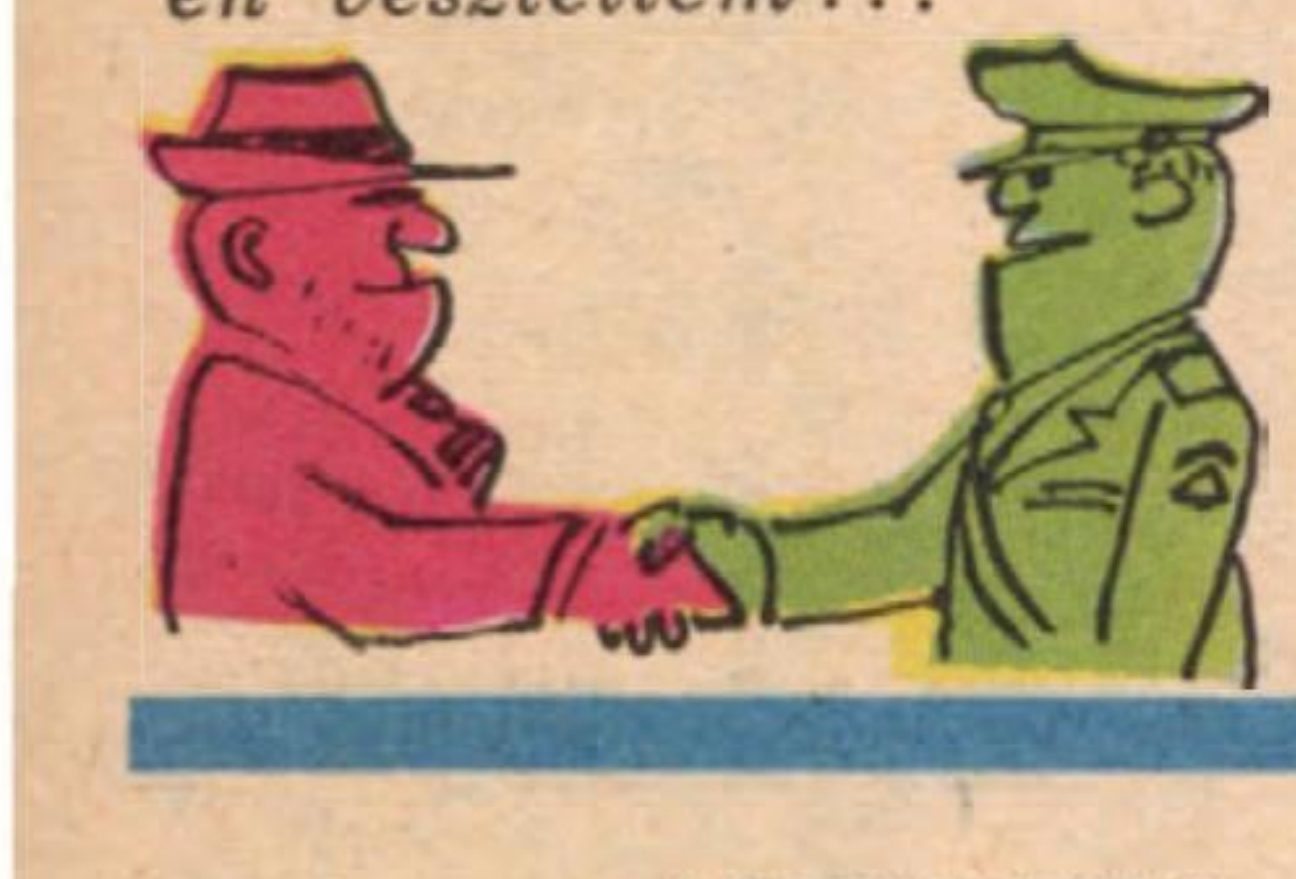

ÚJ KORMÁNY, ÚJ ARCOK AZ USA-BAN

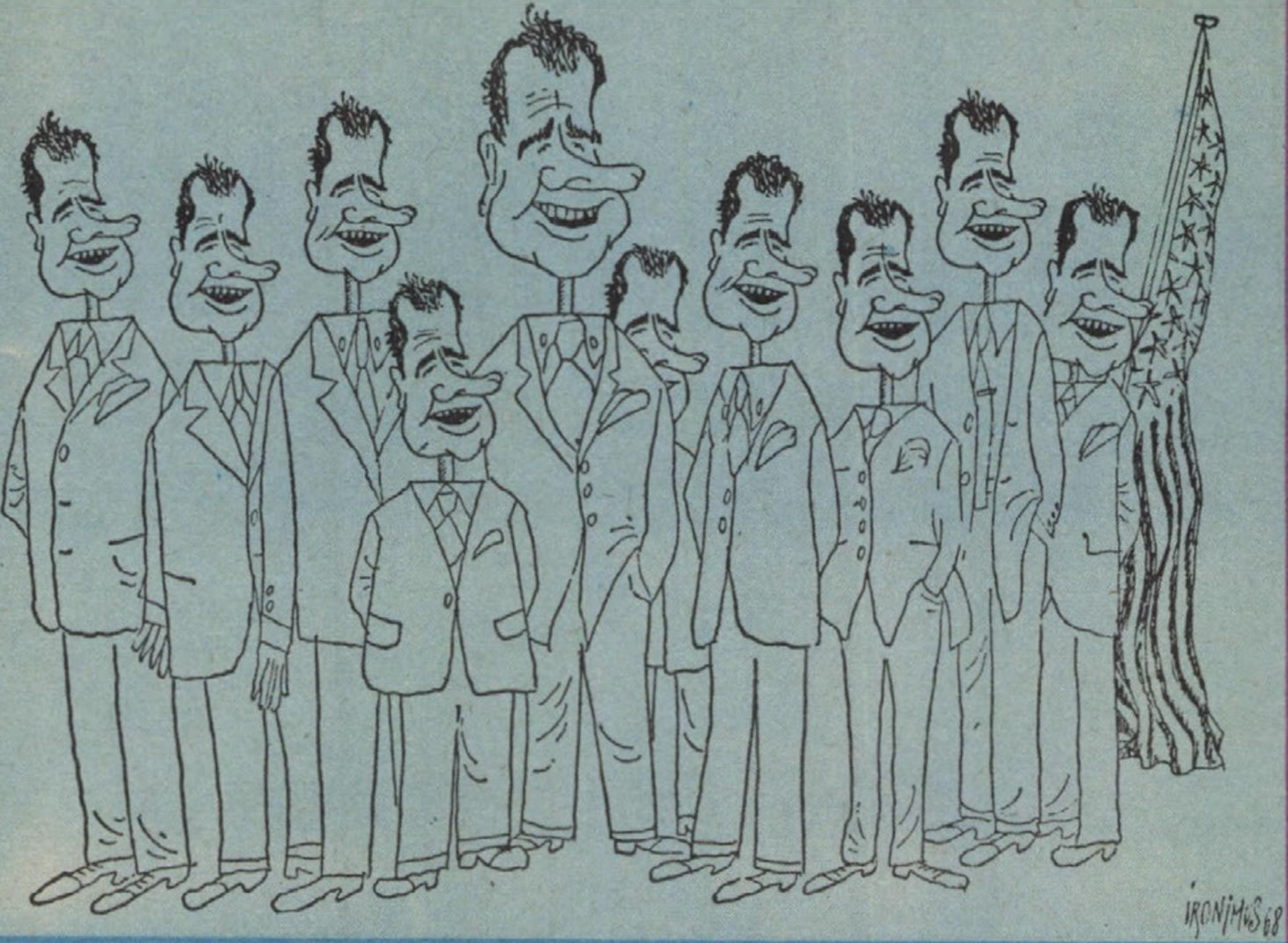

MEGLEPETES

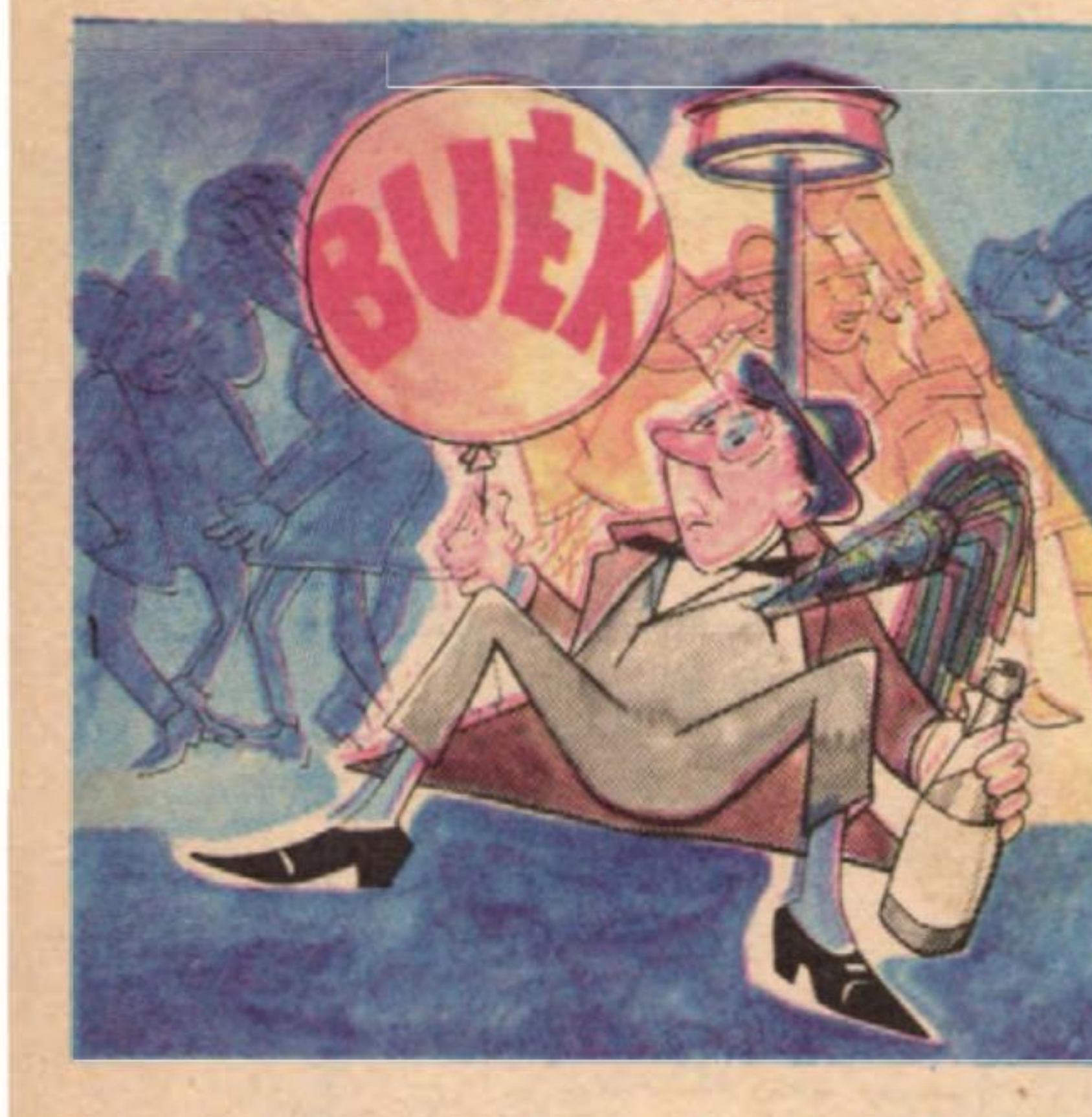

– Hogy kerültem én léghajóra?

RÉBUSZ

Az 51. sz. rejtvényünk megfejtése:

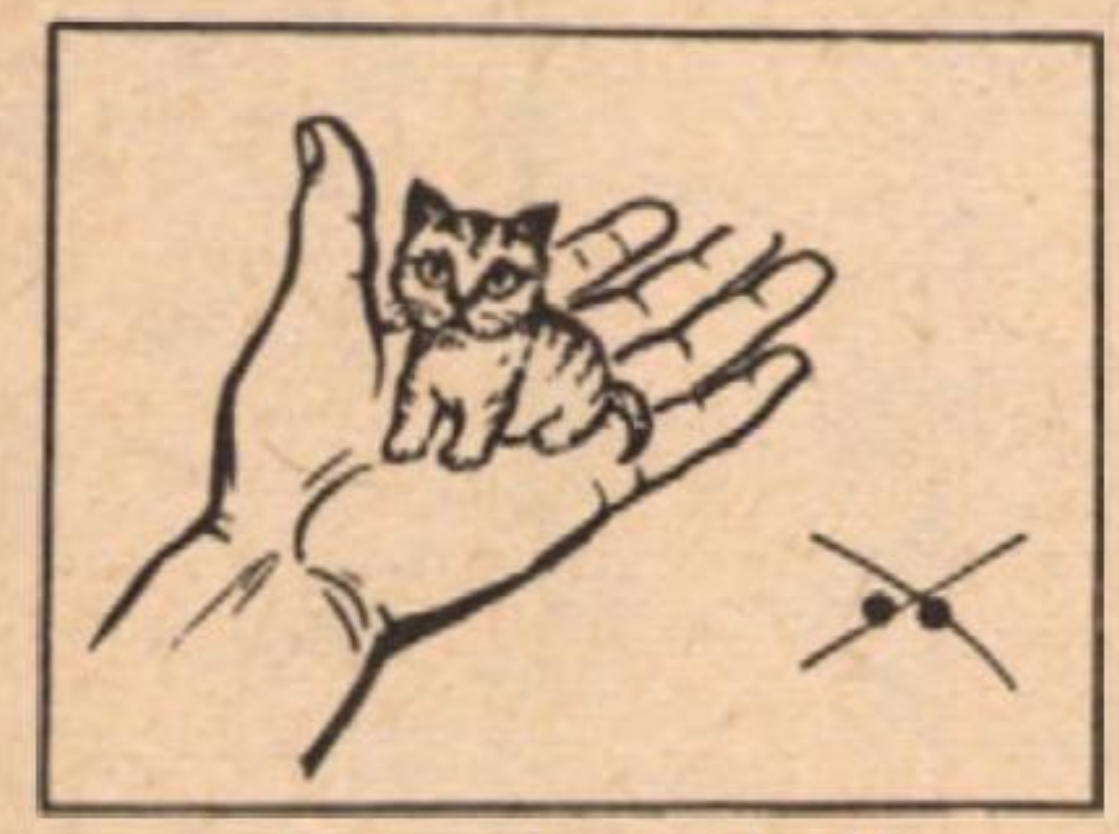

Torpedoromboló

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Domján István, Székesfehérvár, Sóstó, II. ép. 22.

P. Lipták Ferenc, Edelény, Corvin Ottó u. 9.

Bauer Dezsőné, Budapest, XIII., Jászai Mari tér 4/c.

53. REJTVÉNYÜNK

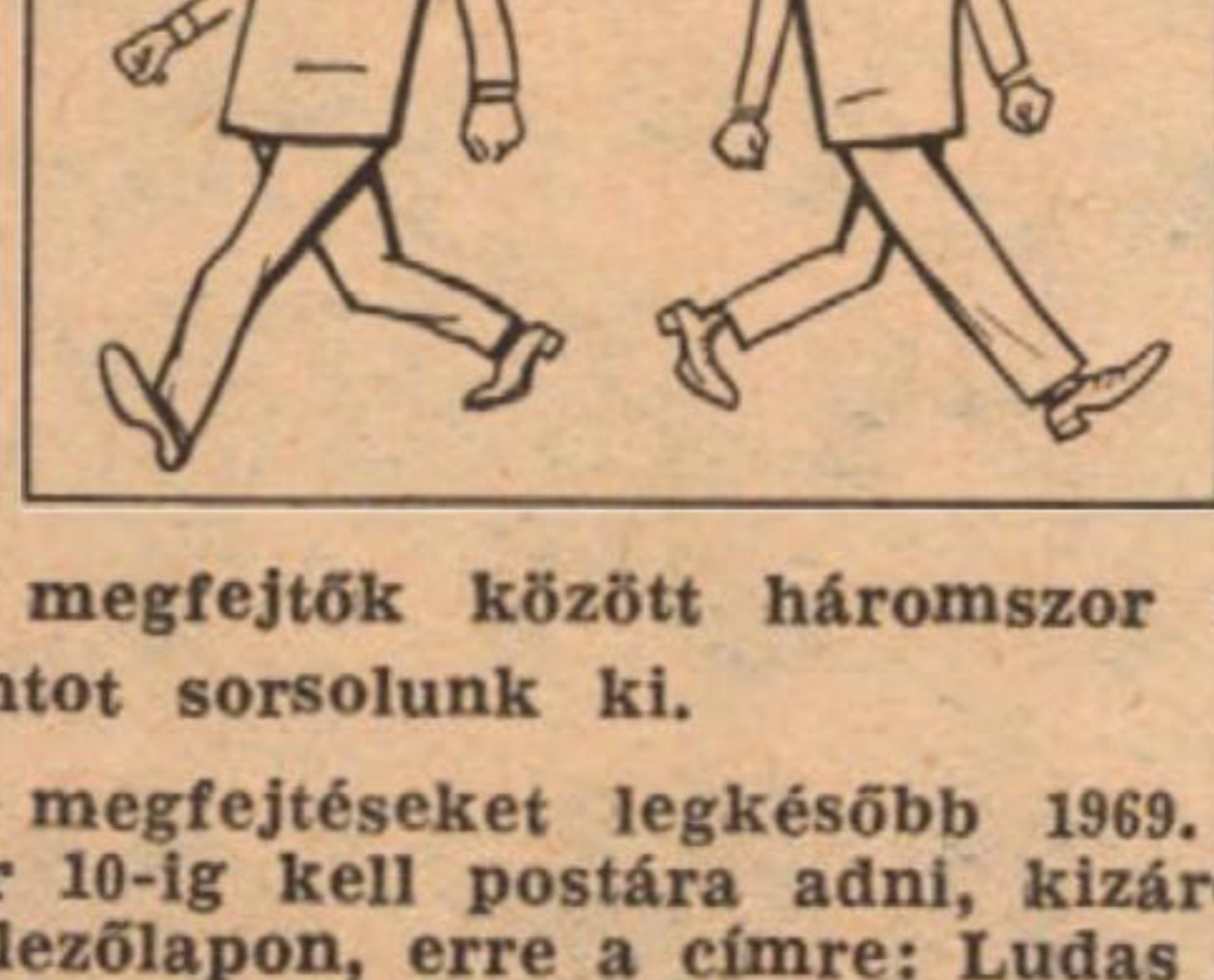

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb 1969. január 10-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

LONDONI VICC

A vízvezetékszerelő megkérdezi egy bérház portását:

– Brownék hanyadik emeleten laknak?

– A hatodikon laktak, de már két hete elköltöztek...

– Az ördögbe! Három hete még azzal telefonáltak nekem, hogy sürgős a javítás!

ELŐRELÁTÁS

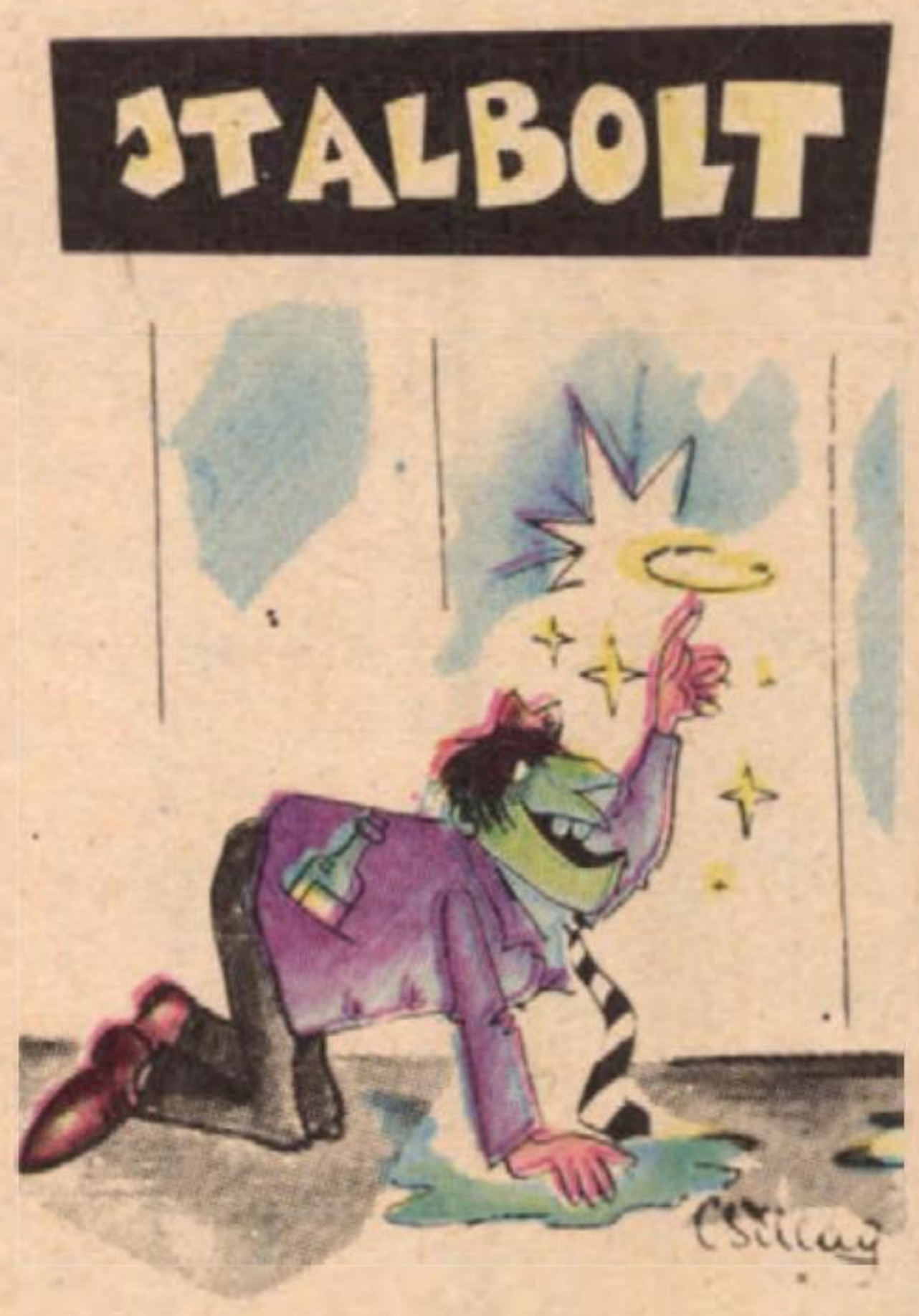

– Nem kezdek holnap új életet... hukk... mert akkor jövő ilyenkor nem lesz mit megfogadnom...

FURFANGOS FŐKÖNYVELŐ

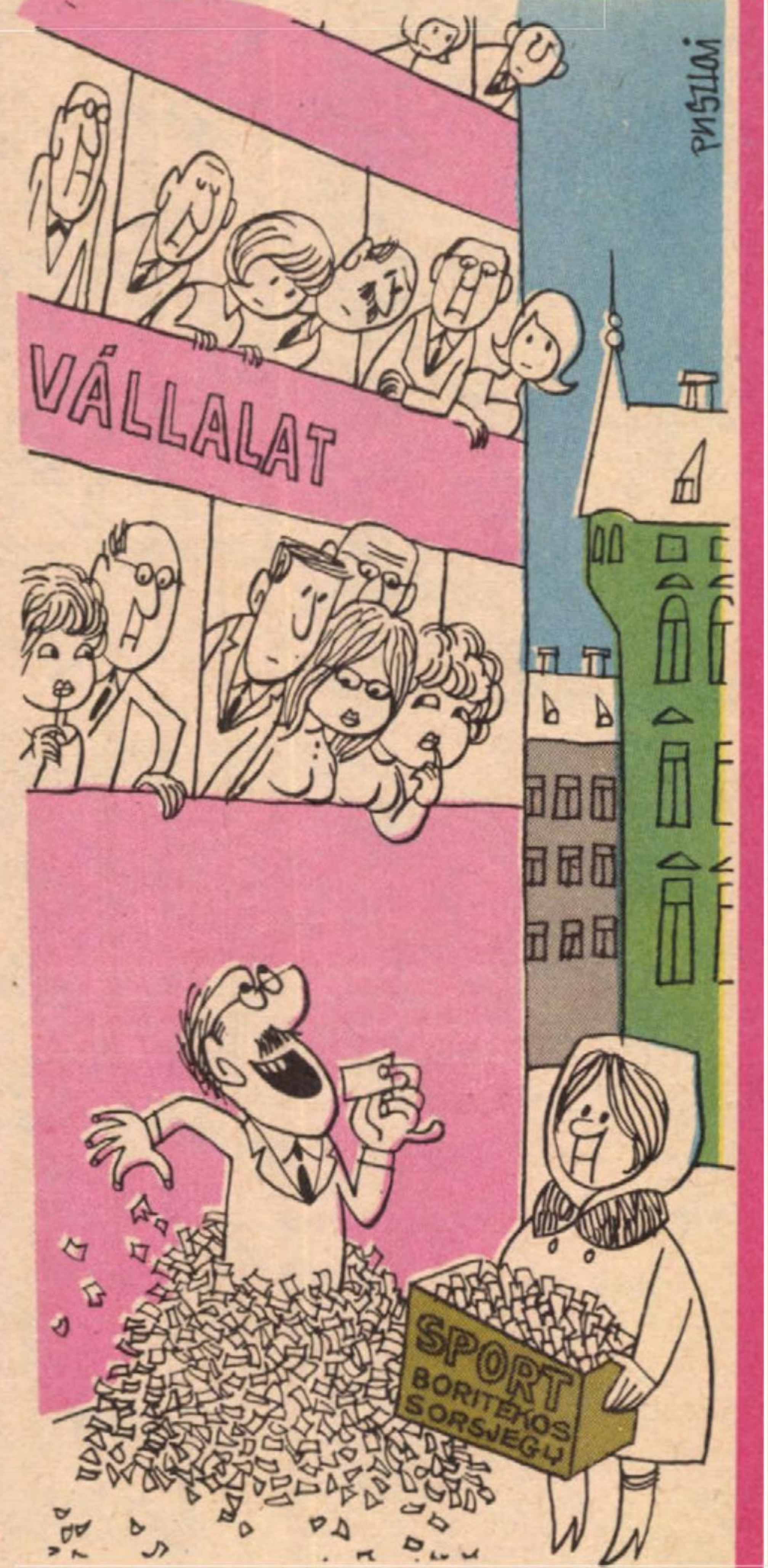

– Egy kis türelem és meglesz a fedezet a prémiumra.

BORÍTÉKOS SORSJEGY

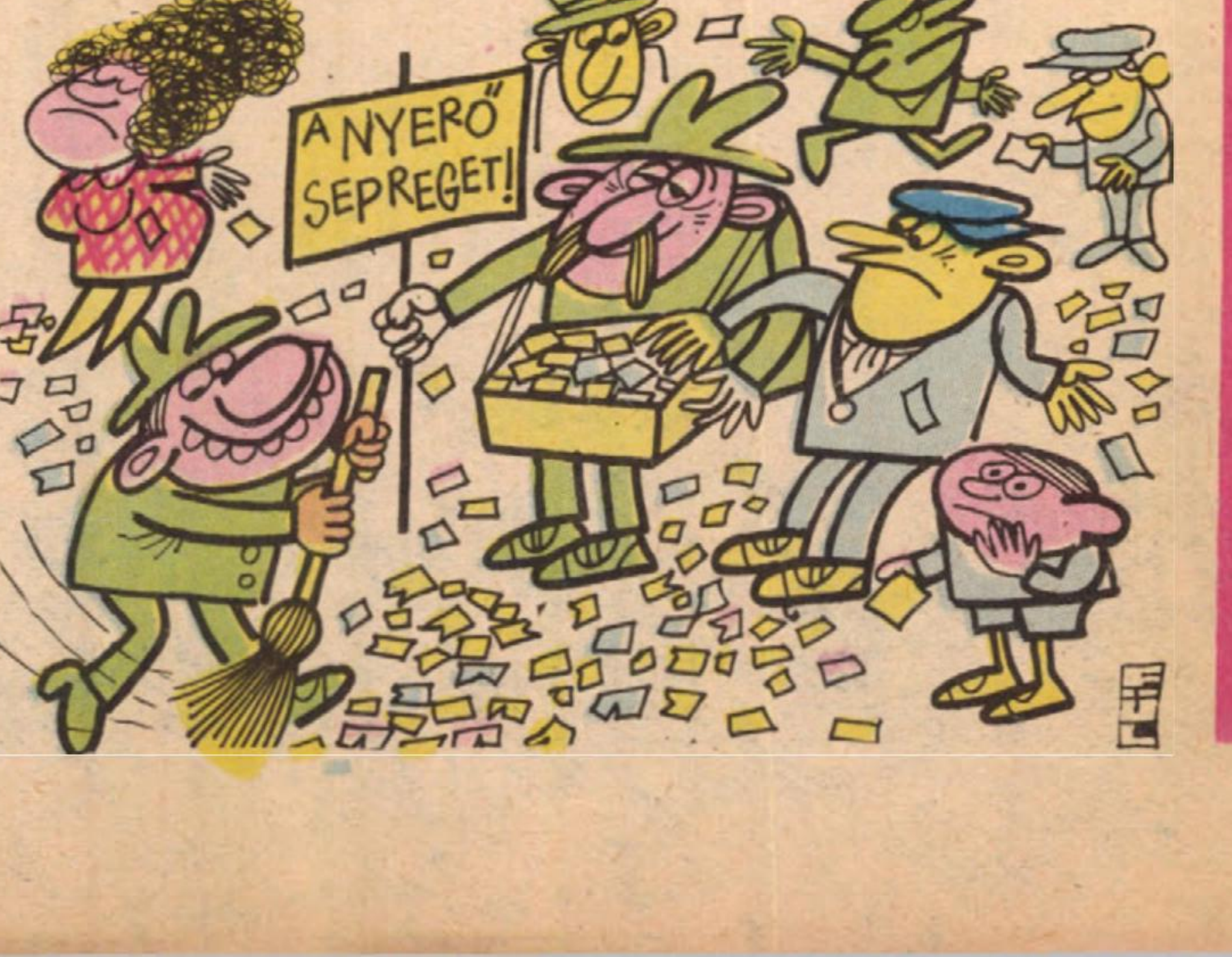
A NYERŐ SEPREGET!

Ausztriai notesz

Nyári szabadságomat Ausztriában töltöttem, onnan hoztam az alábbi történeteket:

A Krimml vízeséshez csodálatos erdei út vezet. Az első fán hatalmas tábla, melyen a következő szöveg olvasható:

„Az erdőben a becsületes és értelmes ember nem szemetel. A többieknek pedig tilos!"

*

Egy innsbrucki fodrász-szalonba elhanyagolt körmeim restaurálására tértem be. Amíg kezeim a kis tálkában áztak, a csinos manikűrös kisasszony életkörülményeim felől faggatott. Mikor megtudta, hogy magyar vagyok, érdekelte, hogy valóban olyan szép-e Magyarország, ahogyan azt a prospektusokban látta. Én persze honfiúi büszkeséggel ecseteltem hazánk szépségét, miközben ő hozzáfogott a körmömre nőtt bőr kivágásához. Vagy ő nem rendelkezhetett nagy rutinnal, vagy az én előadásom volt lebilincselő, tény, hogy több ízben belevágott a húsomba. A frissen keletkezett kis vérforrásokat timsós rudacskával próbálta elállítani — nem sok sikerrel. Én hősiesen tűrtem, szégyelltem volna, ha ajkam egyetlen zokszó is elhagyja. De könnyeimnek nem tudtam parancsolni és hamarosan néhány könnycsepp gördült végig az arcomon. Mire a megértő hölgy:

— Ugye, honvágya van?

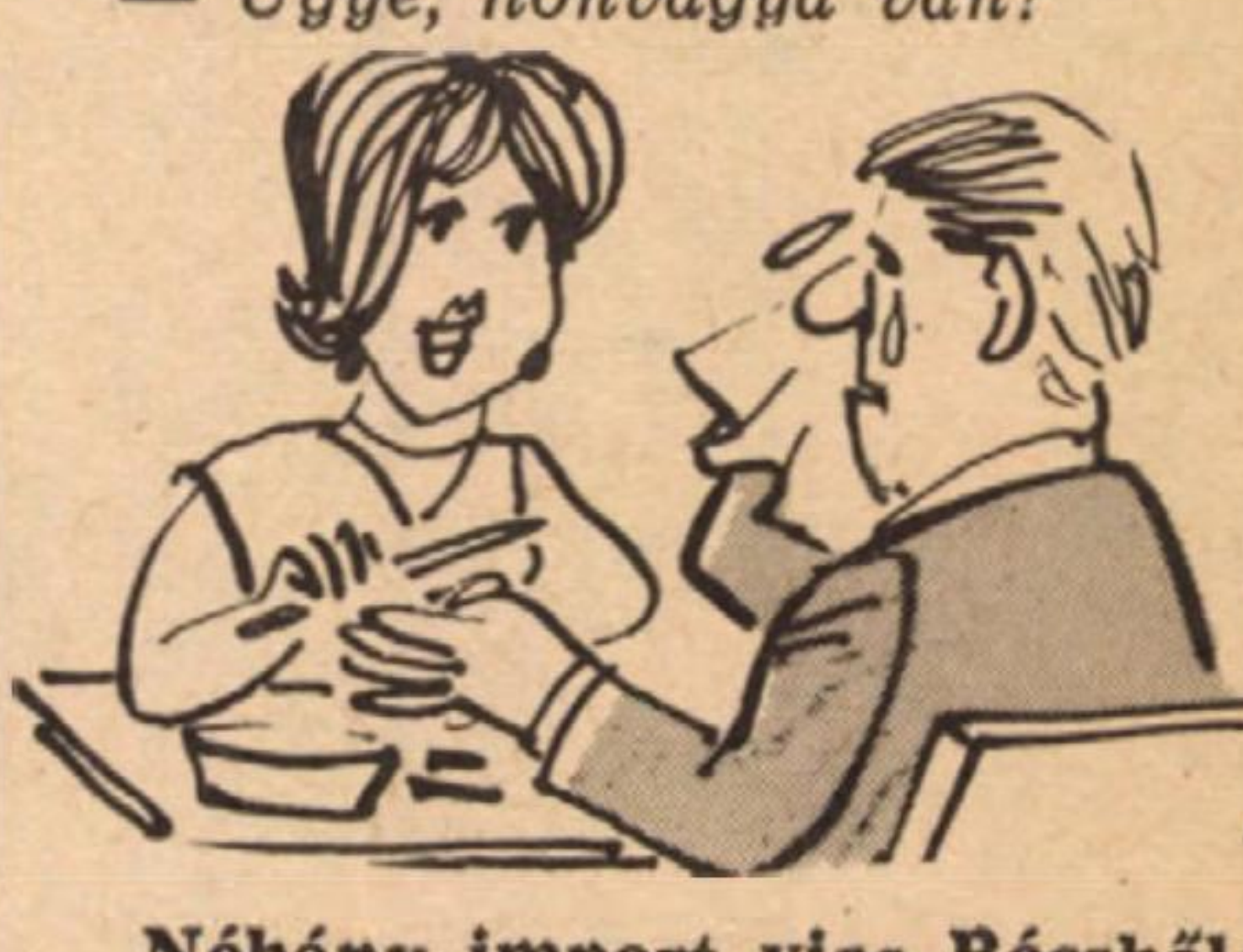

Néhány import vicc Bécsből:

Két százlábú nézegeti a mozireklámon Brigitte Bardot képét.

— Nézd, milyen gyönyörű lába van — mondja az egyik.

Mire a másik sajnálkozva:

— De milyen kevés...

*

Arisztid és Tasziló is Bécsbe emigrált. Ezúttal ott zajlik közöttük a párbeszéd:

— Mit olvasol mostanában? — kérdi Arisztid.

— May Károlytól a Tőkét.

— De hiszen azt Marx Károly írta!

— Nekem mindjárt gyanús volt, mert a 25-ik lapon tartok, de eddig egyetlen indián sem fordult elő benne.

*

Egy spitz kutya ül az emeleti ablakban. Egy sétáló bulldog felugat neki:

— Gyere le sétálni!

— Nem mehetek, mert be vagyok zárva.

— Akkor ugorj ki az ablakon!

— Ha bolond lennék! Hogy betörjem az orrom és olyan ronda legyek, mint te?

Bilicsi Tivadar

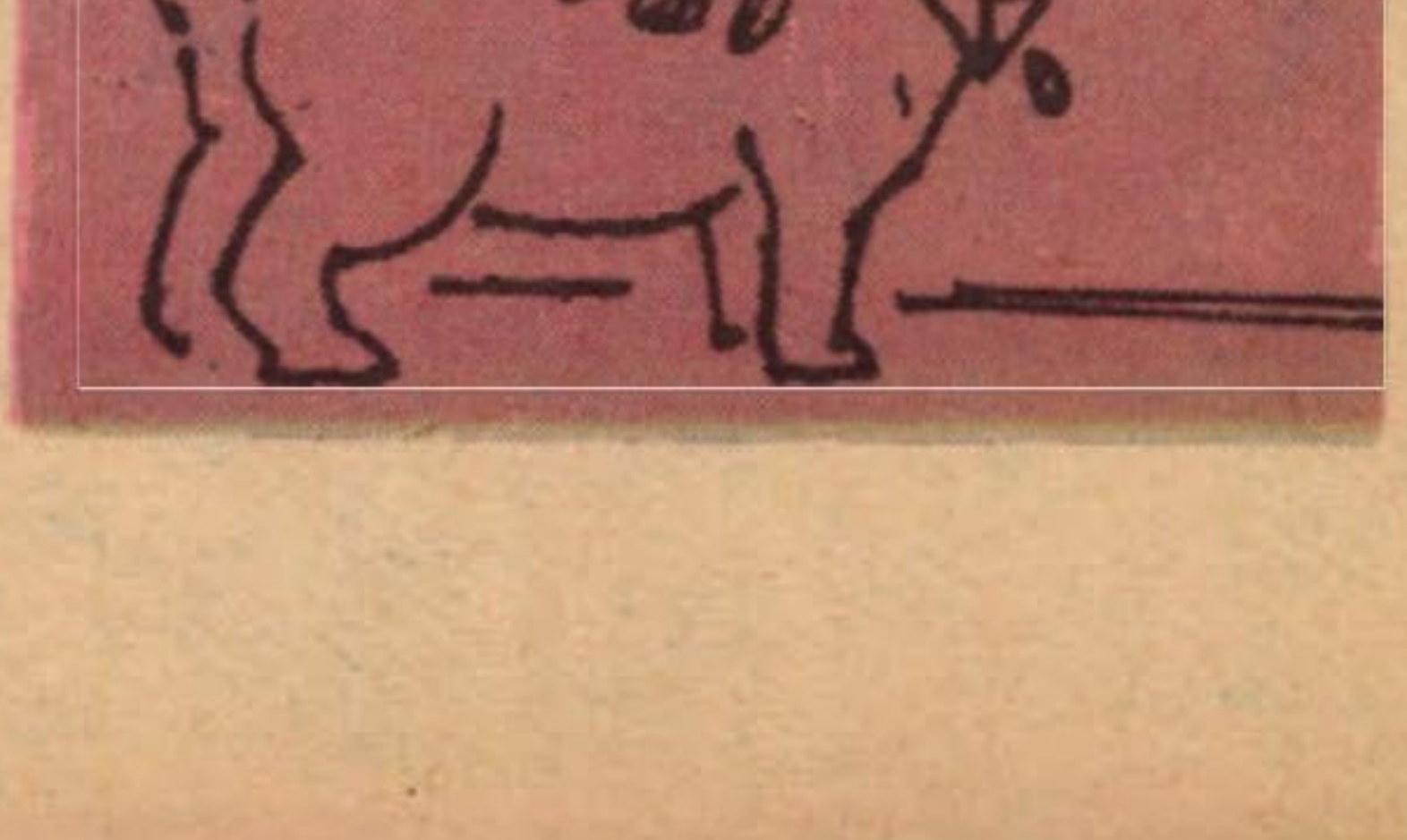

PARÓKA

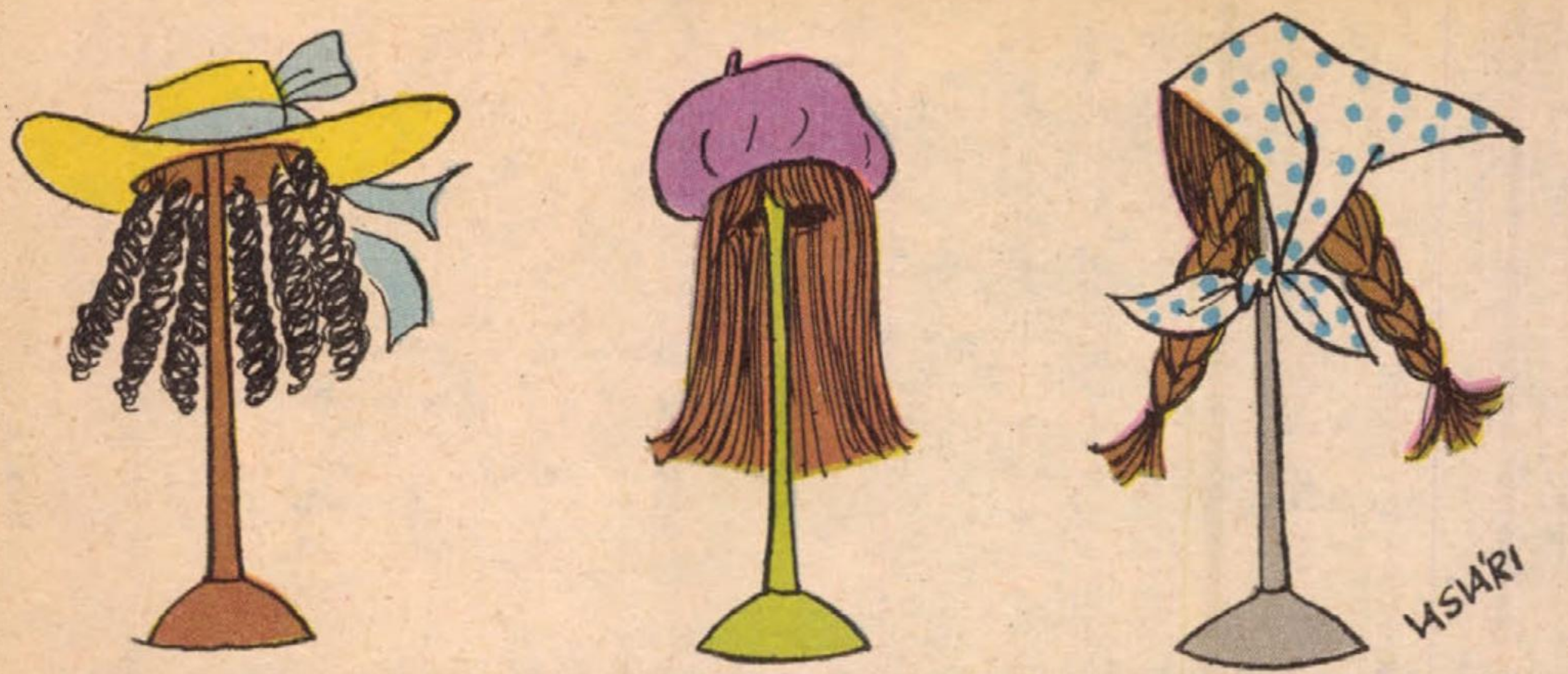

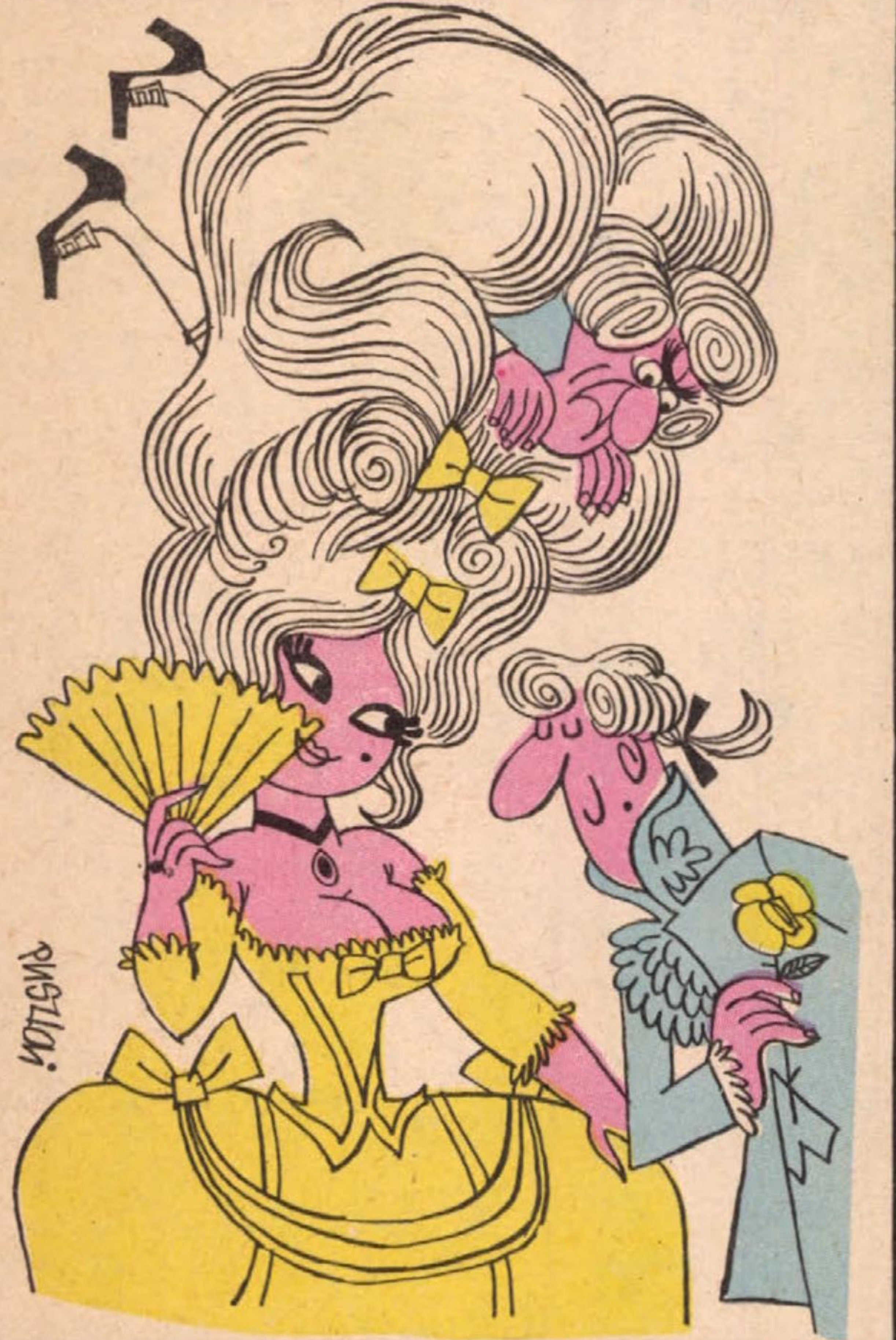

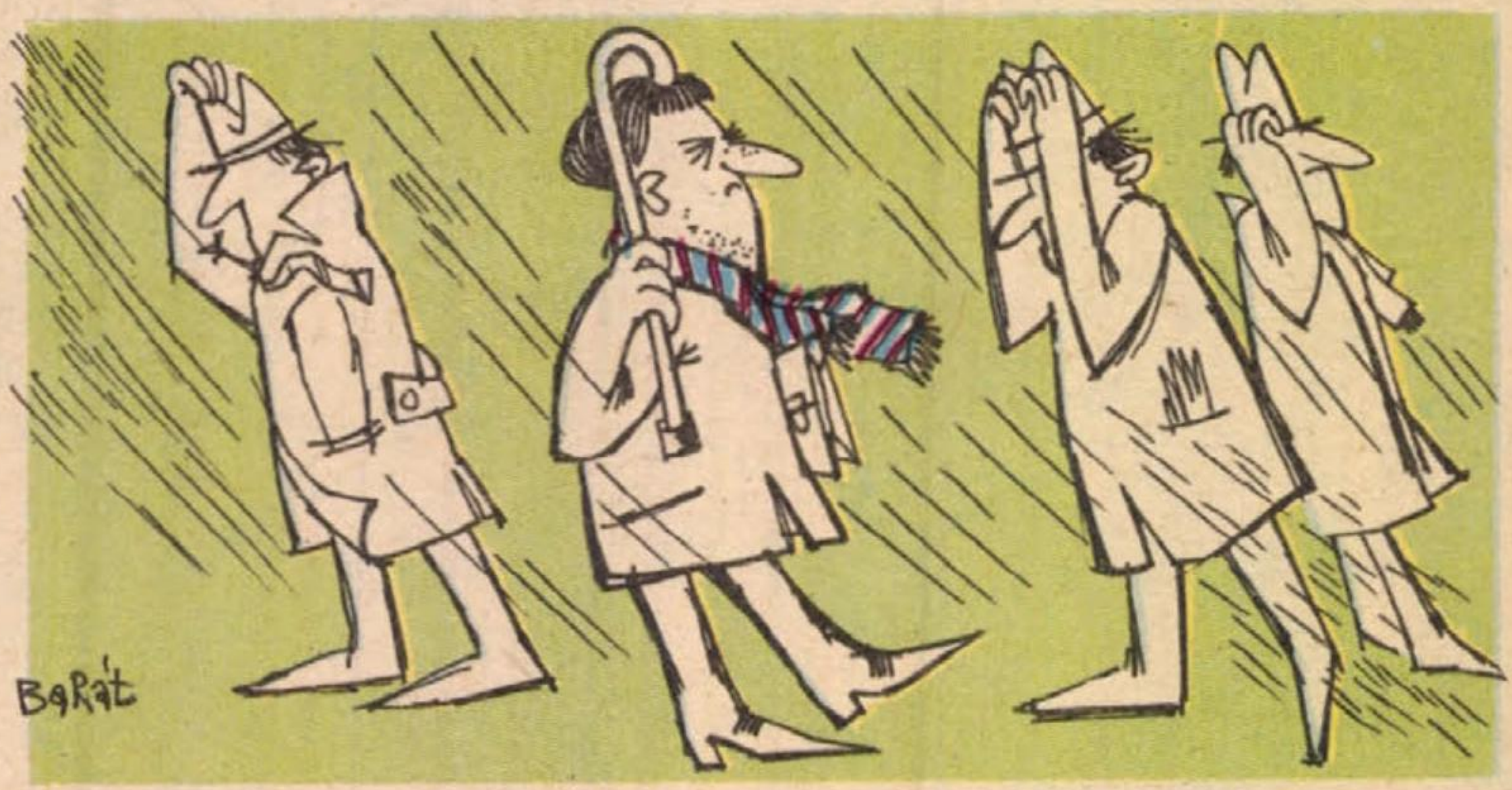

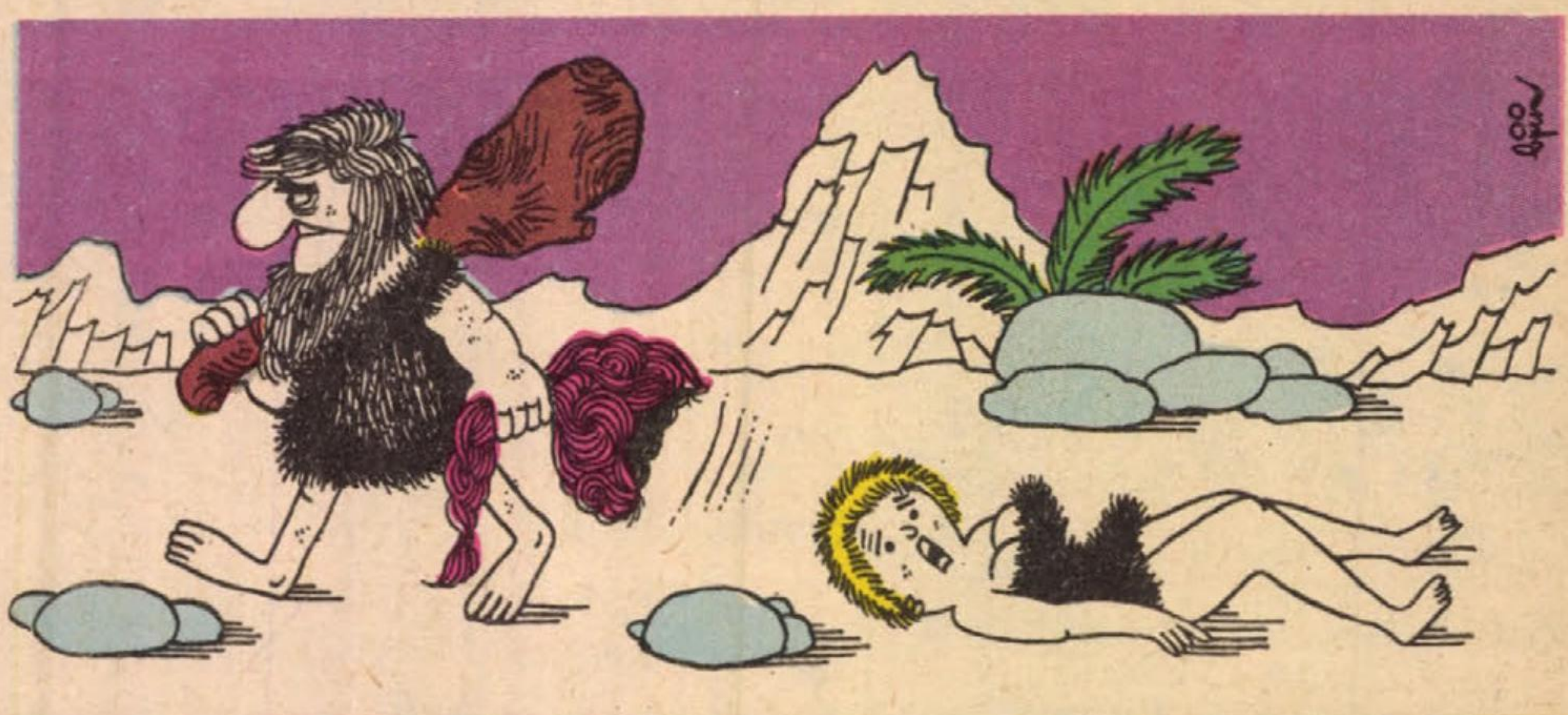

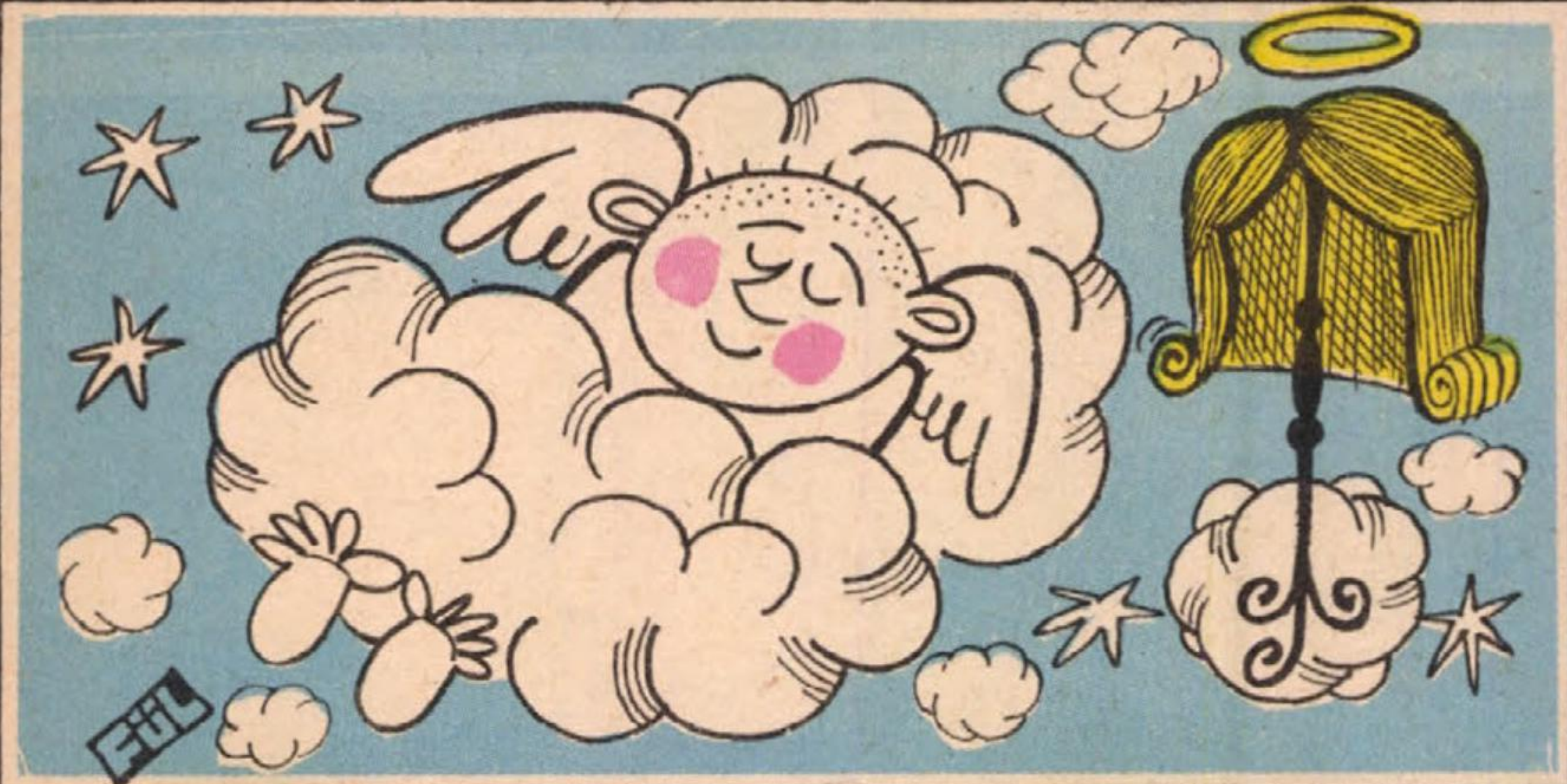

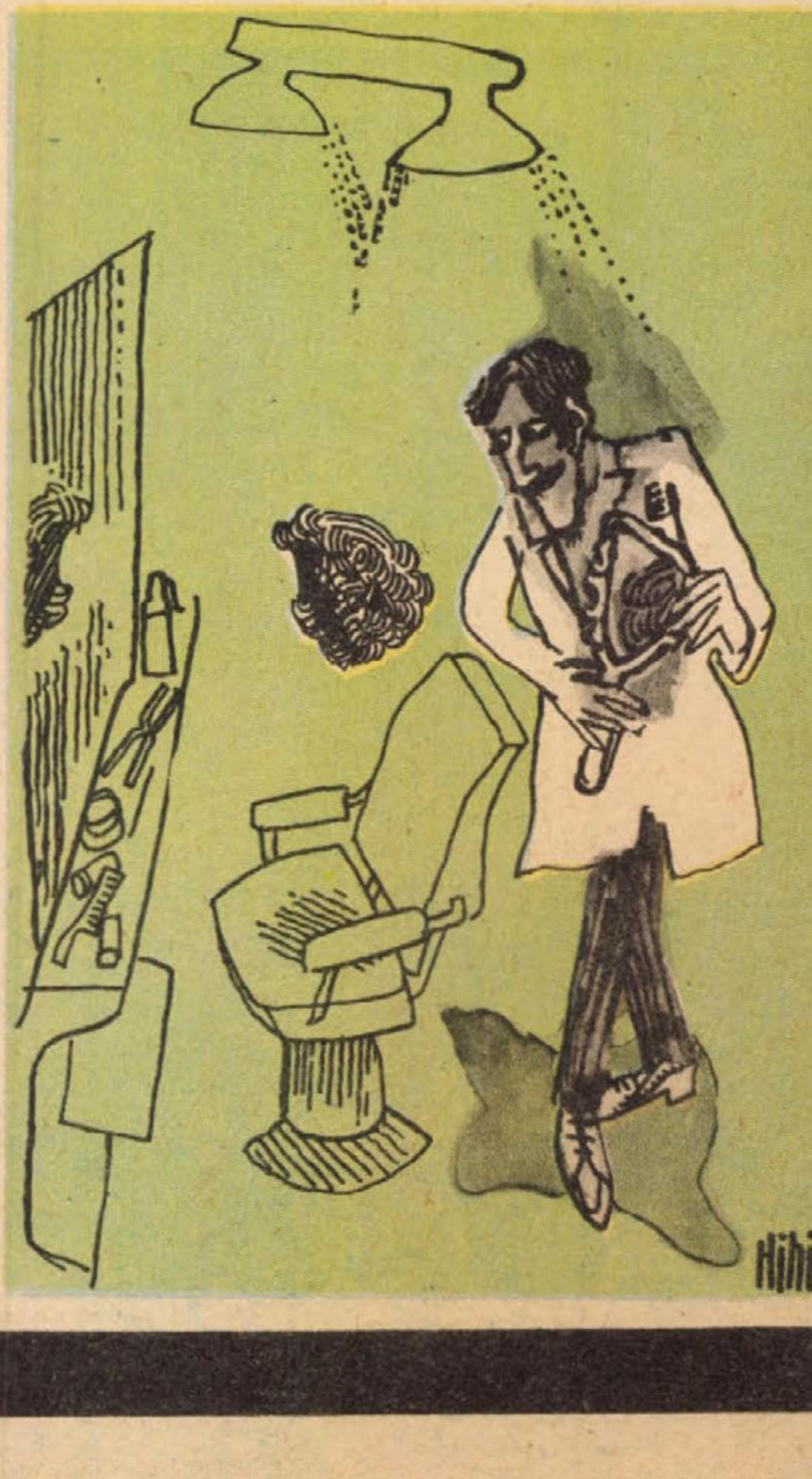

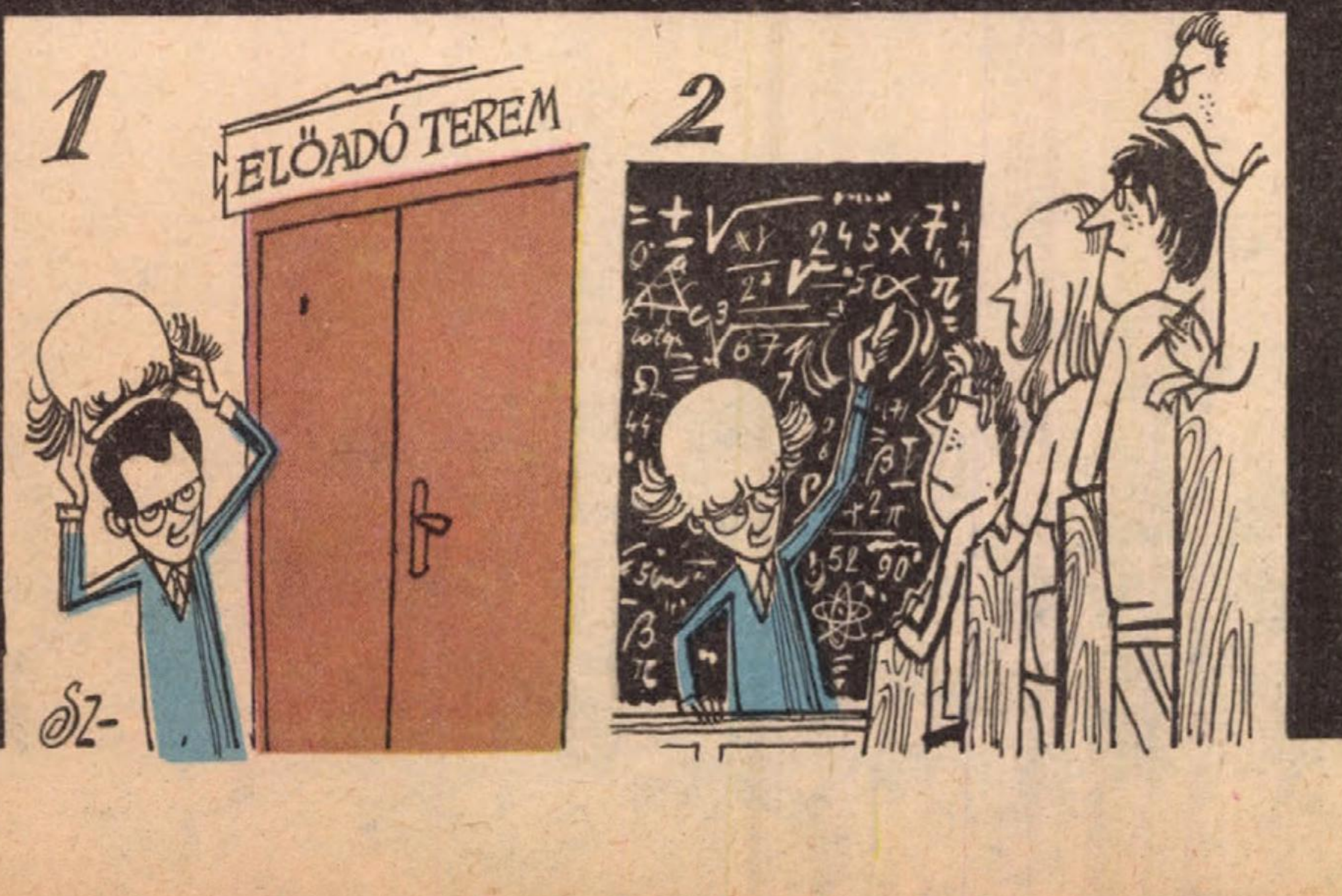
1
ELÖADÓ TEREM
2
SZ-

VASVÁRI, PUSZTAI, BARÁT, BALÁZS-PIRI,
FÜLÖP, SZÜR-SZABÓ, HEGEDÜS

FŐNÖKÖKNEK

Pusztai Pál rajzai

A FŐNÖK EGY NAPJA

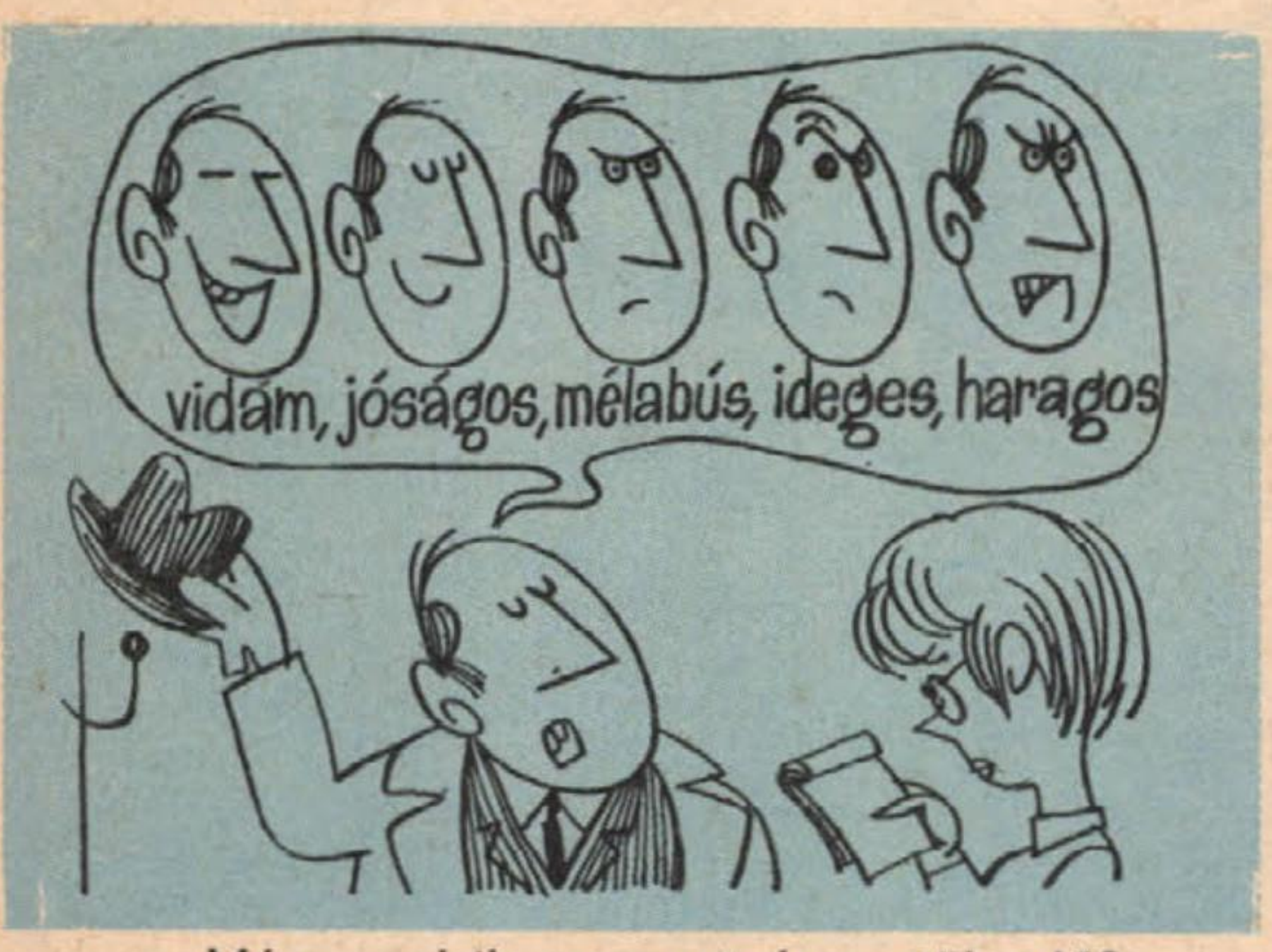
vidám, jóságos, mélabús, ideges, haragos

– Mára melyik szerepet jegyeztük elő?

ÚJ FŐNÖK

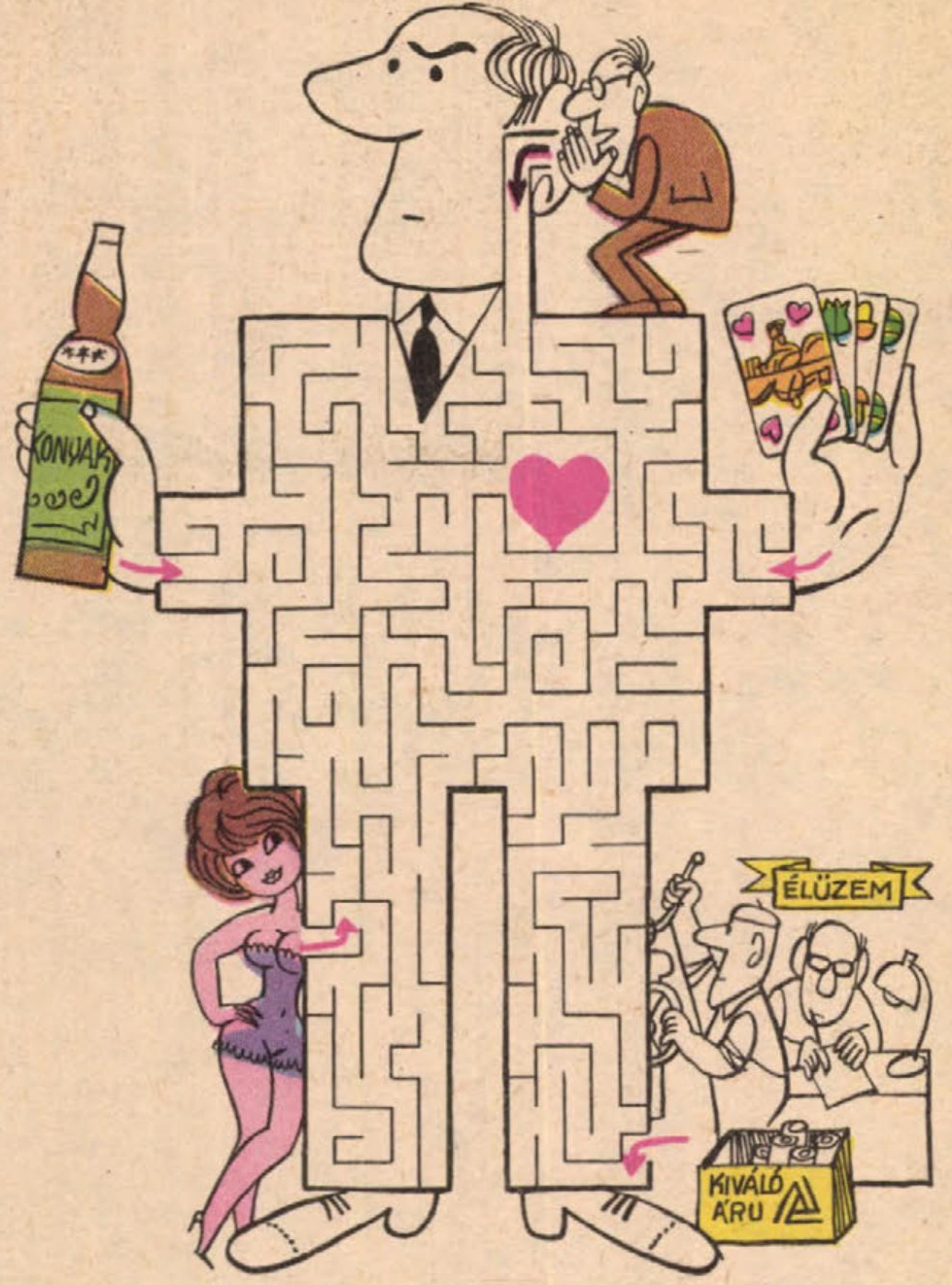

Milyen úton lehet a kegyeibe férkőzni?

MEGFIGYELŐ ÁLLOMÁS

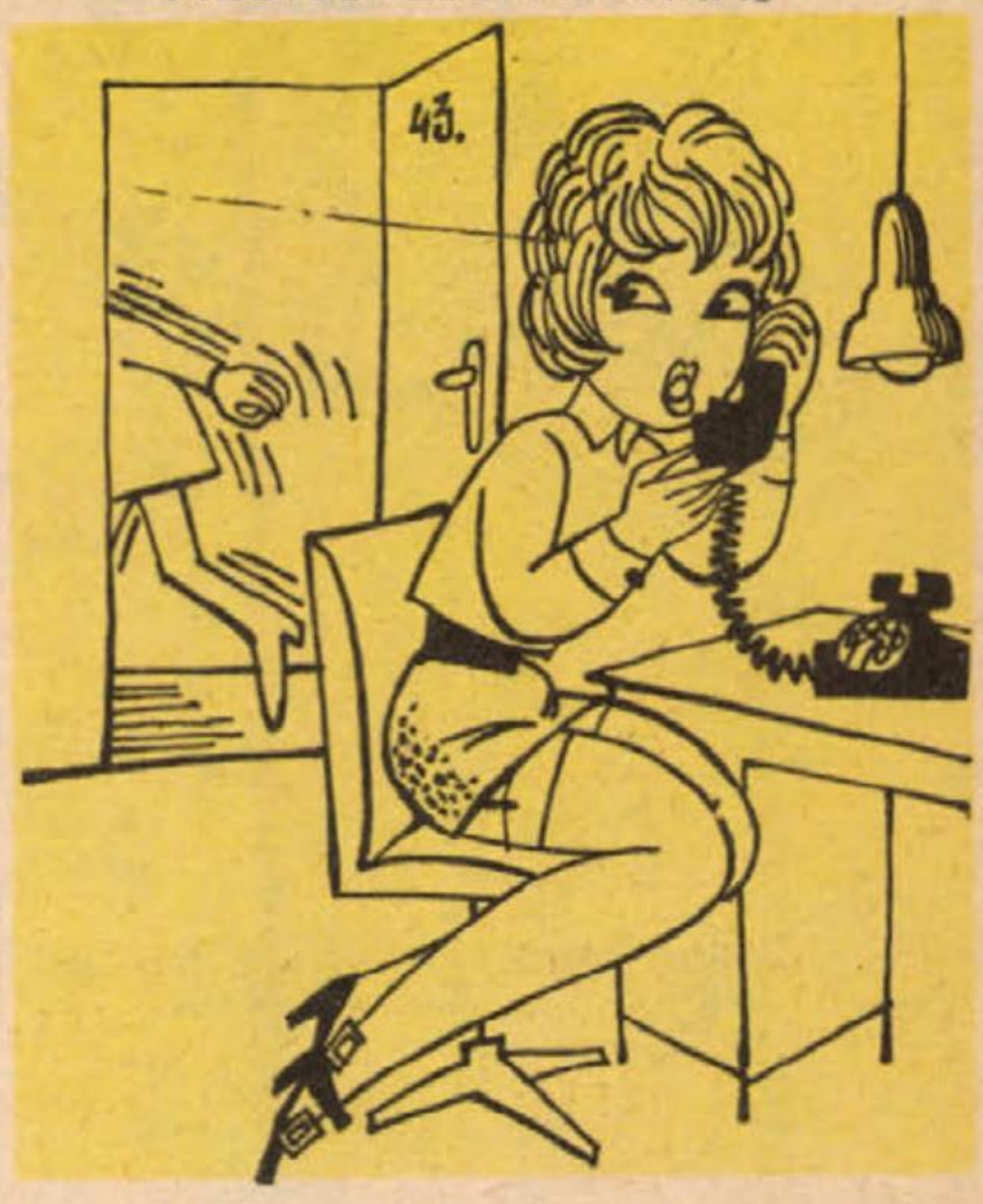

– A főnök most száguldott el a 43. számú szoba előtt, észak–északkeleti irányba . . .

ANNAK IS MEGVAN A MODJA

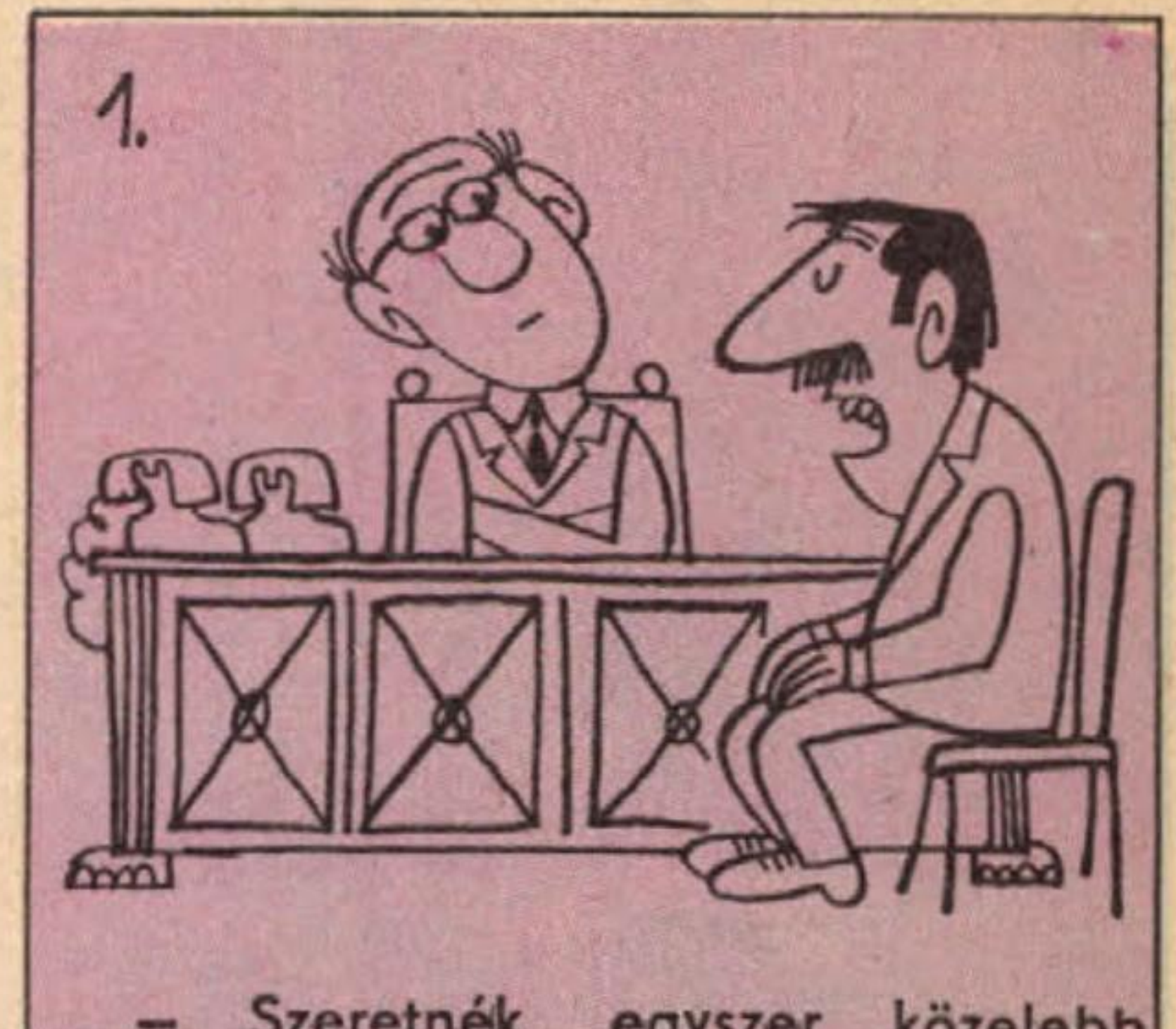

– Szeretnék egyszer közelebb kerülni a vezető kartárshoz . . .

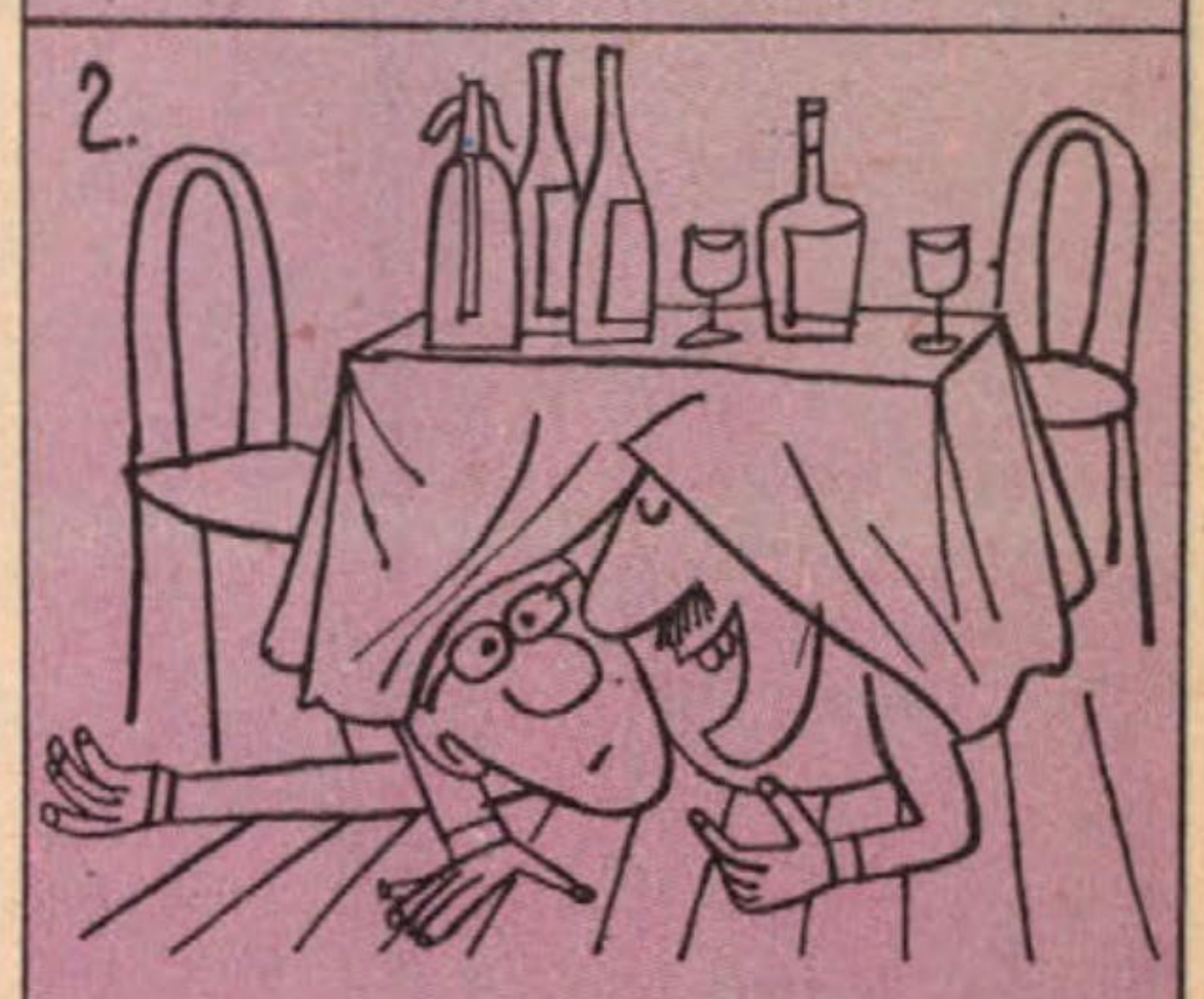

Sikerült!

VÁLLALATI KOCSI

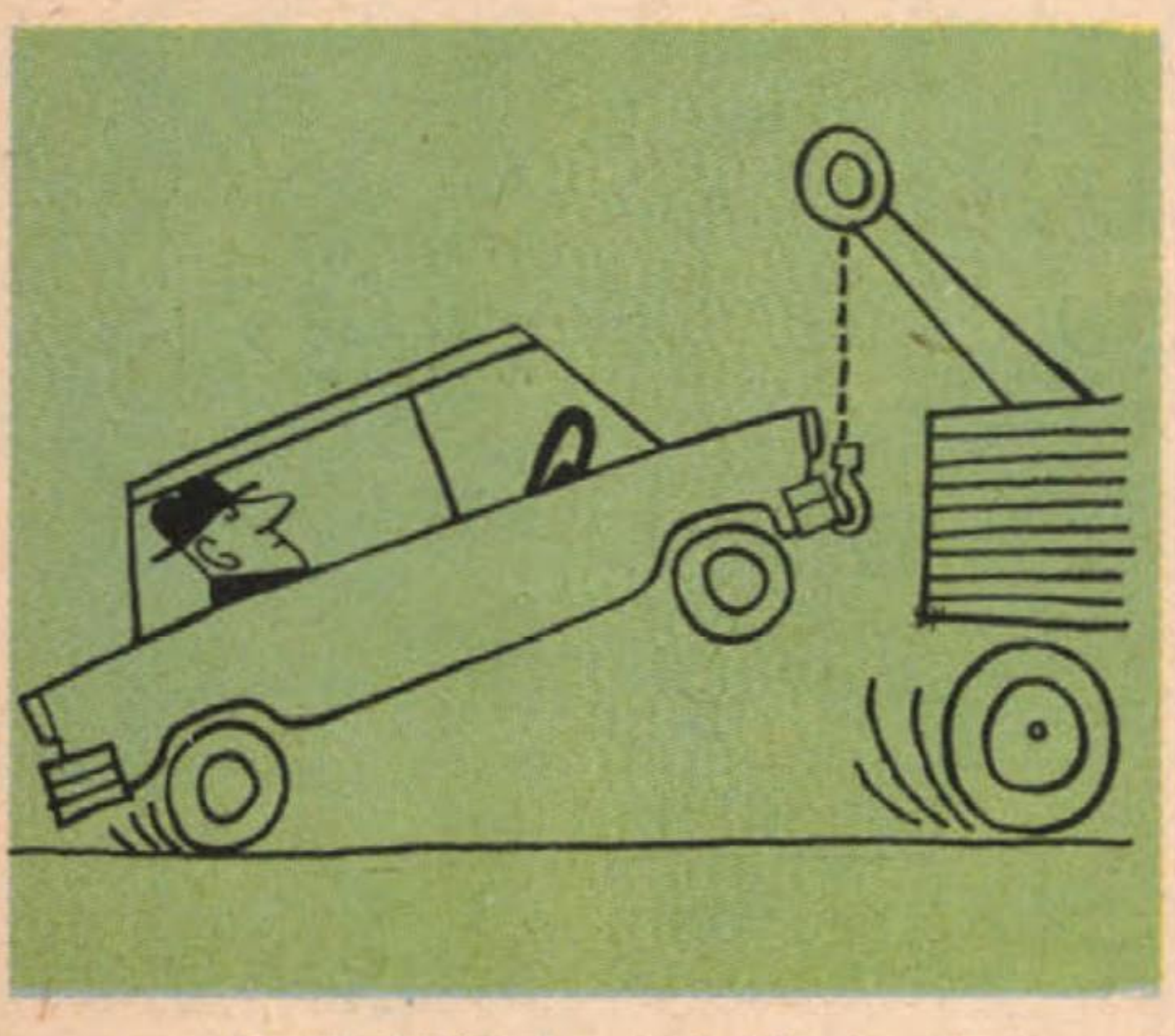

A főnököt haza kell vinni!

MIT MONDHAT ILYEN ESETBEN A FÉRJ?

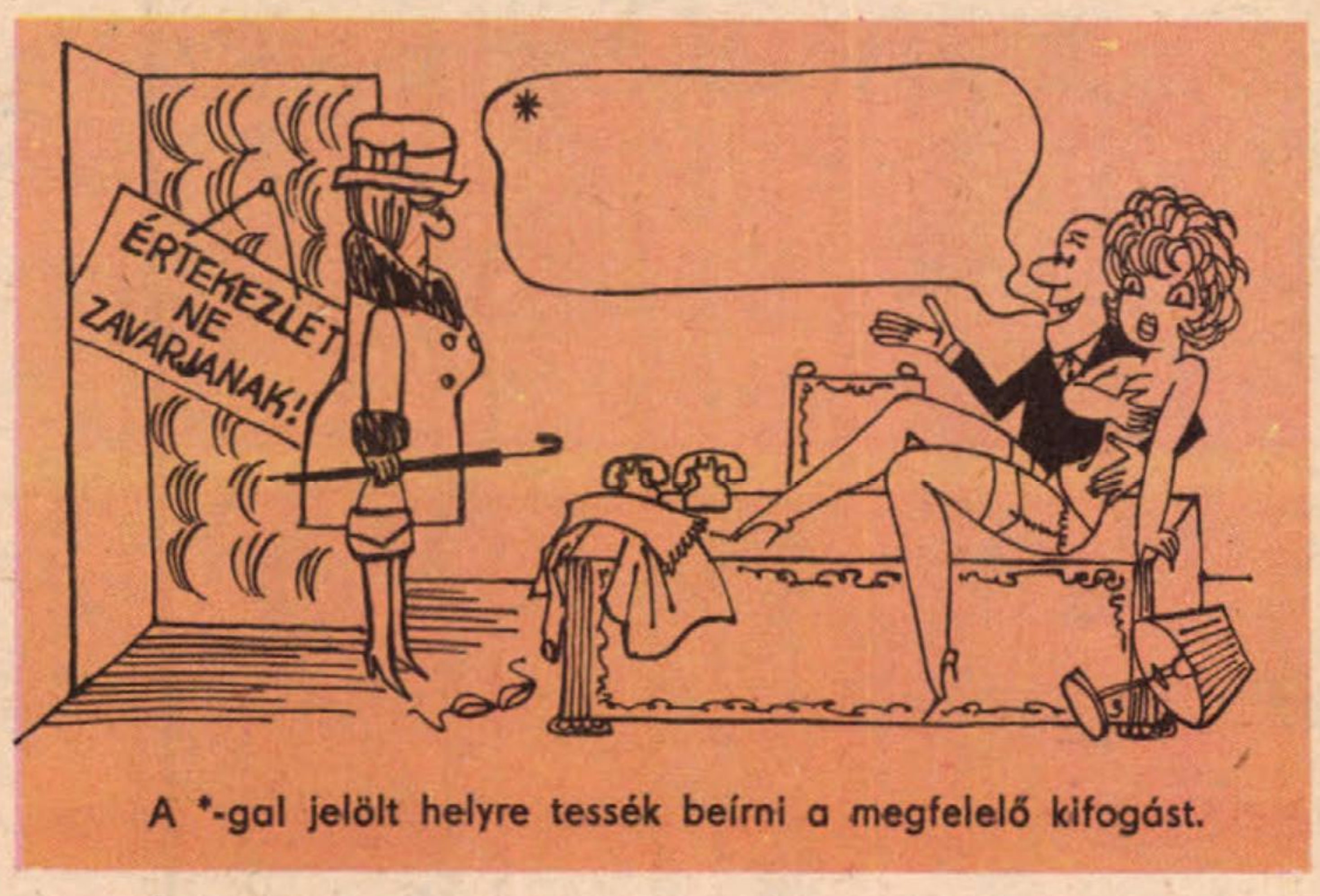

A *-gal jelölt helyre tessék beírni a megfelelő kifogást.

Újévi notesz

Már régen feljegyeztem a zsebnaptáramba, hogy a hó végi hajrát azok találták ki, akik hónap közben keveset dolgoznak, és hogy a mulasztásukat jóvá tegyék, nagy lelkesedéssel hozzáfognak a hó végi hajrához. Pontosan ilyen az év végi hajrá is, de most már mindazt meg kellene csinálni, amit év közben elmulasztottunk, vagyis mindent el kellene végezni, amit év közben nem csináltunk meg.

Az év végi hajrá úgy kell, mint egy falat kenyér. Nélküle nem lenne év végi hajrá . . .

Én az év végi hajrámmal is elmaradok. Csak megkésve, január elején kezdem el és sohasem fejezem be. Így csináltam tavaly is, tavaly előtt is. Módszerem remekül bevált.

Előveszem a zsebnaptáramat és eltűnődöm egy-egy témán, amit valamikor feljegyeztem magamnak.

Most például az áll itt legfölül a noteszomban: *„Pazarlás. Egyesek az állam pénzéből olyasmit engednek meg maguknak, aminek még a gondolatát is elhessegetik, ha a saját zsebükről van szó.”* Ezt a témát már többször is feldolgoztam, de most kiselejtezem: 1969-ben bizonyára mindenki úgy takarékoskodik majd az állam pénzével, mintha a saját zsebéről lenne szó.

Néhány évvel ezelőtt egy közéleti vezetőnk beszédéből kiírtam a következőket: *„Közömbösség. Elítélendő magatartás. Az emberek látják a hivatalban, az üzemben, az intézményben, ahol dolgoznak, hogy mi történik. De nem szólnak bele az ügyekbe.”* Ez az a téma, ami miatt furdal a lelkiismeret: egyik évről a másikra előjegyzem magamnak, néhányszor már meg is írtam, mások még többször megírták. Hiába, a téma él és virul. Ezért van lelkiismeret-furdalásom.

A karrieristákról így vall a noteszom: *„A vezető, a bíráló szót megtorolja. A karrierista beosztott jól megismeri a főnökét, tudja róla, hogy szereti a hízelgést, de nem szereti a kritikát, tehát hízeleg, megvádolja a kollégáit és a mások hátán tapos fölfelé.”* Szívesen mondanám, hogy az ilyen ember elveszett ember, de nem mondhatom, inkább még egyszer megírom a témát . . . Így legalább barátságban maradunk egymással, mi ketten: a téma meg én.

De nemcsak ilyen régi és komor feljegyzéseket viszek át az új esztendőre, hanem újabbakat és vidámabbakat is. Egyet idézek, a legfrissebbek közül:

„Hárman beszélgetünk egy értekezlet szünetében. Az új gazdasági mechanizmusról van szó.

— Gyere át hozzánk, Károly, magasabb fizetést is kapsz, nagyobb a perspektívád is — mondja egy vállalati igazgató ismerősöm a mellettem álló ifjú mérnök barátomnak.

— Nem megyek — feleli Károly. — A mostani munkahelyemen szeretnek, megbecsülnek . . .

Minden rábeszélés hiábavaló. Károly hajthatatlan, nem megy. Az igazgató hozzám fordul:

— Nagyon rendes ember ez a Károly — mondja szomorúan —, csak az a baj, hogy túl tisztességes. Nem hagyja magát elcsábítani . . .”

Nem tudom, miért jegyeztem a noteszomba, hogy *„Jobb erkölcsöket! Jobb munkaerkölcsöket!”*, de mindenesetre átvezetem az 1969-es évre is.

Még számos téma kerül át az 1969-es zsebnaptáramba. Megírtam, megírom, aztán ismét megírom, aztán még egyszer megírom — aztán minden marad a régiben. Témának is megmarad, az életben is megmarad. És megmarad a noteszomban is . . .

Földes György

SZURKOLÓKNAK

Sajdik Ferenc rajzai

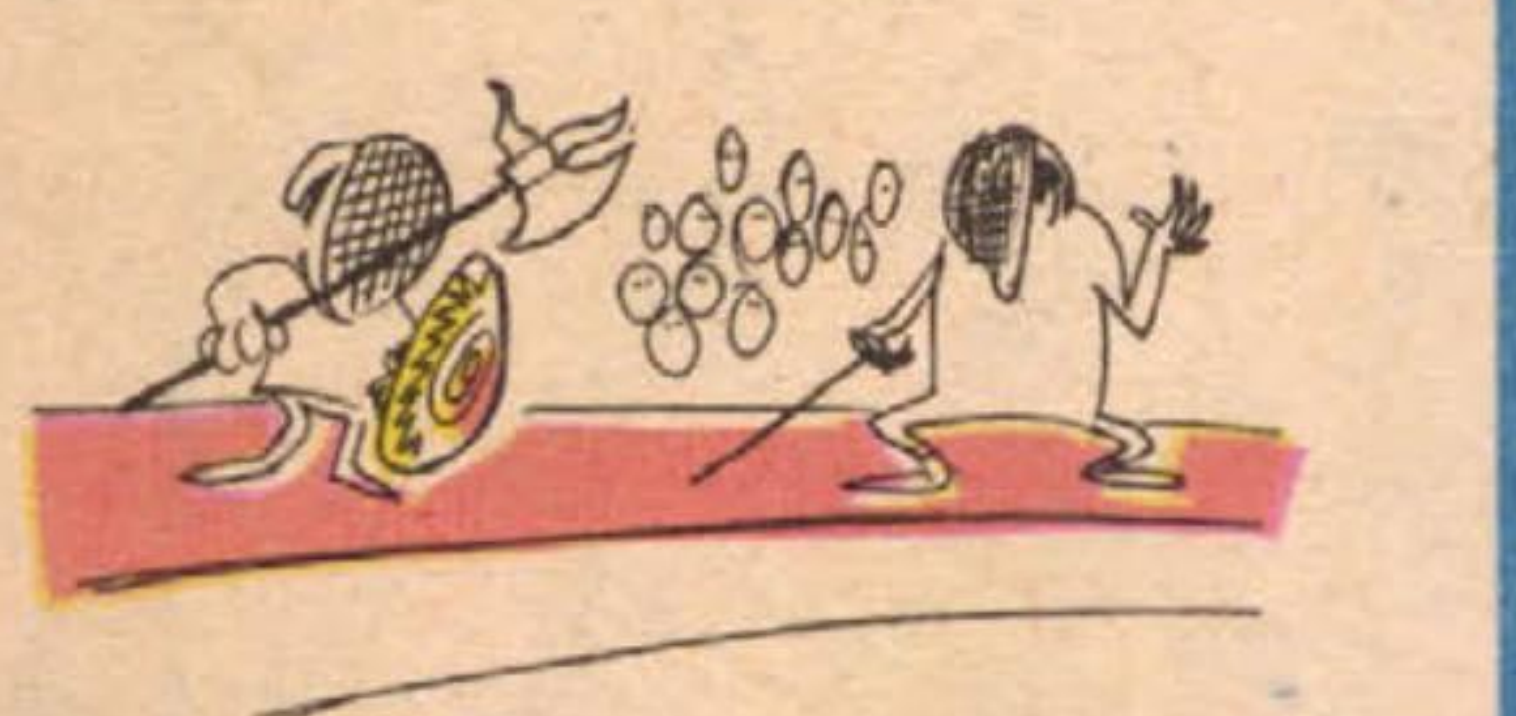

DOBÓ-KETREC

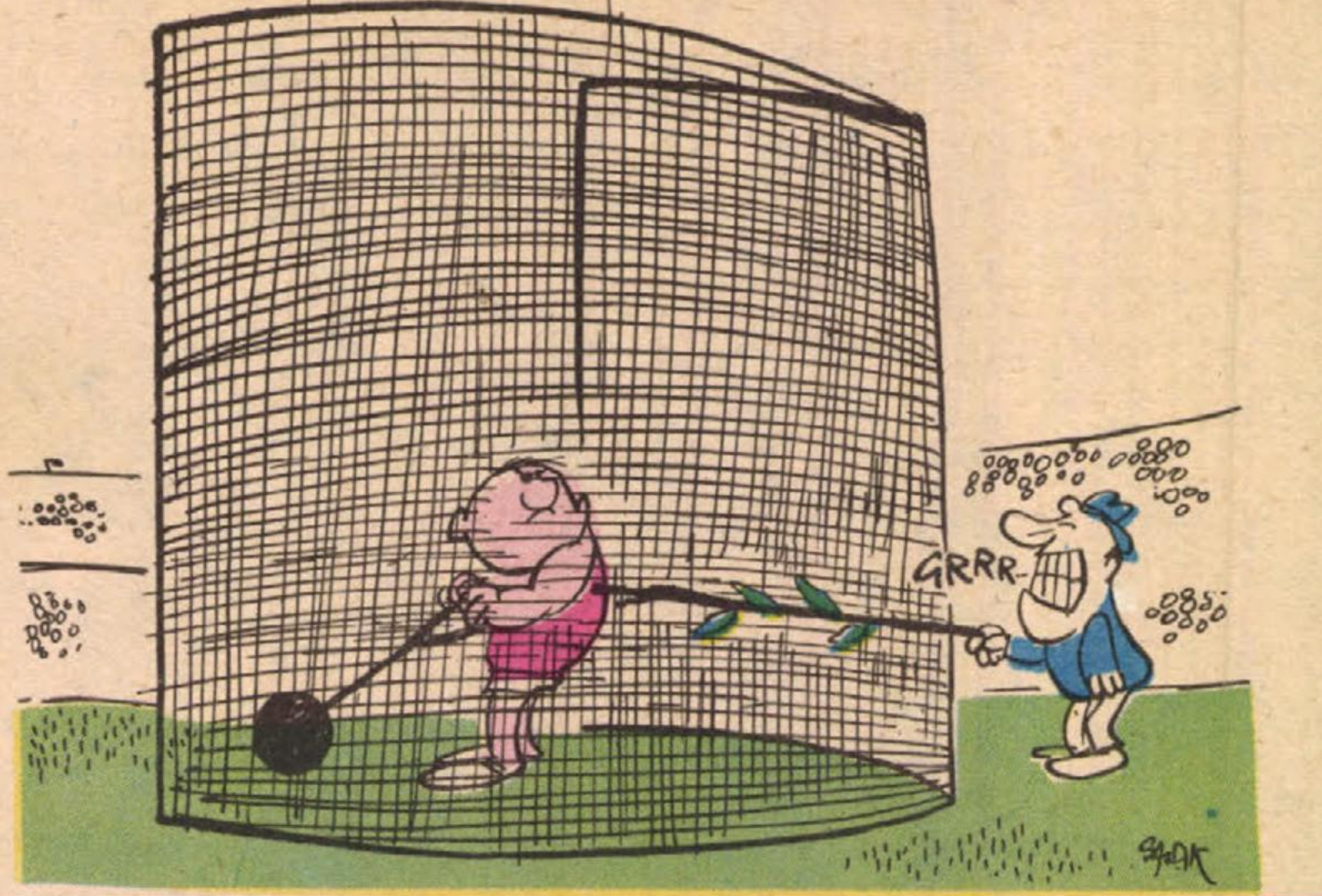

KAPUS-DICSŐSÉG

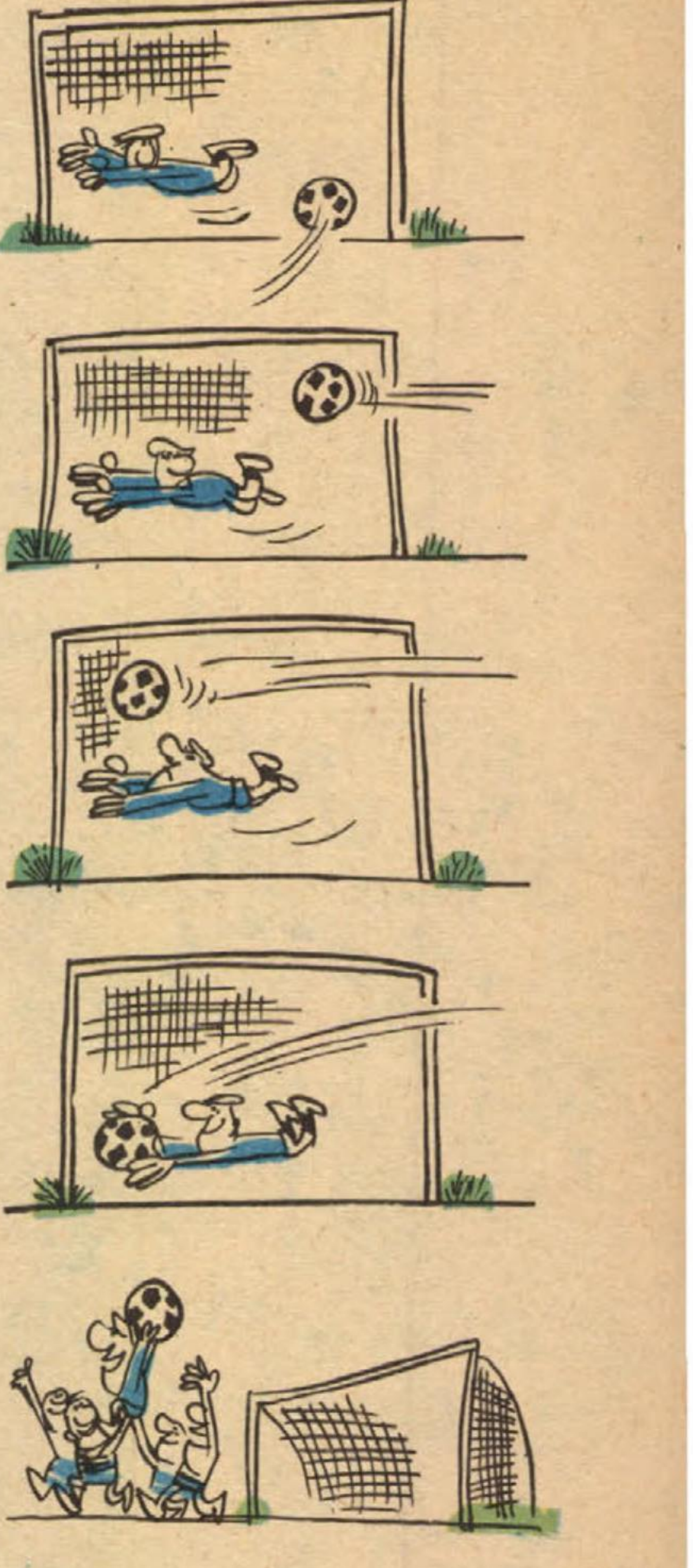

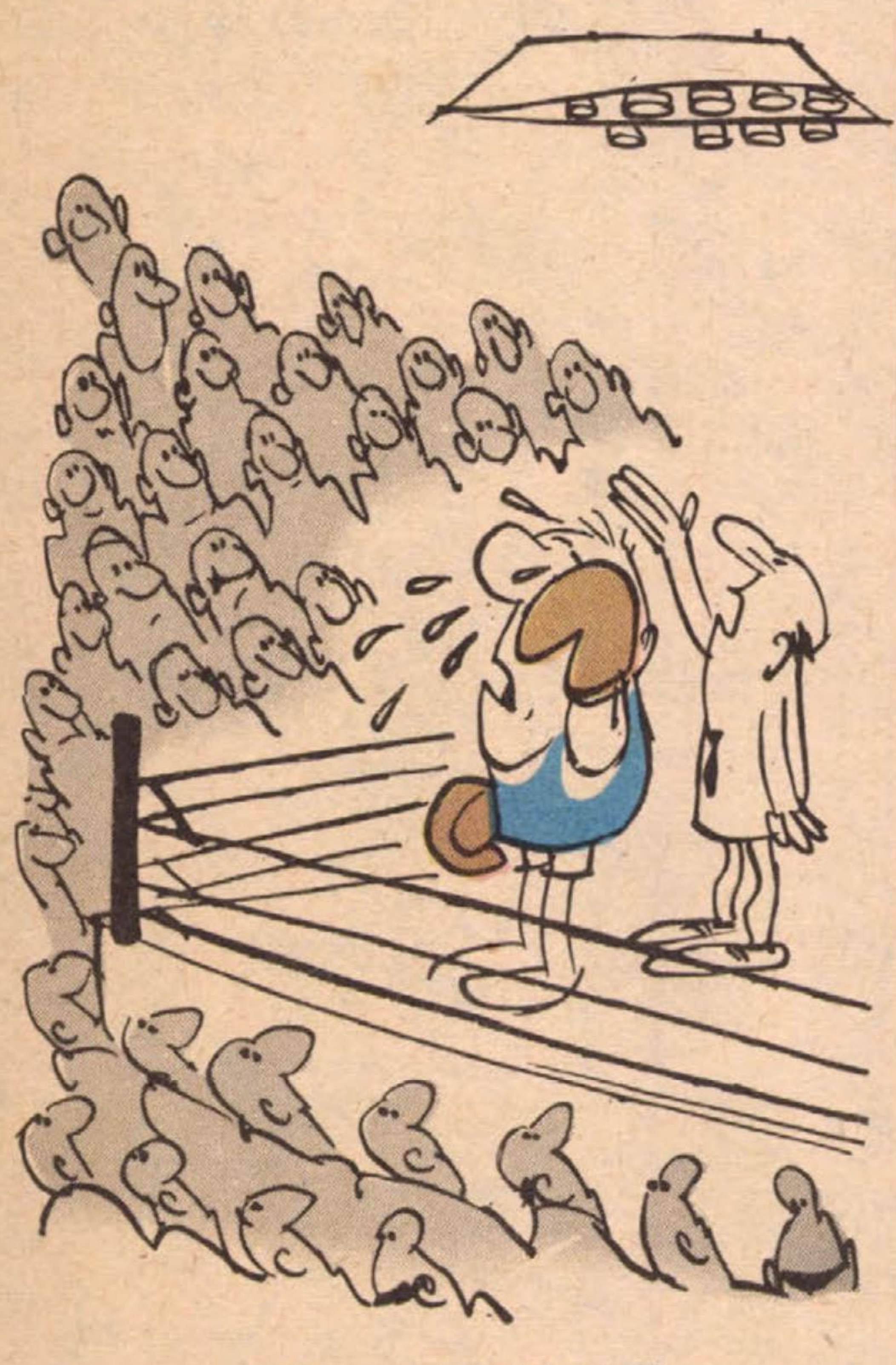

– Miért szidják folyton?!

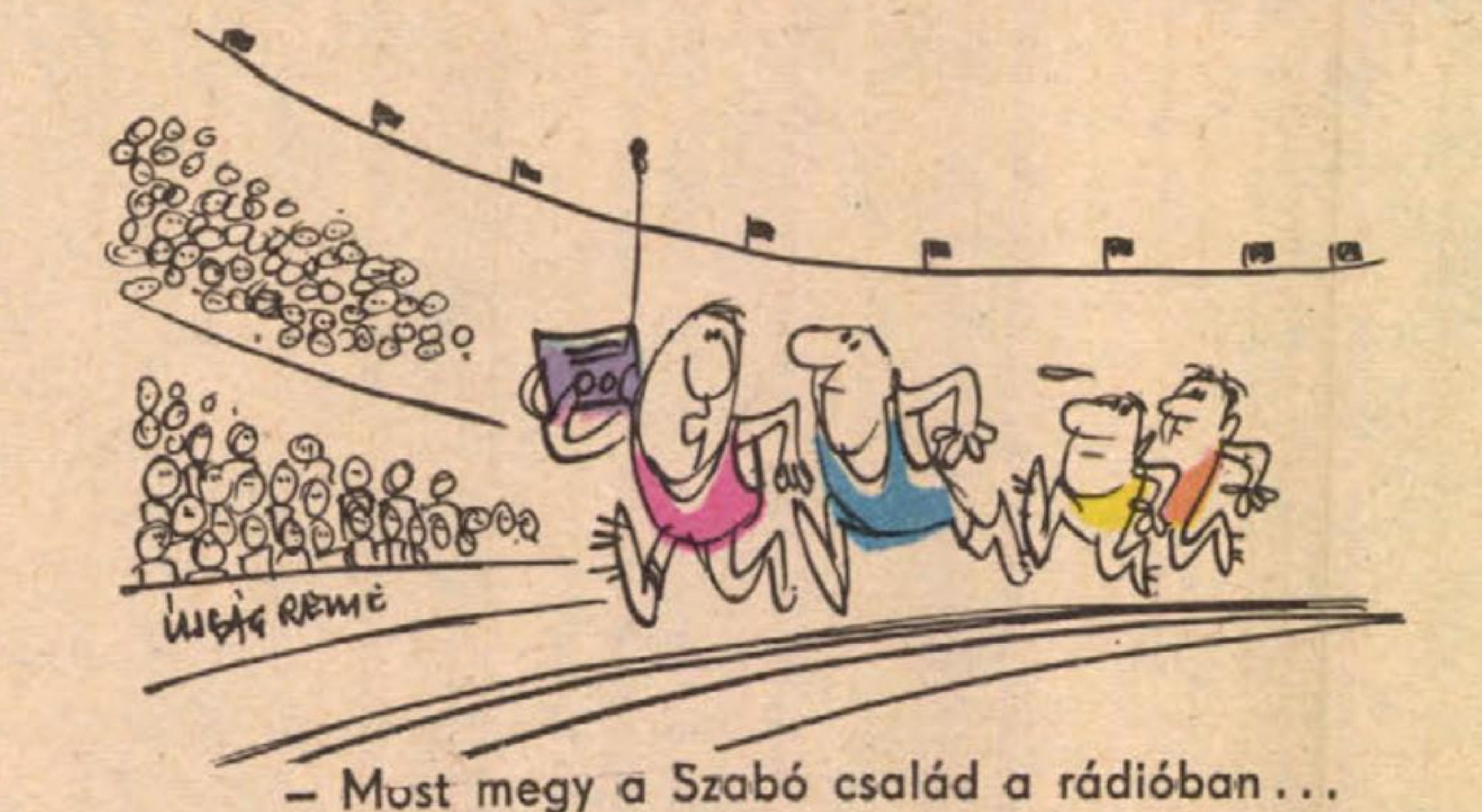

– Most megy a Szabó család a rádióban...

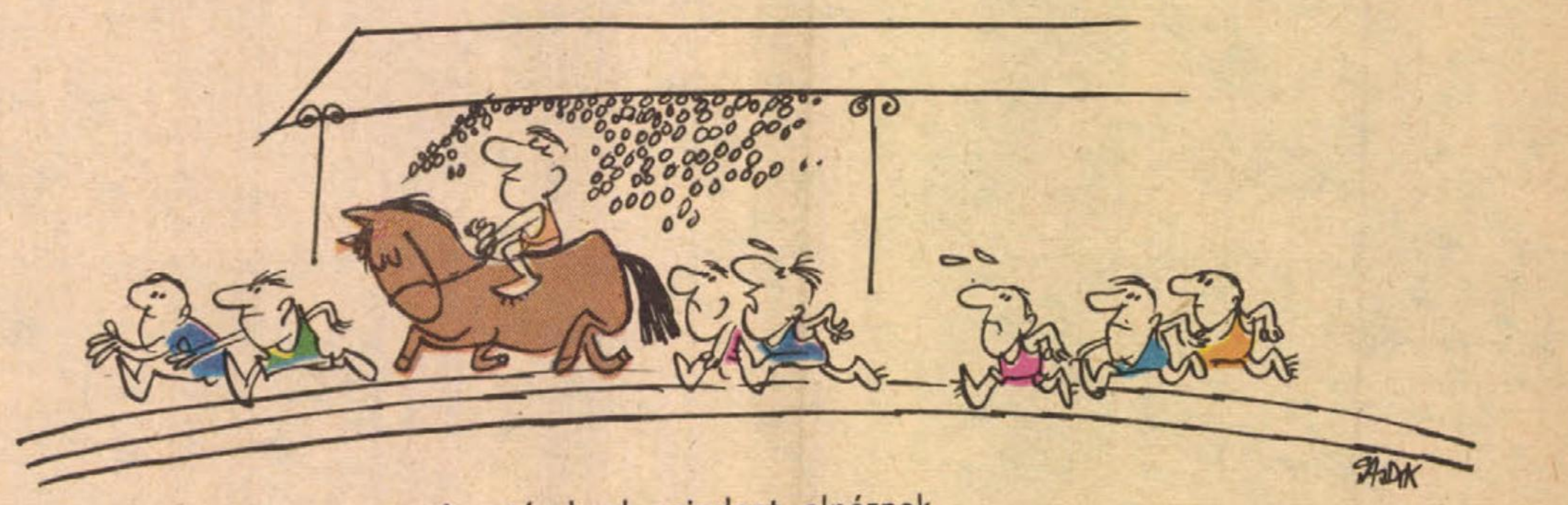

A sztároknak mindent elnéznek...

Elvonó kúra

Ismertem egy embert, a neve Koppenhághay Csaba, akinél elfogultabb, vérgőzösebb szurkolót nem szült magyar anya.

Azért beszélek múlt időben, mert az illető tökéletesen megváltozott. Él Magyarországon egy orvosprofesszor, aki feltalált egy kitűnő szérumot, azaz a fanatizmuselvonókúrát. Maga is meccsre járó ember lévén, feltűnt neki Koppenhághay Csaba a dührohamaival és addig agitálta, amíg Csaba hajlandó volt alávetni magát egy elvonókúrának. A kezelés teljes sikerre vezetett.

Ezt maga az orvos mesélte nekem, s mivel egy szavát sem hittem, azt ajánlotta, menjünk ki a legközelebbi mérkőzésre, hármasban a pácienssel.

Még fel sem ocsúdhattunk, amikor a bíró (szerintem jogosulatlanul) tizenegyest ítélt közös csapatunk ellen. Elszabadult a pokol. Koppenhághay is izgalomba jött: — *T játékvezető sporttárs, szerény megítélésem szerint, tévedett. De hát az vesse rá a legelső követ, aki nem téved...* (Eme nyilatkozata némileg ellentétben állt tavalyi álláspontjával. Akkor ugyanis Koppenhághay sporttárs egy féltéglát zúdított a játékvezető felé.)

A tizenegyest nem rúgták be, viszont csapatunk rövidesen gólt ért el. Az eseményt leírhatatlan üdvrivalgás fogadta. Koppenhághay így reagálta le a dolgot: — *Ez megelégedéssel tölt el, jóllehet nem a győzelem, hanem a részvétel a fontos...*

Röviddel ezután az ellenfél több szándékos szabálysértést követett el. A közönség kórusban üvöltötte: — Csürhe... Csürhe... Csaba is felvette a taktust: — *Hely-te-len... hely-te-len...* — mondogatta félhangosan.

Most meg az történt, hogy Csipók II., csapatunk üdvöskéje ordító gólhelyzetet hagyott ki. Körülöttünk mindenfelől durva, sértő megjegyzések röpködtek a fiatal csatár felé. Csaba sem állhatta meg szó nélkül: — *Be kár, hogy nem sikerült. Alkalmasint pedig a legjobb szándékkal járt el...*

Egy rákvörös, tagbaszakadt szurkoló hátrafordult: — Mit szövegel, maga tökkelütött... Nem látja, hogy a Csipók csak ugatja a futballt...?!

Koppenhághay elgondolkodva felelt: — *Meglehet, hogy igaza van, sporttársam. Ámbár, ne ítéljünk, hogy ne ítéltessünk...*

A fickó tágra meresztett szemmel bámult rá...

Csapatunk végül is kikapott. Koppenhághay — a különböző pártállású szurkolók gyűrűjében — így kommentálta a történteket: — *Természetesen, inkább szívem szerint való lett volna, ha győzünk. Node belátom, hogy az ellenfélnek is joga van a győzelemre. Nemde, Önöket is megnyugtatja, hogy a küzdelem az egyetemes magyar sport fejlődést szolgálja?*

Úgy kellett kimenteni a szurkolók markából. A vesztesek árulónak bélyegezték, a győztesek azt hitték — gúnyolódik.

Hja, egy szérum nem csinál nyarat...

Novobáczky Sándor

UTAZÓKNAK

Balázs-Piri Balázs rajzai

LONDON

FÉLTÉKENY TESTŐR-FELESÉG

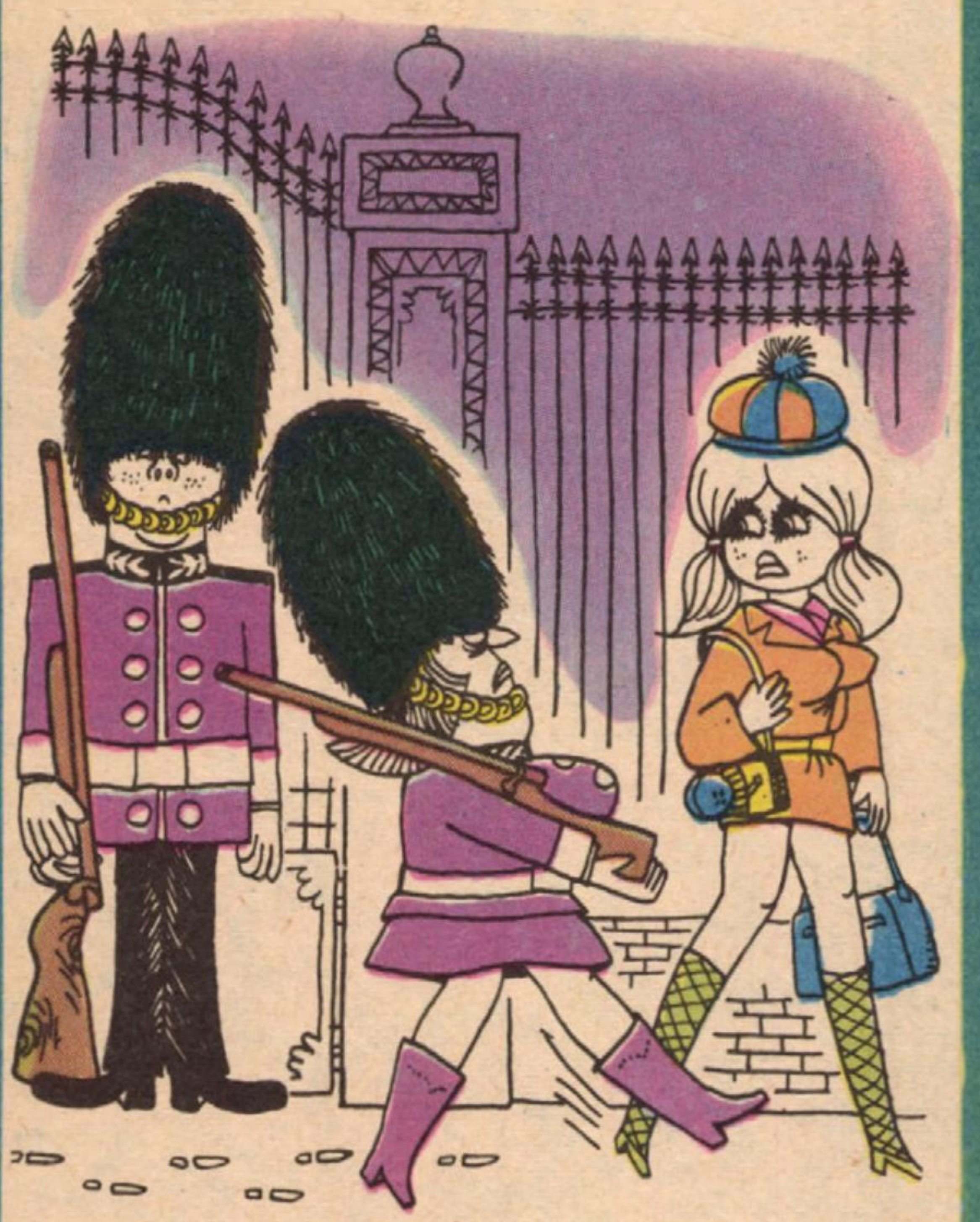

KÉPES TÁRSALGÁSI SZÓTÁR

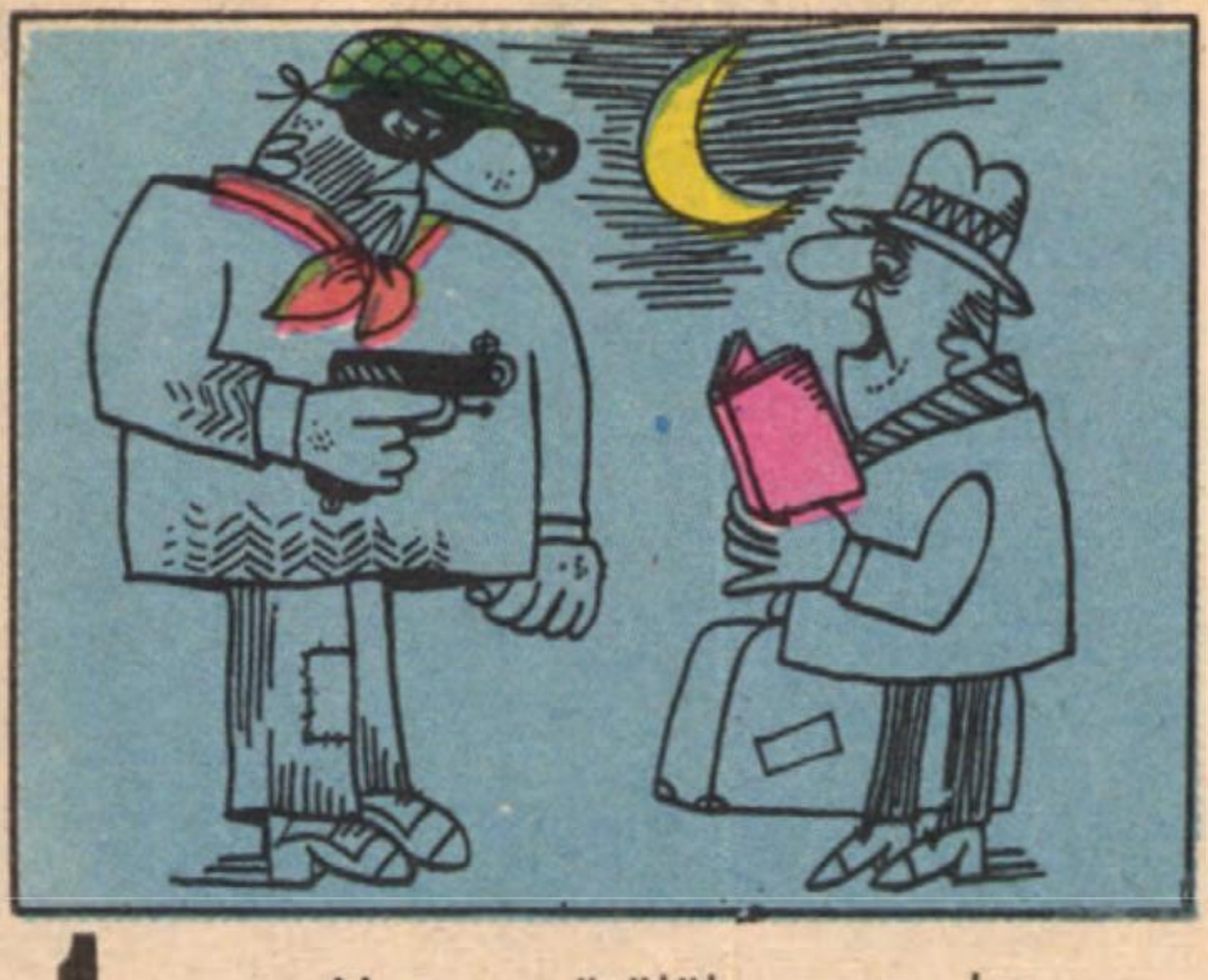

1 – Nagyon örülök, uram, hogy megismerhetem.

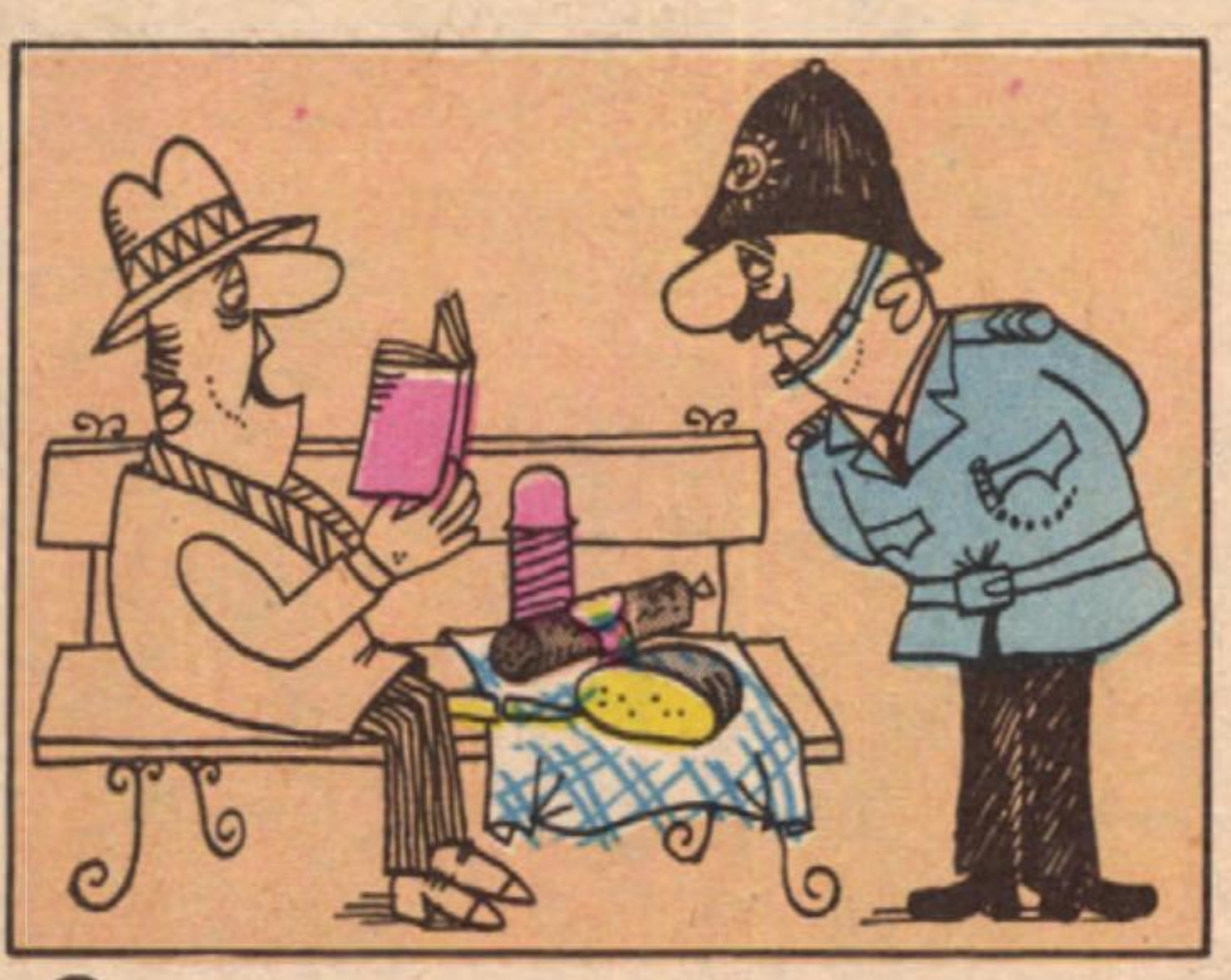

2 – Kérem, legyen vendégem az asztalomnál.

PÁRIZS

A LEGJOBBKOR

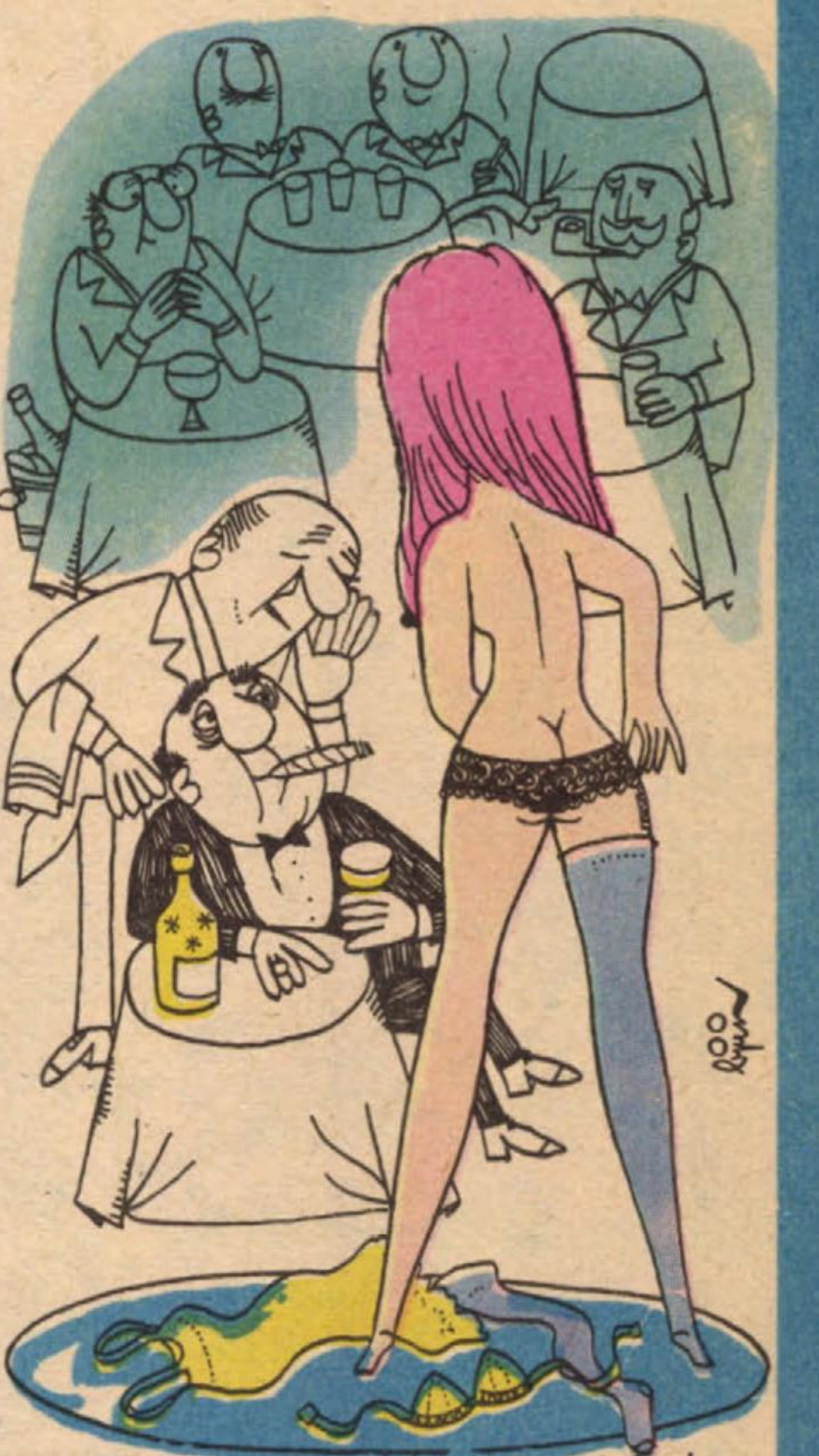

– A felesége kéri a telefonhoz, uram...

RÓMA

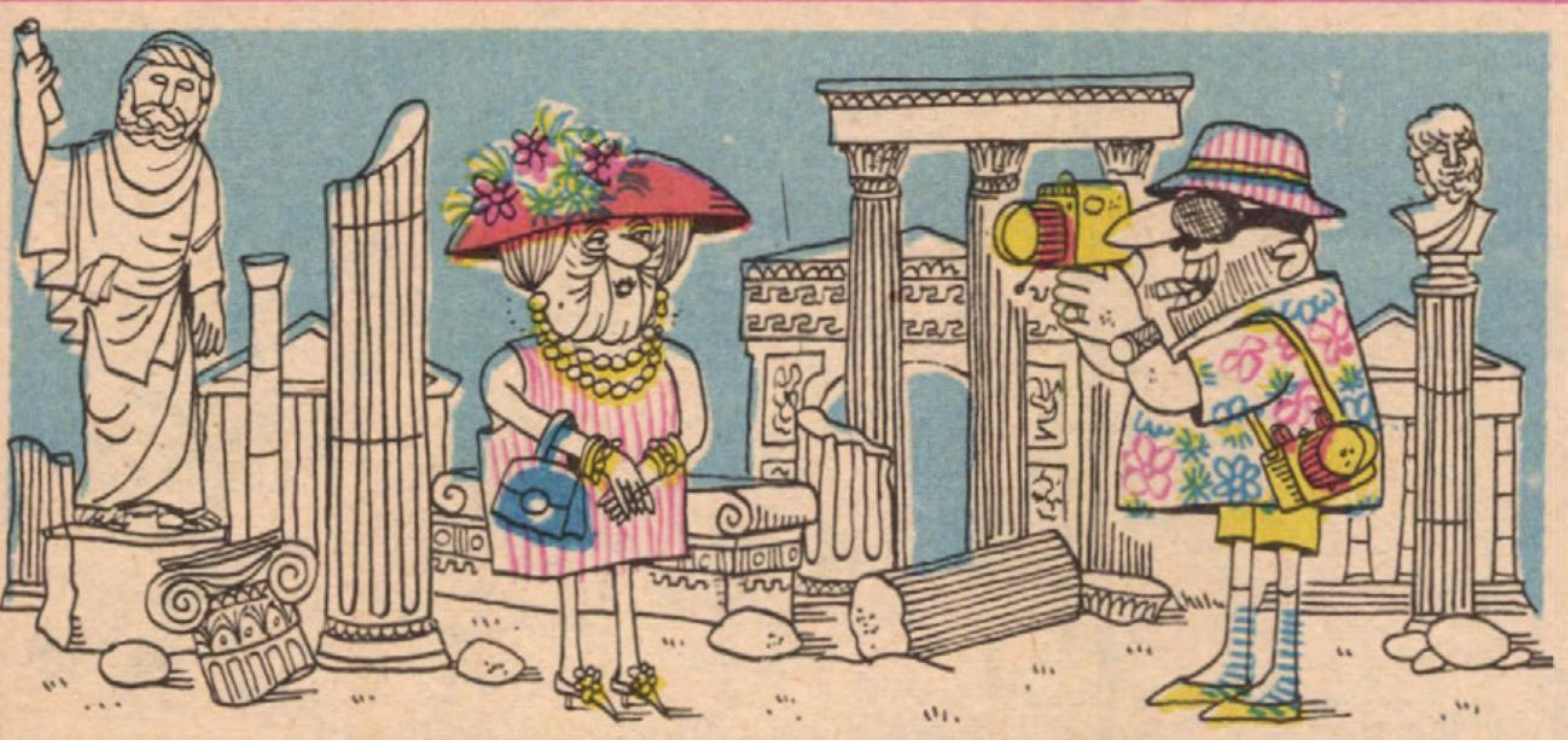

RELATIVITAS

– Milyen fiatalnak látszol, darling, ebben a környezetben!

Nem utazom

Utálok utazni, mert nagy a fáradság, sok a költség és beláthatatlan a kockázat. Már akkor is fázom, ha egy 7-es buszra kell szállnom, hát még ha egy Caravellre. Hetekig készülök, ha Pepi nénihez kell utaznom, pedig ő csak Budán lakik, nem Tokióban, és az úton nem vagyok kitéve annak, hogy a 6-os villamos dolgozói bérsztrájkba kezdenek. Nem jó ma utazni, mert a világ tele van kellemetlenségekkel. Hát kell az nekem, hogy úgy járjak, mint egy barátom, aki az évekig összegüzült pénzéből Párizsba utazott, ahol tíz napon át kuksolt egy zugszállodában és számolta a falon a poloskákat, mert odalent az utcán bazaltkövekkel hajigálóztak? Közben ellopták a bőröndjét, rendőrt keresett, de megtudta, hogy azok mindnyájan az egyetemen vannak. Odament, ahol jól megverték, mert azt hitték, hogy vizsgázni akar. Ha utazom, ki vagyok téve az időjárás viszontagságainak, a drága vendéglői áraknak, a rossz lányok csábításának vagy a Nyugat-Európában tomboló szex-hullámnak. Minden utca sarkán egy zug-mozi szirénkarja nyúl utánam, én jóhiszeműen bemegyek, azt hivén, hogy az Óz-t vetítik, aztán egy pornográf filmet kell végignéznem. Úgy látszik, ez kikerülhetetlen, hiszen, minden utazó beleesik e szörnyű csapdába.

Hát én nem utazom. Persze a tisztelt olvasó most azt hiszi, hogy igénytelen, műveletlen, érdeklődés nélküli, lusta fráter vagyok. Hát nem! Bejárom én a világot, de mindenhová küldök magam helyett egy újságírót, téveriportert, vagy filmrendezőt. Ezek, jó pénzért vállalják a fáradságot és kockázatot, aztán hazajövet nekem mindent elmesélnek, bemutatnak. Enyém a tiszta élmény, ők hántják le róla a sok veszély és utánajárás kemény, emészthetetlen burkát...

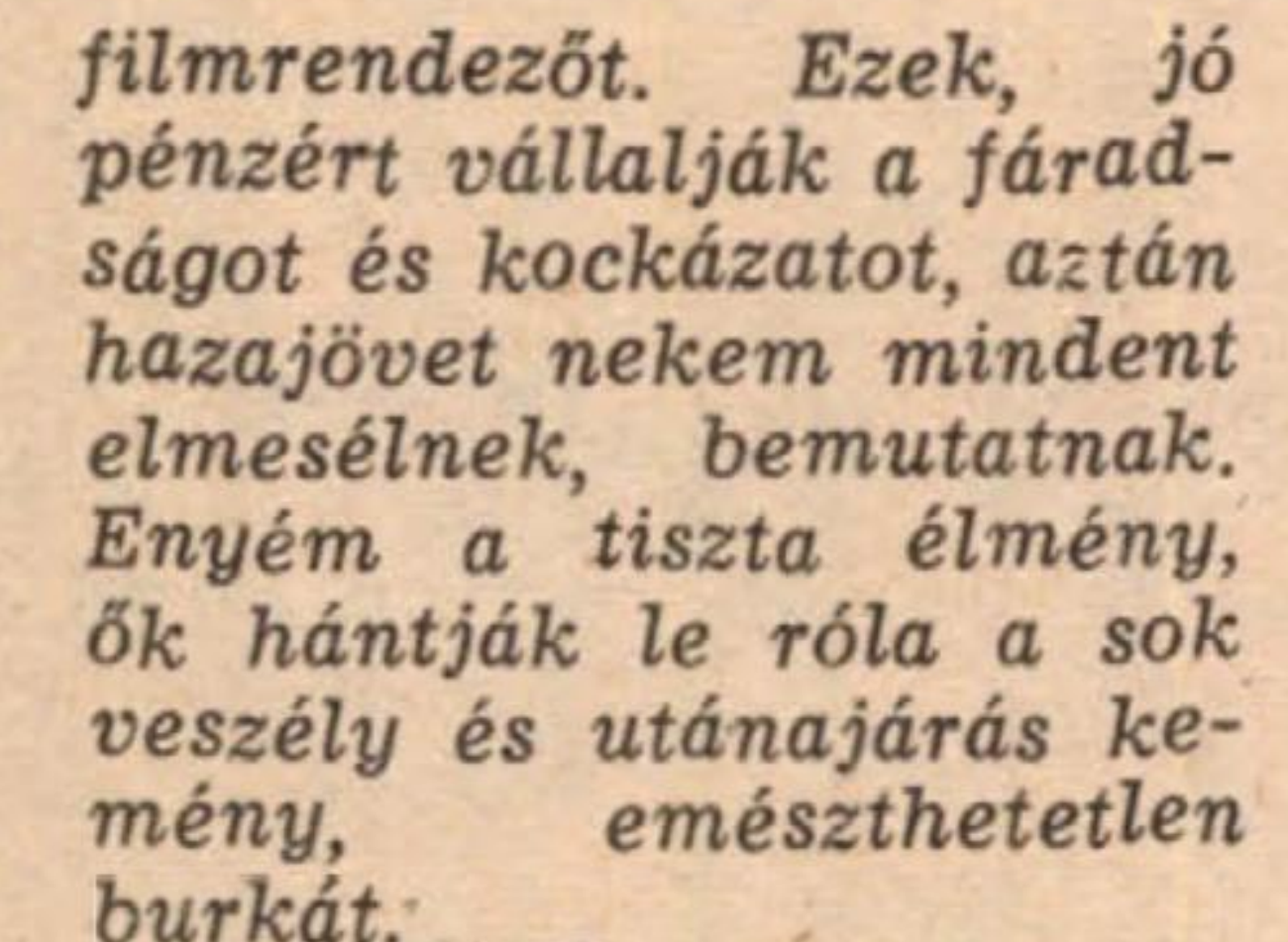

Így küldtem Avar Jánost Indonéziába. Hozott nekem szép képeket, írt hosszú cikkeket, sőt személyesen is mesélt a televízióban. Pálfy József több évig élt megbízásomból Párizsban, így rajta keresztül mindig megtudtam, hogy mi van a Pigalle-on, sőt azt is, hogy mi történt az Elysée-palotában, ahová én úgysem jutottam volna be. Már régen vágytam az Antarktiszra, megkértem tehát Rockenbauer Pált és Szabados Tamást; ugorjanak már ki egy kicsit és filmezzék le nekem az ottani látnivalókat. Én itthon ülök a meleg szobában, ők fagyoskodnak. Én dőzsölök a földi javakban, míg ők azon töprengenek, hogy szűk napidíjukból fókazsírt, vagy fagykenőcsöt vásároljanak. Aztán hazajönnek és én pizsamában nézem, hogy nekik a többhetes szakállukon lógnak a jégcsapok.

Holnap a Riviérára utazhatok, mert képeslapomban innen közölnek tudósítást. Este megkérem Kovalik Károlyt, hívja fel nekem Sugár Andrást, aki készséggel elmeséli, hogy mi van a Piccadily-n, közben a képet is láthatom. A Parabolában Varga József segítségével beleshetek Brigitte Bardot magánstrandjára és ha egy kis szerencsém van, láthatom az isteni B. B. összes látnivalóit, mely tudomásom szerint még a legdrágább IBUSZ-utazás programjában sincs benne.

Persze néha fáradságosabb utazásokat is vállalok. Most készülök egy nagyobb útra: Saint Tropez-be. Már megvan az úticsomagom, megvettem a szükséges jegyeket. Hévvel Csillaghegyre megyek, mert ott játsszák a Saint Tropez-i csendőrt. Ilyenkor télen imádom a mediterrán klímát és a tengert.

Így járom be a nagyvilágot néhány mozijegy árán, a tévé és az újság előfizetési díjából. Így olcsó és kényelmes. Szeretteim nem izgulnak, hogy lezuhanok, kollégáim nem örülnek, hogy kintmaradok. Csak így juthatok el ennyi helyre, végül is nem vagyok én matyó-baba vagy Pick-szalámi, és jelenleg is éppen annyi pénzem van, hogy Vecsésig futná belőle, de minek? Este úgyis benne lesz a Tv-Híradóban.

Ősz Ferenc

FIATALOKNAK

Barát József rajzai

A BOLDOGÍTÓ IGEN ELŐTT

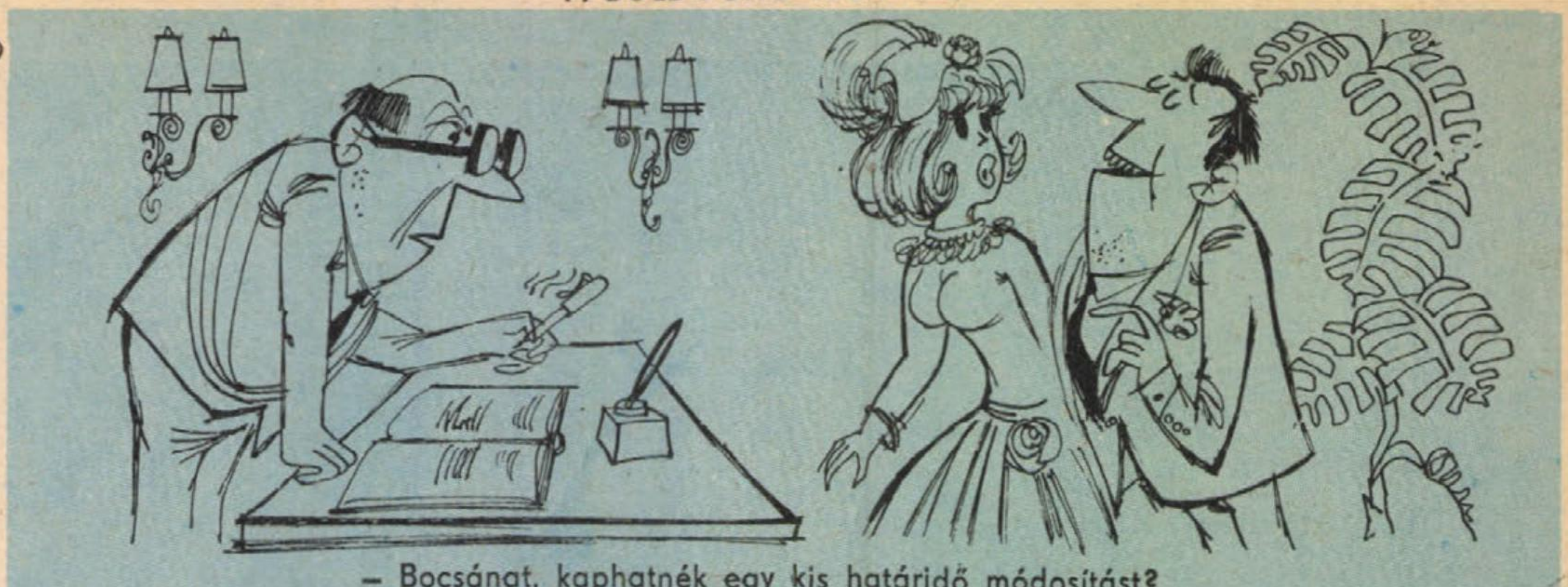

– Bocsánat, kaphatnék egy kis határidő módosítást?

LÁTÁSI ZAVAROK

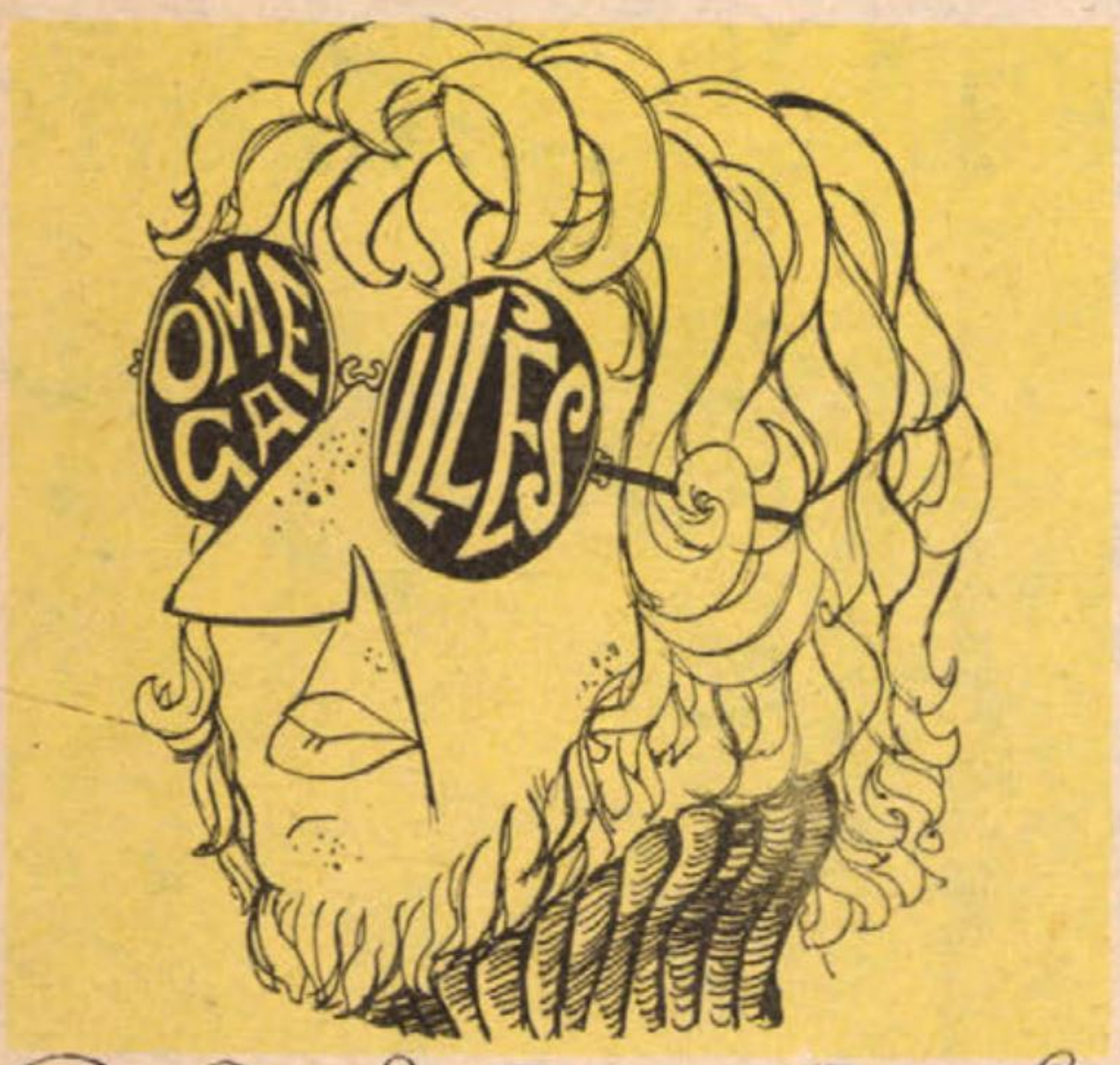

TÁRSASJÁTÉK

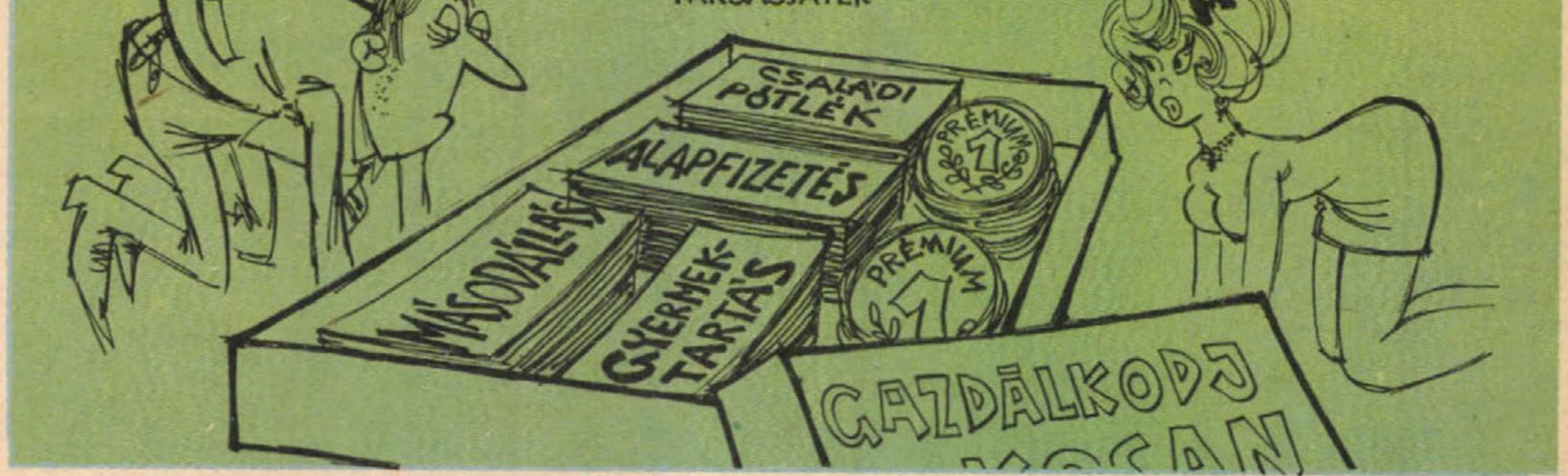

KORAÉRETT IFJÚSÁG

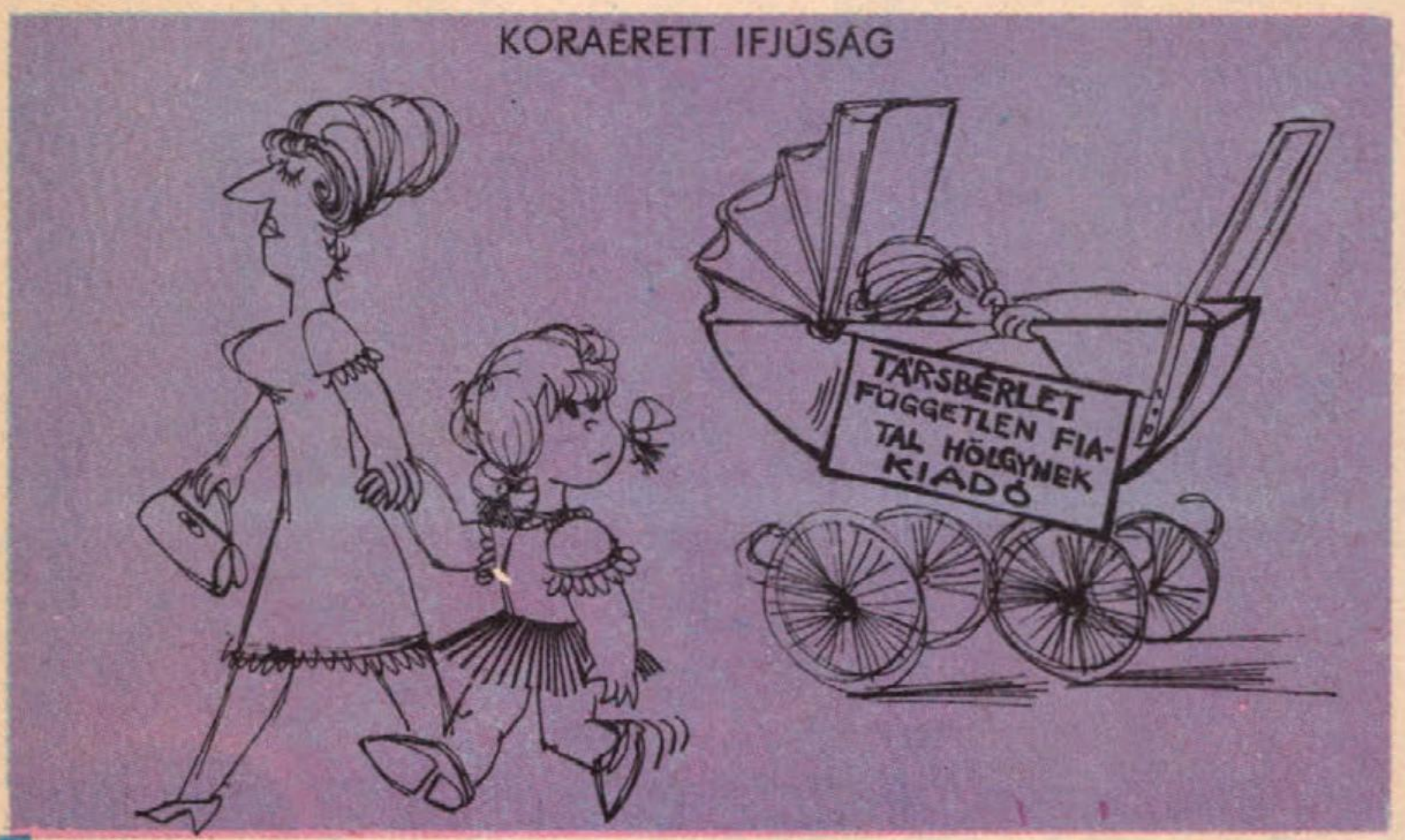
TÁRSBÉRLET FÜGGETLEN FIATAL HÖLGYNEK KIADÓ

TÖRZSVENDÉG

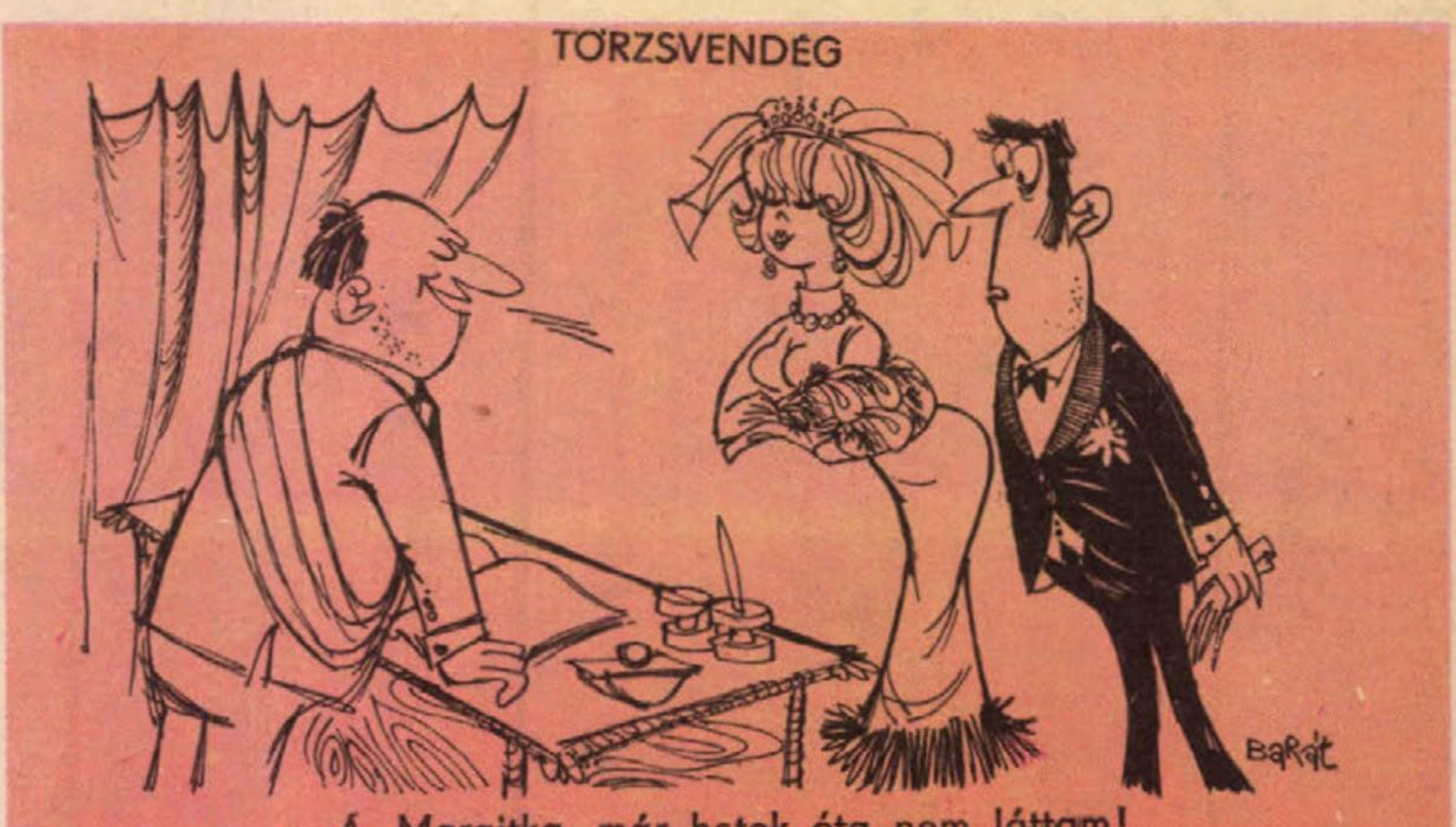

– Á, Margitka, már hetek óta nem láttam!

TANULJUNK KÖNNYEN, GYORSAN SZÜLŐÜL!

Manapság az apák és fiúk nem könnyen értik meg egymást. Mintha nem is egy nyelven beszélnének.

A nyelvi nehézségek áthidalására az volna a célszerűbb, ha az idősebb generáció sajátítaná el az ifjabb nemzedék beszédmódját. Hiszen ez rendkívül tömör, a végletekig leegyszerűsített, a szókincse minimális, nyelvtana szinte nincs is. Ám köztudott, hogy felnőtt korban már kevésbé tanulékony az ember, nyilván ennek tulajdonítható, hogy nagyon kevesen tudnak a fiatalok nyelvén beszélni.

Nincs más hátra: a fiataloknak kell megtanulniok szülőül! Ez sokkal nehezebb feladat ugyan, mert a szülők nyelve közismerten nehézkes, túlságosan cikornyás, ékítményes, sok benne a körülírás. A fogékony ifjúi elme azonban könnyen megbirkózhat ezzel a feladattal, ha van hozzá kellő kitartása. És persze, feltétlenül szükséges egy jó segédkönyv is, amelyből könnyen, gyorsan elsajátíthatja a felnőtt nemzedék nyelvét.

Ez a kézikönyv ma még hiányzik a könyvesboltok polcairól. Amint egy kis időm lesz, magam látok hozzá, hogy megszerkesszem. Addig is, ízelítőnek, bemutatok egy rövid társalgási gyakorlatot tervezett művemből.

SZÜLŐÜL:	MENŐ-NYELVEN:
Lány: Felviszlek szerény otthonunkba és bemutatlak hőn szeretett szüleimnek, utána együtt költjük el az ebédet, meghitt családi körben.	*Most pedig felvonszollak az őseimhez, levágjuk a díszszemlét, utána bespájzolunk!*
Fiú: Némi viszolygással és tartózkodással fogadom e javaslatot, de nem zárkózhatom el előle.	*Oda ne rollerezzek!*
Lány: Imádott szüleim kissé régi vágású emberek, én azonban olthatatlan rajongással csüggök rajtuk, és merem remélni, hogy téged is a szívükbe fogadnak majd.	*Kissé antik fejek az öregeim, de én bírom őket, és meglásd, te is jó leszel náluk!*
Fiú: Kérésed meghallgatásra talált nálam, állok rendelkezésedre!	*Oké!*
Lány: Kérlek, mihamarabb öltsd fel ruháidat és siessünk, nehogy kihűljön az ünnepi étek.	*Akkor cibáld fel a szerelésed, és hajókázzunk, mert megdermed a lé!*

A TÁRSALGÁS A LÁNY OTTHONÁBAN FOLYTATÓDIK:

Lány: Íme, a mi kis békés családi fészkünk! Neked hogy tetszik?	*Ez az örömtanyánk! Milyen?*
Fiú: Elragadó! Fölöttébb megnyerte a tetszésemet.	*Kifekszem a gyönyörtől!*
Lány (az apjához): Édesatyám, engedd meg, hogy bemutassam a szívem választottját! Ugye, ő szerinted is roppant kellemes, intelligens fiatalember? Engem legjobban a társalgási modora bűvölt el...	*Öregfiú, ez az a srác, akivel lógok! Oltári fej, mi? Irtó csípem a szövegét!*

Kóstolónak, egyelőre ennyi is elég, azt hiszem. Kíváncsian várom a legilletékesebbek, a fiatalok észrevételeit, hozzászólásait. Remélem, tetszeni fog nekik, és nem így kiáltanak fel a végén:

— *Atyavilág, ez a cikis pasi mit összejenőzött itt nekünk!*

Radványi Barna

FANTASZTÁKNAK

Hegedűs István rajzai

TÁVVEZÉRLÉS

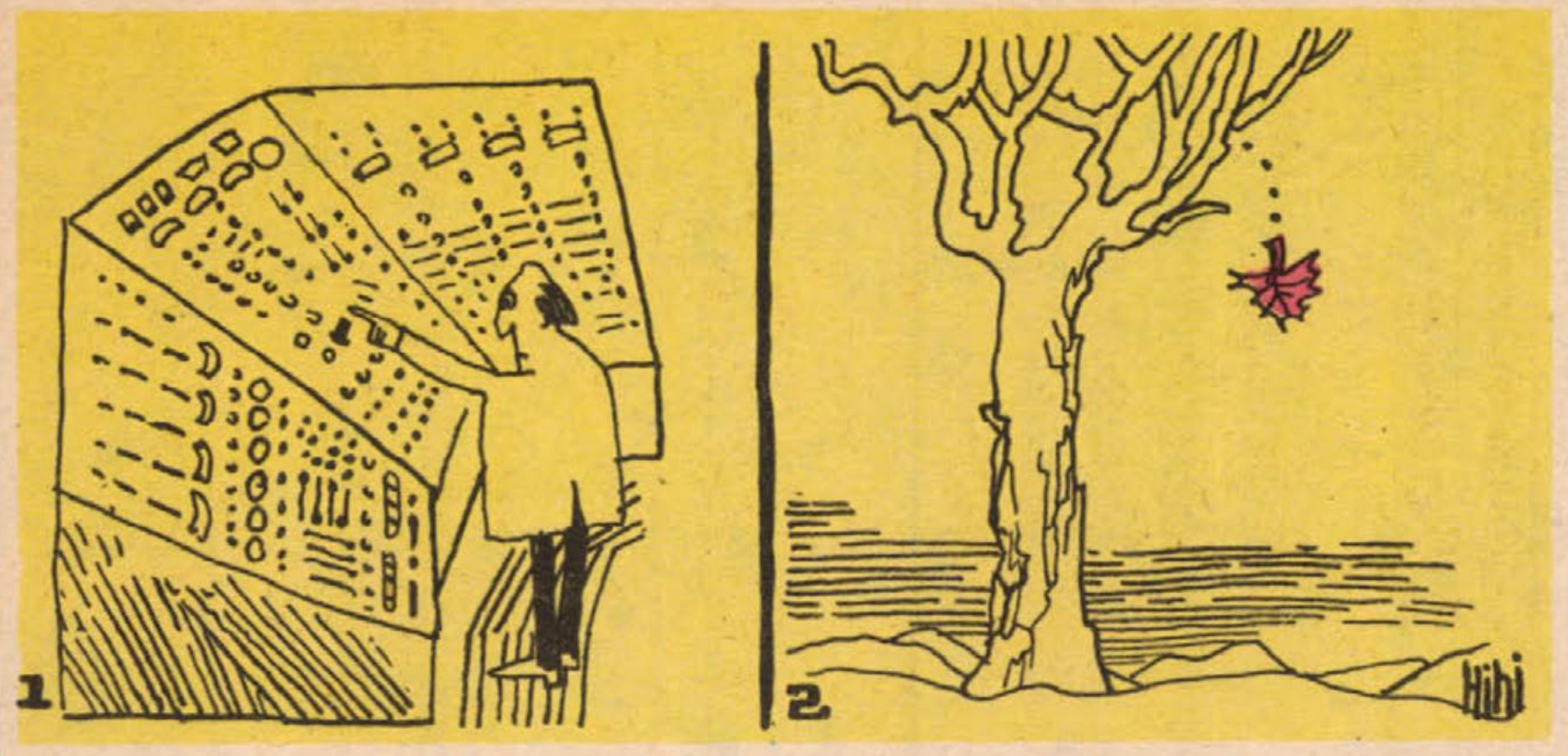

CAMPING

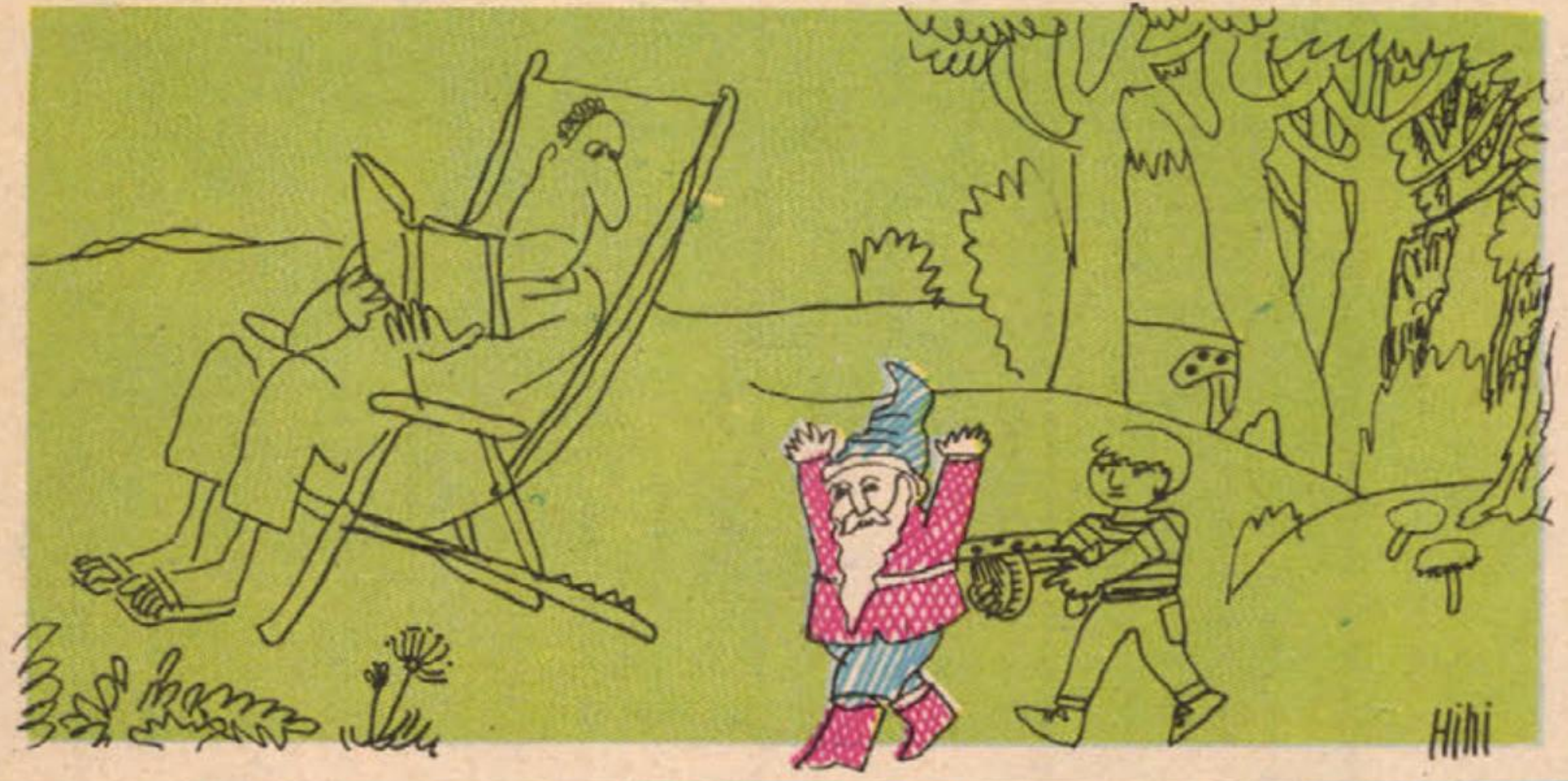

ATAVIZMUS

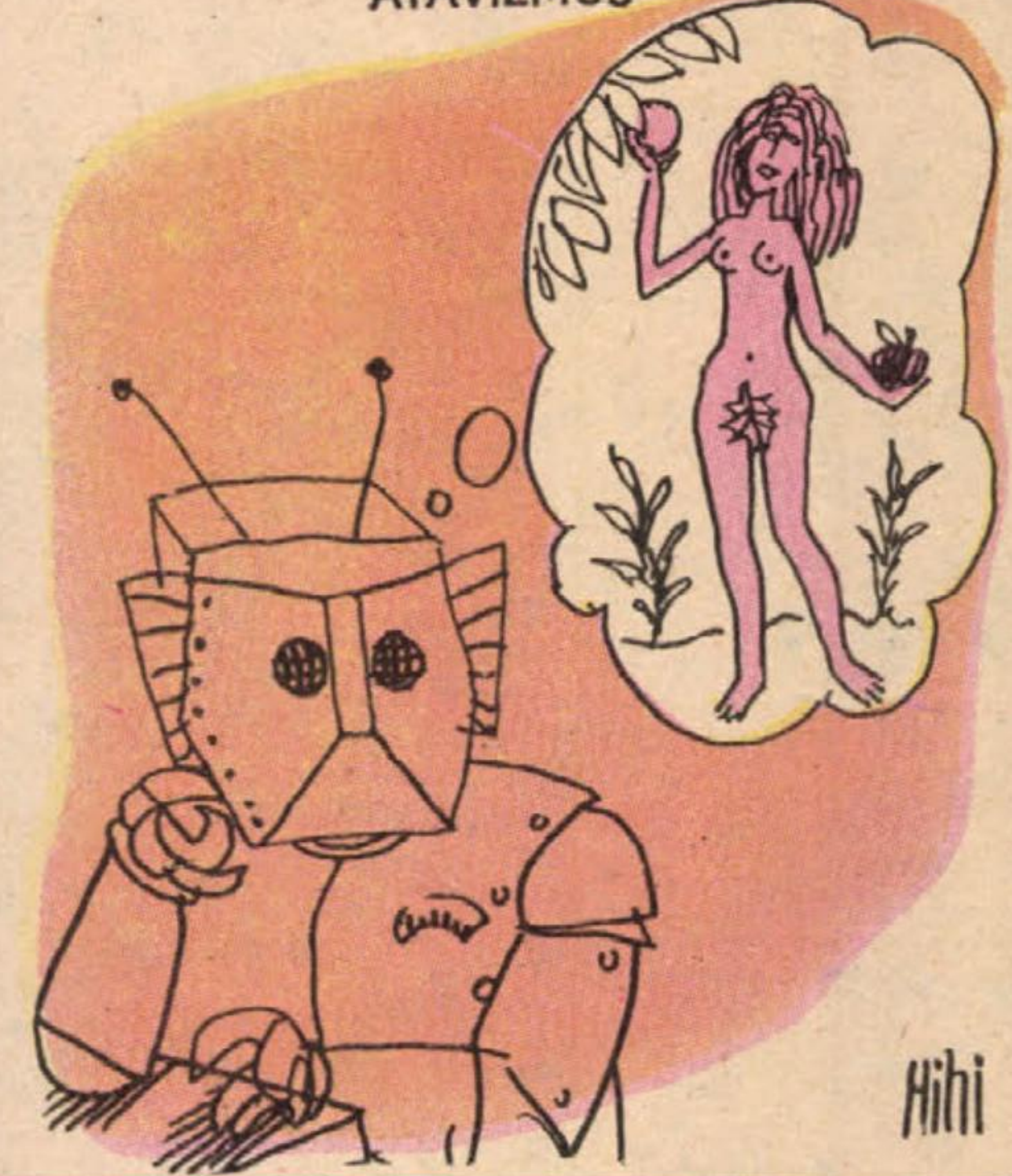

JÓL MŰKÖDŐ IDŐGÉP

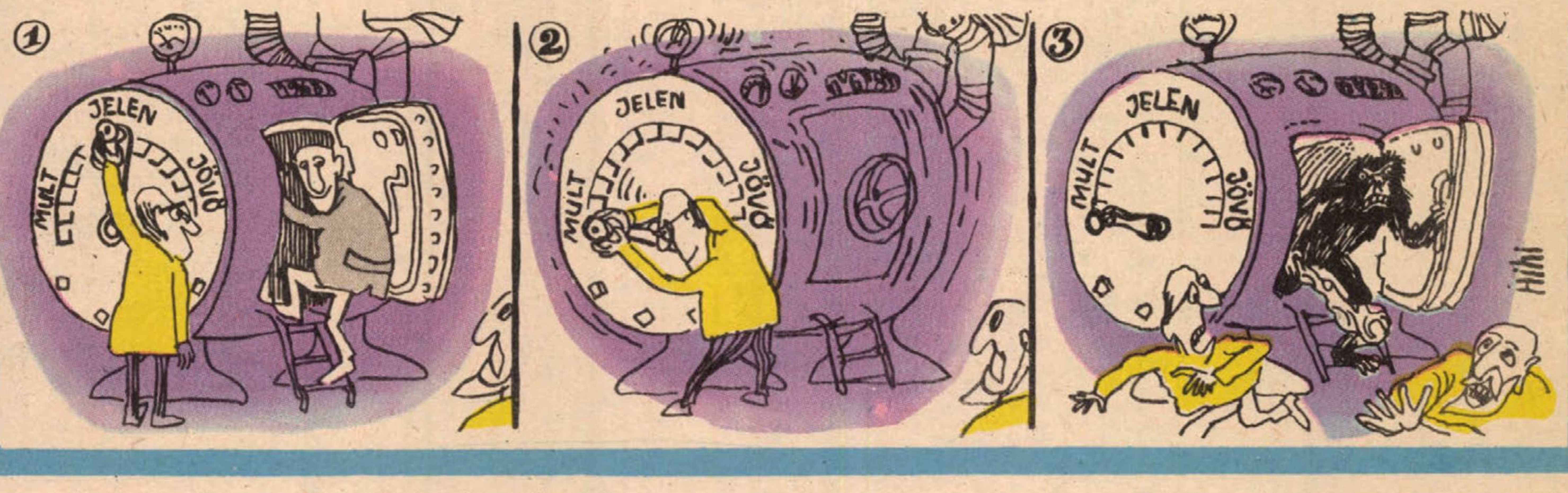

FANTASZTA VAGYOK?

Kérem, én igazságtalannak érzem, hogy az elektronikus agyaktól mindenféle kunsztokat várnak.

Legutóbb is azt olvastam az újságban, hogy megpróbálták verset íratni egy ilyen masinával, de az eredmény siralmas volt. „Még nem tökéletes!" — mondták gúnyosan a kritikusok: a szakemberek és a nem szakemberek. Na és? Sok olyan ember él a földön, aki nem tud verset írni, mégsem mondjuk róluk azt, hogy nem tökéletesek.

Szegény elektronikus agy!

Hol versírással gyötrik a boldogtalant, hol számolással, vagy arra akarják rávenni, hogy fordítson, esetleg szerezzen zenét. Aztán azt mondják róla: még nem az igazi! Még nem tökéletes. És gúnyosan, szánakozva mosolyognak rajta.

Komolyan mondom, már szégyellem magam: én sem tudok verset írni, tizenhat éves koromban megpróbálkoztam szerelmes versekkel, de a lányok, akikhez írtam őket, kiröhögtek. Fordítani egy nyelvből se tudok, a matematika gyenge oldalam, az üzletekben úgy csapnak be, ahogy akarnak, a zeneszerzéshez sem értek, még egy icipici kantátát se tudnék összehozni. De azt hiszem, másokról is elmondhatnám ugyanezt. Mit akarunk hát az elektronikus agyaktól?

Lehet, hogy fantaszta vagyok, de ha lesz egy kis időm, összeállítok én is egy elektronikus agyat, illetve egy műembert, akinek a fejében elektronikus agy lesz.

Aztán beprogramozom, és ha szép idő lesz, kimegy a zöldbe, valahova a hegyek közé, lefekszik a fűbe, bal-gép-karját a feje alá téve nézi majd a felhőket és talán azt is beprogramozom neki, hogy a jobb-gép-karjával időnként tépjen le egy margarétát és rágcsigálja el a fogai között.

Miért kell neki verset írni, számolni, fordítani, vagy zenét szereznie? Miért pont neki kell mindezt csinálni?

Mondom, lehet, hogy fantaszta vagyok, de tervbe vettem, hogy készítek egy olyan elektronikus gépet, amelynek füle lesz, kettő darab, egy a bal oldalon, a másik a jobb oldalon és a következőképpen programozom be: cseresznyeérés idején, ha cseresznyefát lát, meghosszabítható műkarjával felnyúl, leszakít néhány cseresznyét és ráakasztja a fülére.

Nekem ez a produkció elég. Untig elég. Illetve lehet, hogy még arra is beprogramozom, hogy tapsikoljon örömében, ha cseresznye van a fülén.

Én nem fogom macerálni számolással, versírással, fordítással, zeneszerzéssel.

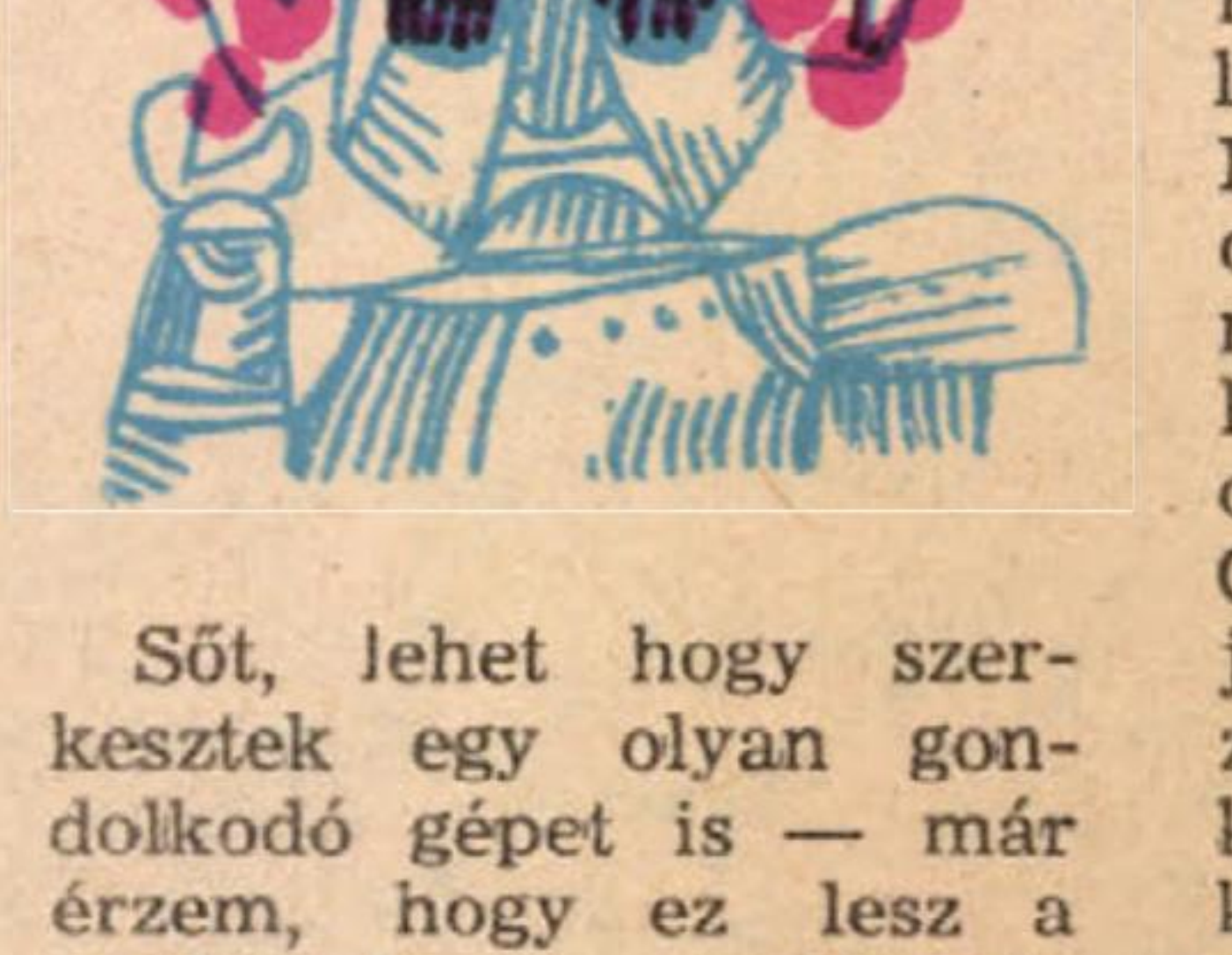

Sőt, lehet hogy szerkesztek egy olyan gondolkodó gépet is — már érzem, hogy ez lesz a hobbym! — amely mákos tésztát eszik. A mákos tésztát evő gondolkodó gép! Szépen hangzik és ilyen még nem volt. És úgy programoznám be, hogy a mákos tésztát nem a szájába tenné, hanem a fejére szórná, szálanként.

Nem akarok dicsekedni, de ezzel azt hiszem, sikerülne létrehoznom a világ legostobább elektronikus agyát.

A szakemberek és nem szakemberek biztosan gúnyosan mosolyognának rajta és azt mondanák: „Ez az elektronikus agy teljesen hülye!" Hát igen, hülye elektronikus agyaknak is kell lenniök. Nem lehet mindegyik okos. Nem lehet mindenki olyan okos, tökéletes, mint mi, emberek. S tulajdonképpen nem is olyan hülye, ahogy kinéz. Csak a mákos tésztát szórja a fejére, a dióshoz hozzá sem nyúl. És ha megkérdeznék tőlem, mihez kezdek majd ezekkel az elektronikus agyakkal, vállat vonnék, s azt felelném:

— Majd csak viszik valamire… Protekció is van a világon!…

Mikes György

NŐI DOLGOK FÉRFIAKNAK

Vasvári Anna rajzai

ILYEN IS VAN

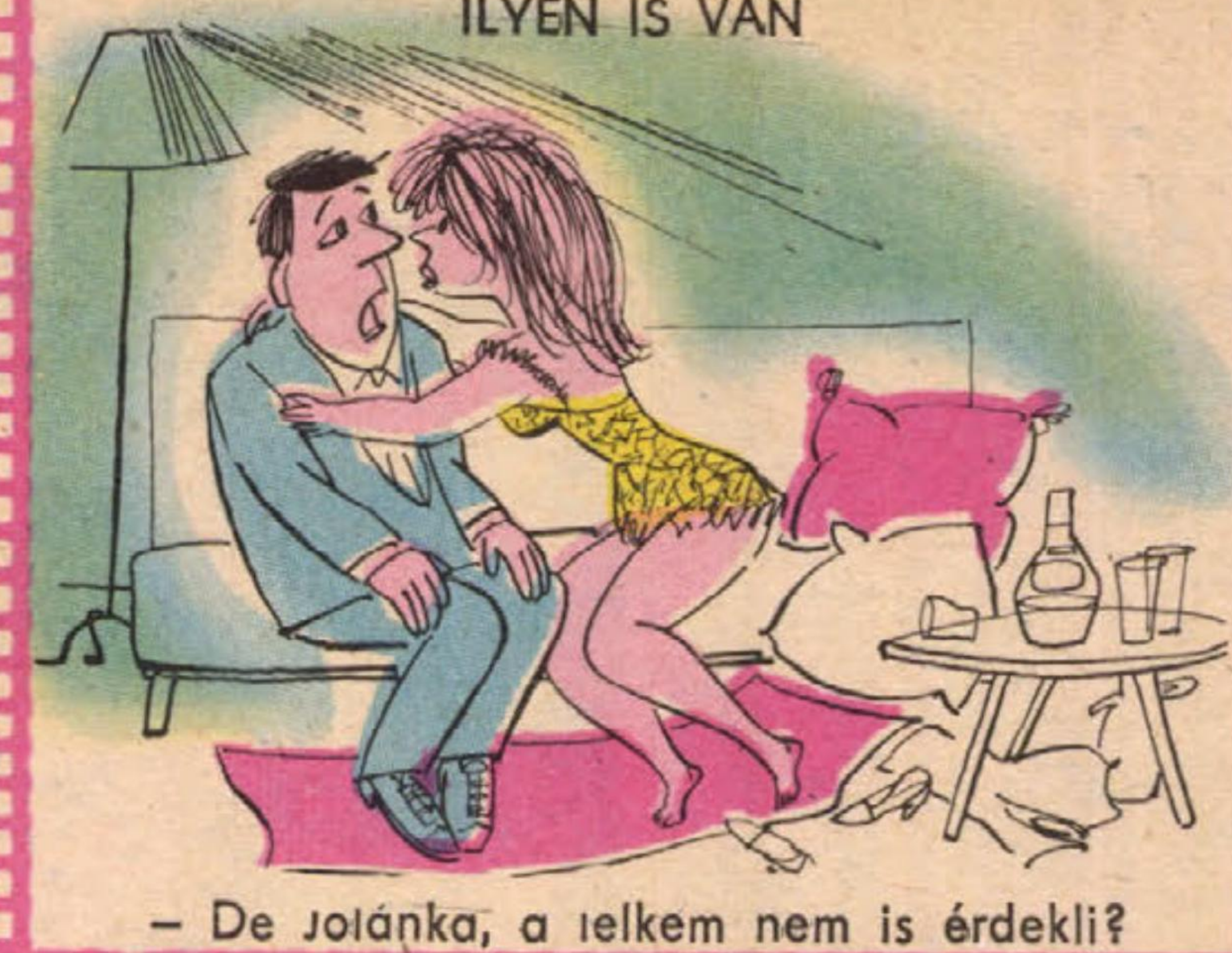

– De Jolánka, a lelkem nem is érdekli?

SZALAD AZ IDŐ

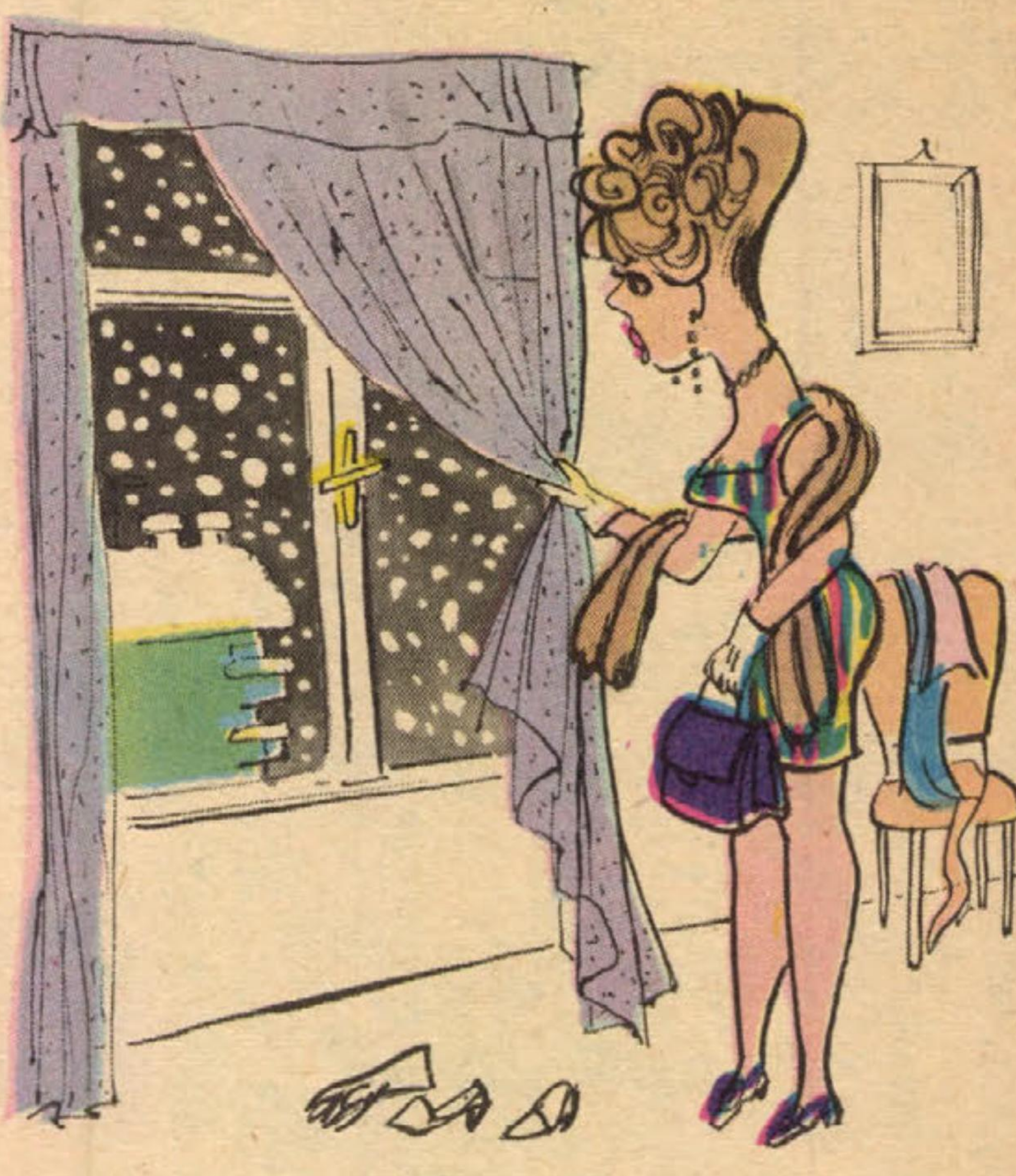

– Érdekes, amikor öltözködni kezdtem, még kánikula volt.

SZAKÍTÁS

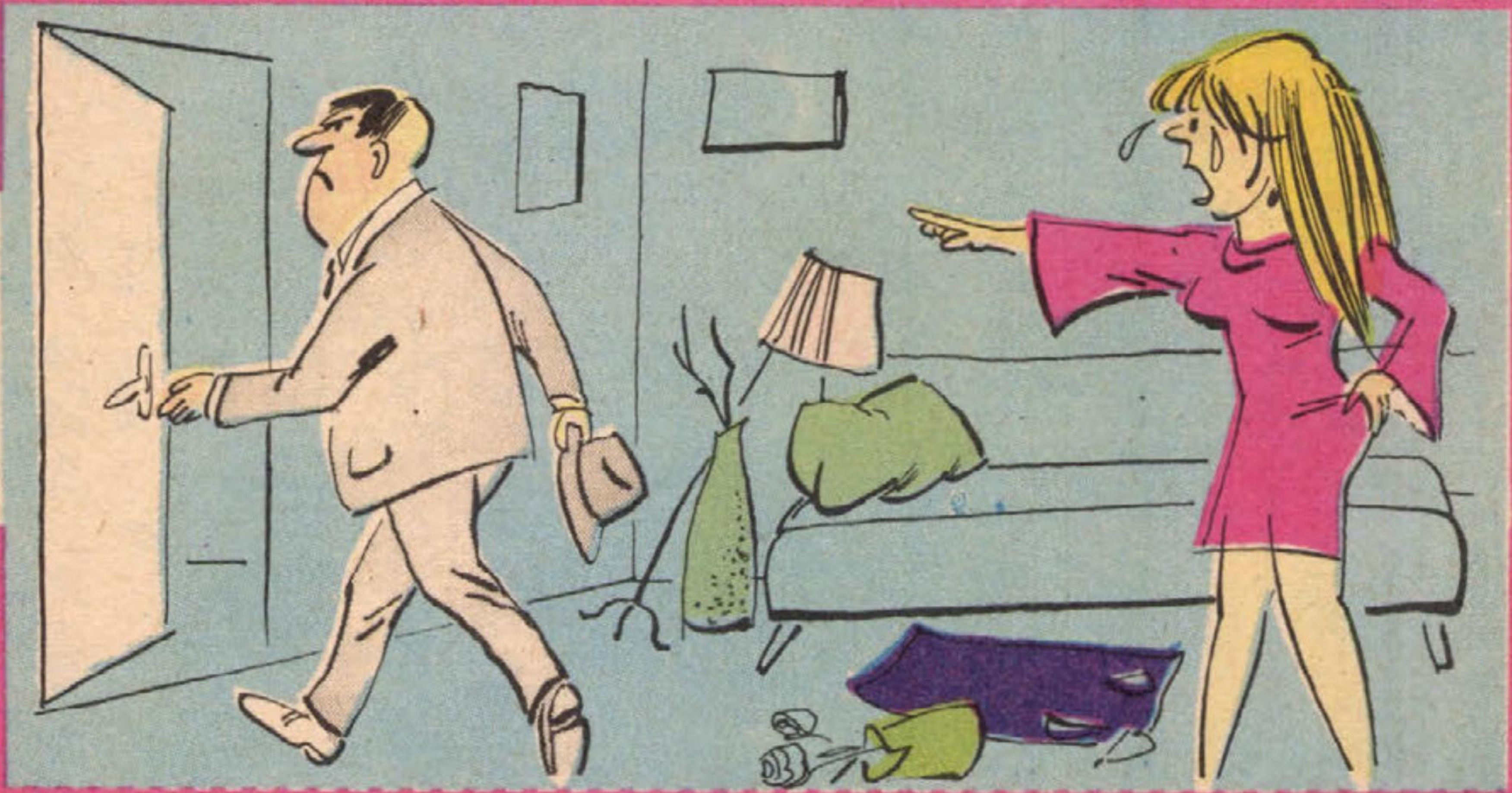

– Gebedj meg, örök szerelmem!

ÜNNEPÉLYES PILLANAT

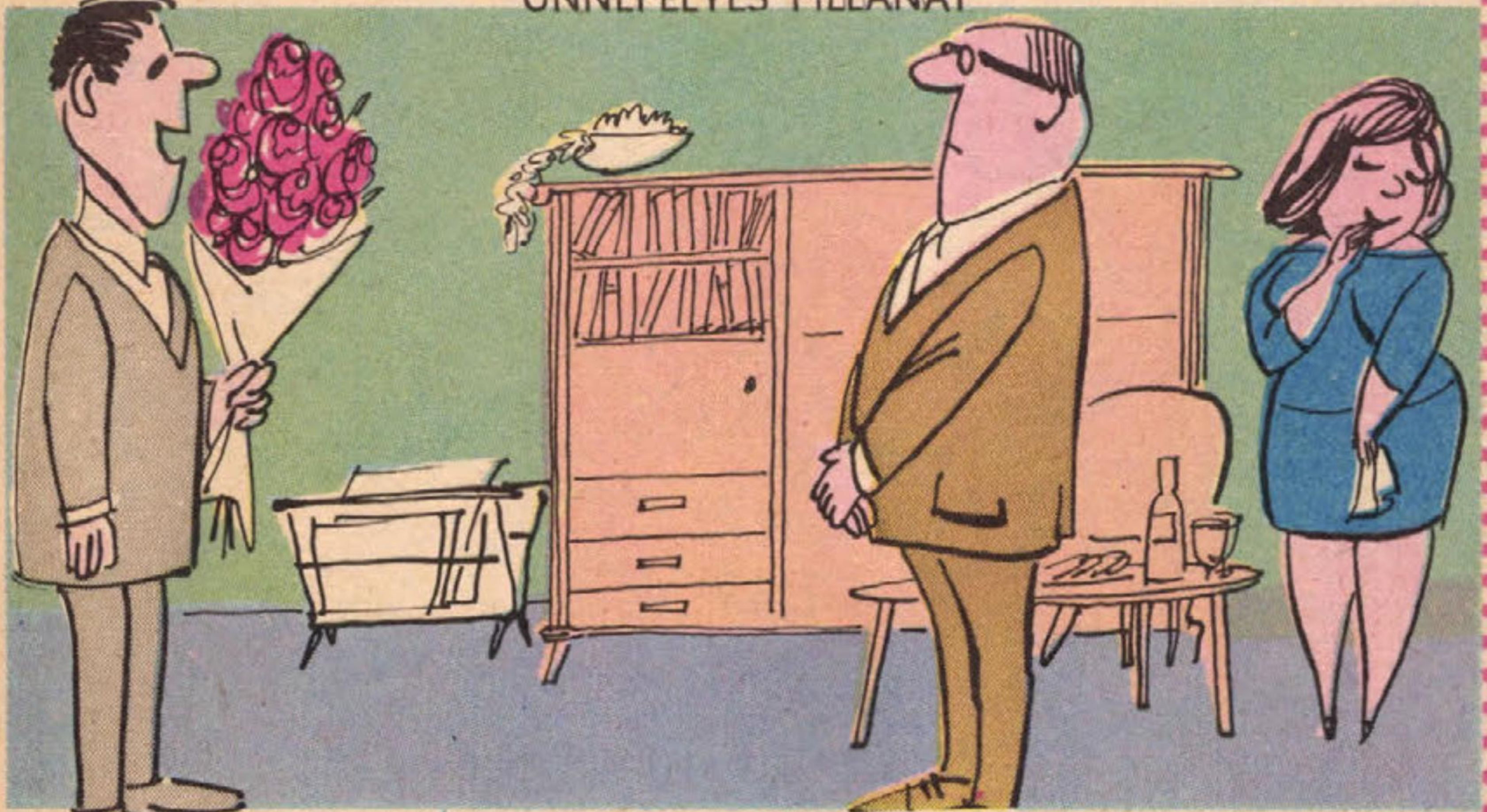

– Engedd, hogy megkérjem a kedves feleséged kezét!

EGY SZERELEM KEZDETE ÉS VÉGE

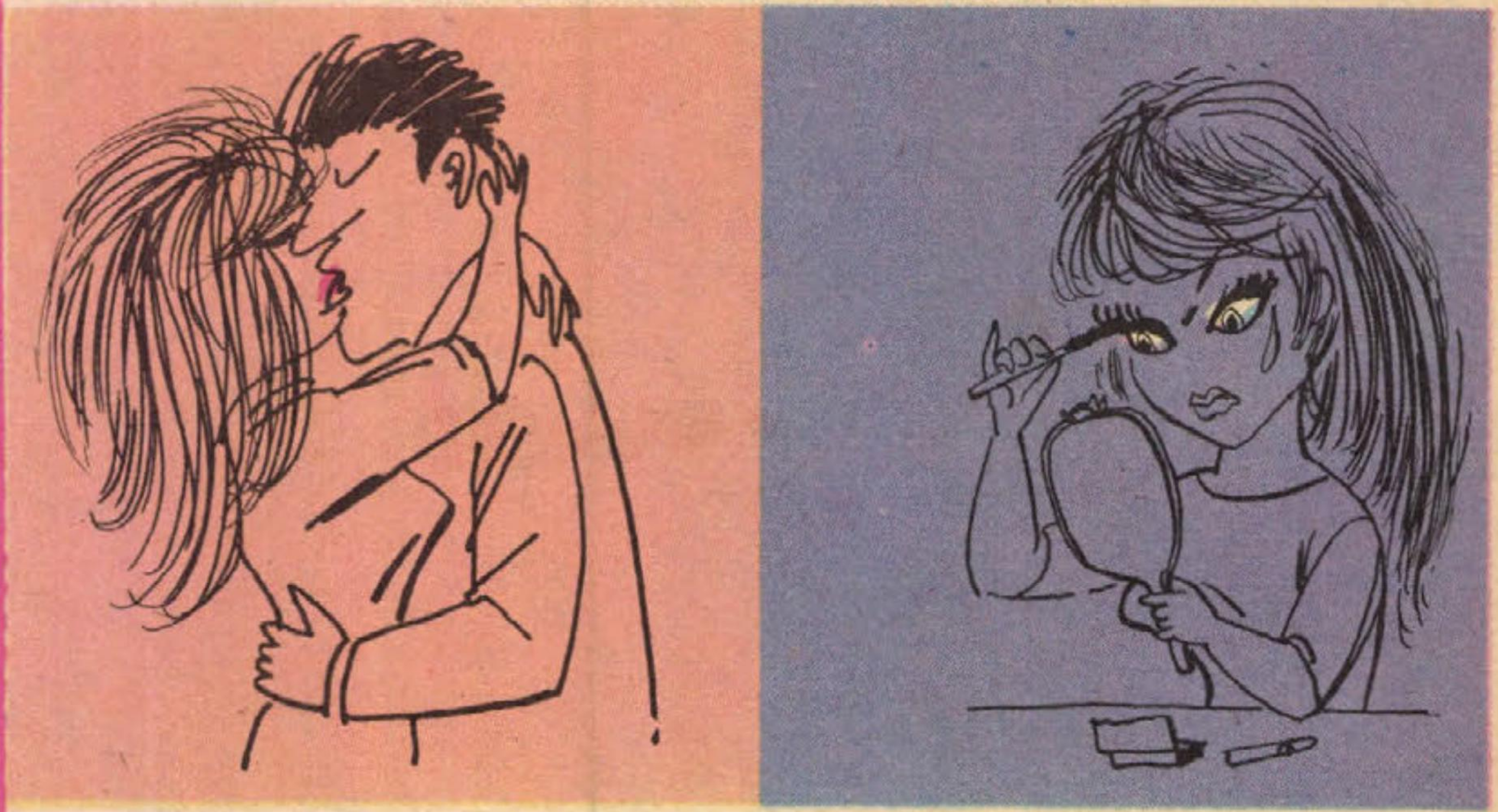

CSÓKÁLLÓ RÚZS

KÖNNYÁLLÓ SZEMPILLAFESTÉK

SOMOGYI PÁL:

Lányok, asszonyok

HOGYAN SZÁMÍTHATOD KI EGY NŐ ÉLETKORÁT?

Huszonöt évesen
ezüstfehér, mint drága nagyanyád volt
valaha –
s hollófekete hetvenévesen,
mint Mátyás madara.
Parókát hord huszadik évében már,
viszont szemét még festi
hetvenévesen –
hogy állapíthatod meg hát a nő korát,
hogy ítéletet
ne alkoss tévesen?

A dolog egyszerű: lessed meg őt
egy eszpresszóban, amint
cseveg-csacsog:
a hangja néki annál hangosabb,
az életkora mennél magasabb.

AJÁNLÁS:

Hiába a legkorszerűbb
kozmetika, kivitel,
ha a meggyengült hallású
barátnők közt csivitel!

AZ „ELVONT" NŐ

Amíg más nő fodrászhoz jár,
Vagy henteshez, s húst kér,
Őt a csillagászat vonzza
Fenn: a kozmikus tér!

Éjszakánként, amíg más nő
Nincs faragva fából –
Jegyzetei fölé hajlik
Atomfizikából.

Amíg más nőt érzelmei
Rángatják a dróton,
Az foglalkoztatja: milyen
Töltésű a próton.

Tudja: miért zörög a haraszt
Hogyha a szél fújja,
Tudja: mi a szélt kiváltja
Nem az isten ujja.

Kiszámítja: mennyi a kör
Eleje és hossza –
Egyet nem tud: hogy a babát
Nem a gólya hozza!

ÉRZELMES LEÁNY-REGÉNY

Ifjú jő a lányos házhoz vendégül.
Közeledik a leányhoz félénkül.
Ő a közeledéstől felélénkül.
Édesanyja, hogy ezt látja: elkékül.
Leánykáját felpofozza legvégül.

A lány később családjával megbékül.
Búskomoran, leányságban megvénül.

CSAK ERŐS IDEGZETŰEKNEK

Endrődi István rajzai

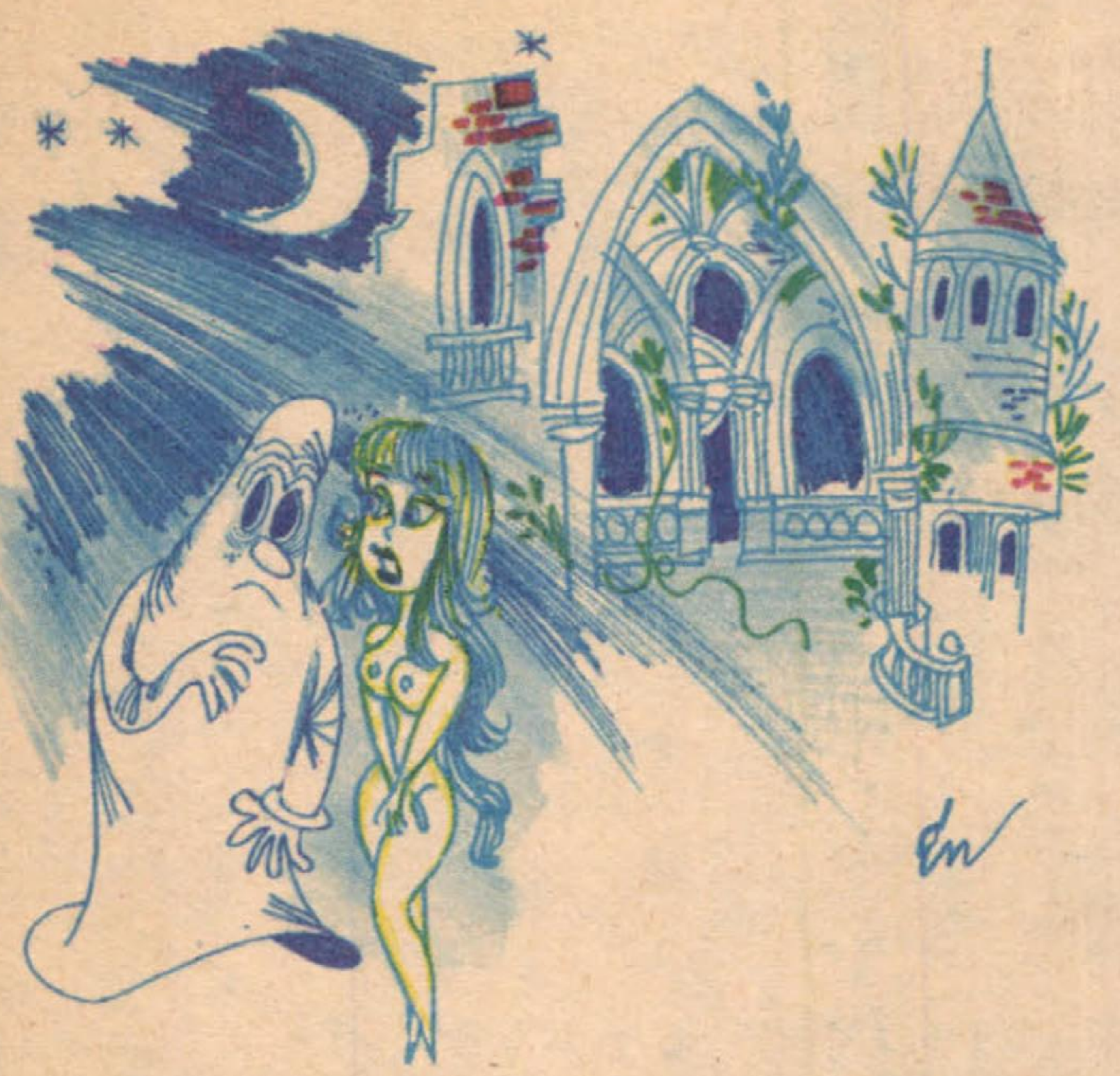

KÍSÉRTETEK ÓRÁJÁN

– Nem mehetek emberek közé, Archibald. Nincs egy vacak lepedőm, amit felvegyek!...

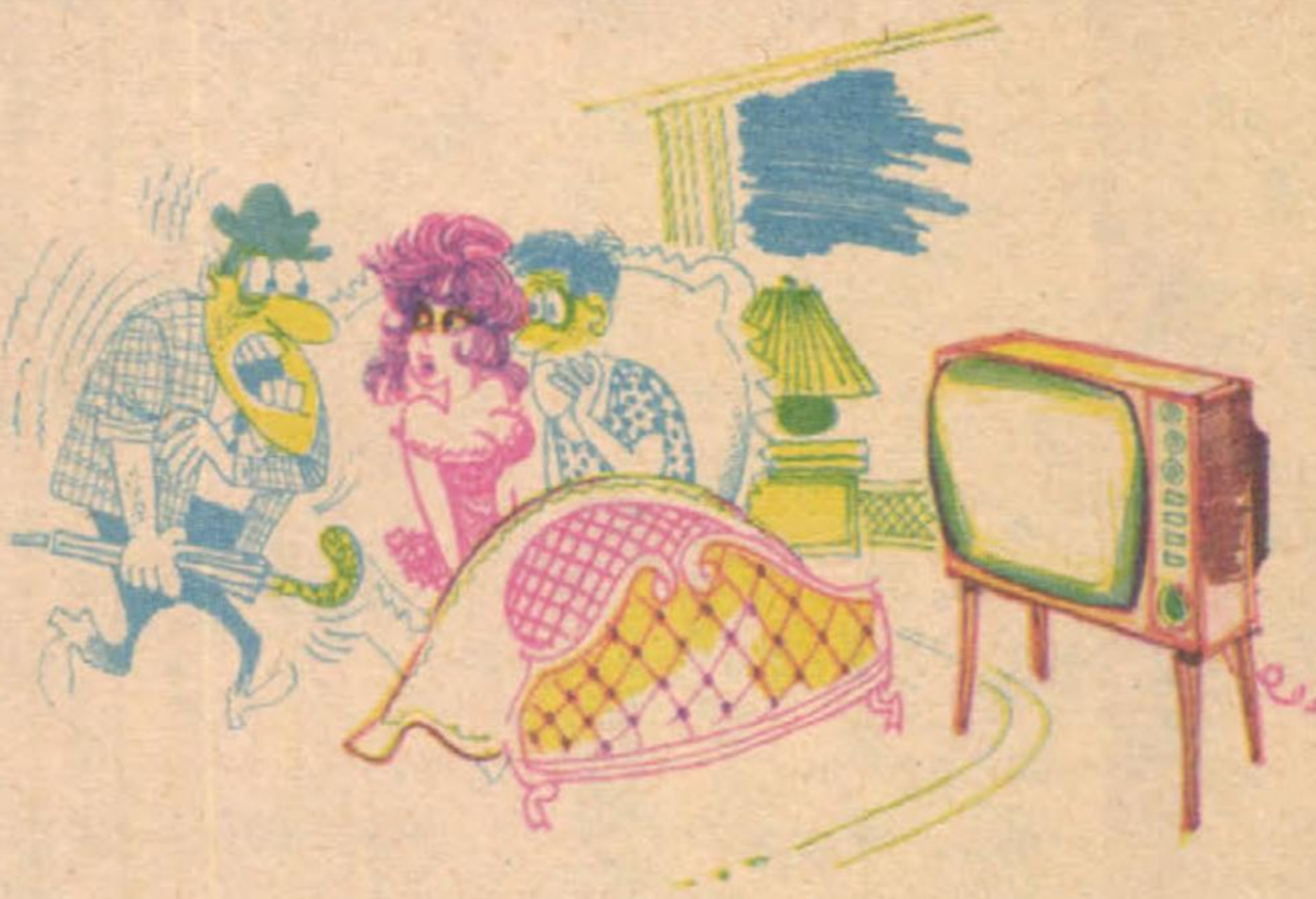

GYÁVA ASSZONYKA

– Mit kiabálsz?! Egy ilyen izgalmas krimi után te sem mertél volna egyedül aludni!...

UDVARIASSÁG

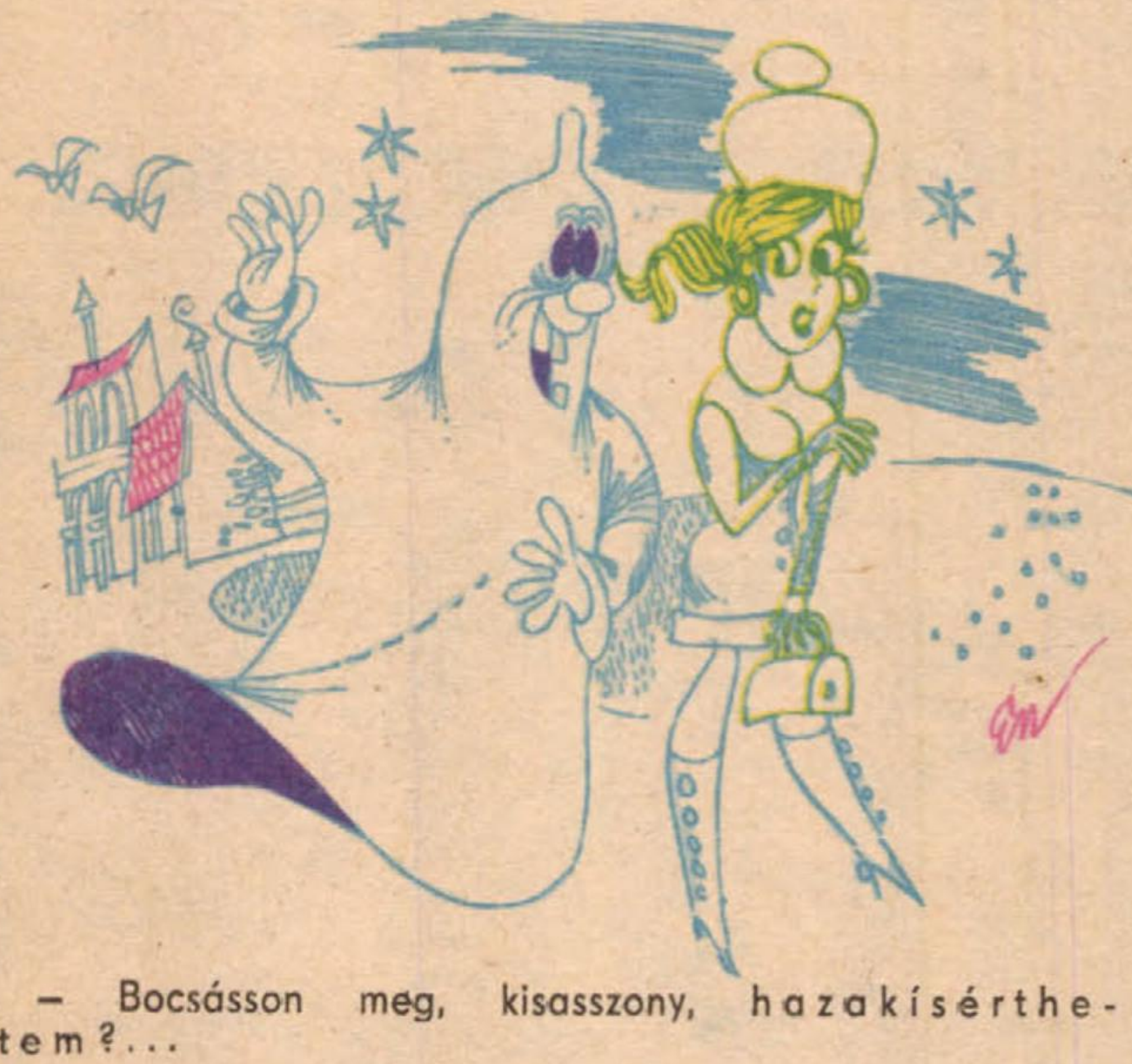

– Bocsásson meg, kisasszony, hazakísérthetem?...

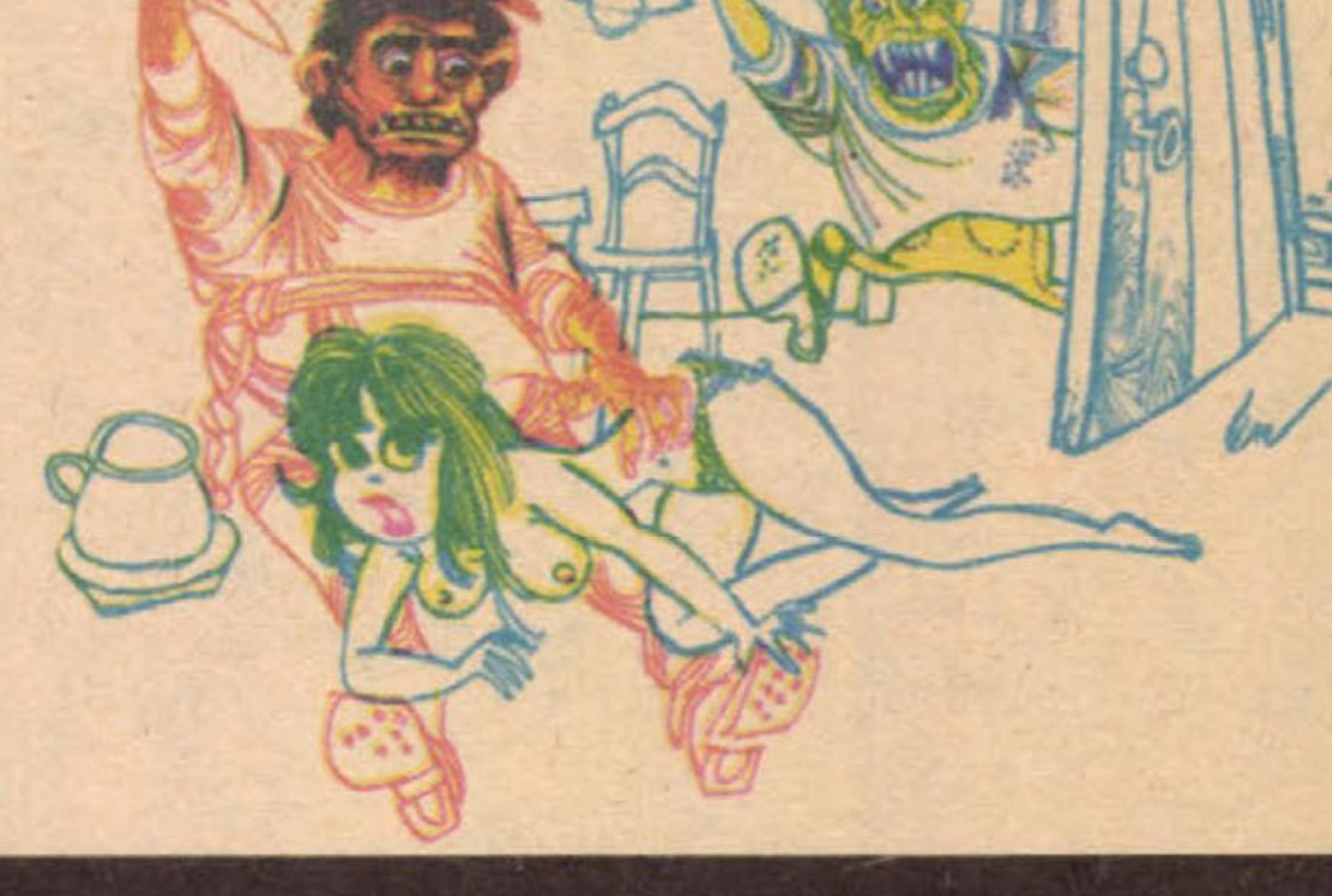

DRAKULÁÉKNÁL

– Hé, komám, állj meg! Borjúhús érkezett a henteshez!

AZ IDEGEN

Svanholm professzor kinyitotta lakása ajtaját és az előszobában felkattintotta a villanyt. A rémülettől dermedten hőkölt hátra. Odabent az ebédlőszobában egy idegen férfi ült az asztalnál. Tagbaszakadt, erős ember volt. Szemei furcsán világítottak. Mit keres ez az ember a lakásomban? Segítségért kellene kiáltanom — villant át a tudós agyán a gondolat, de aztán nem szólt egy szót sem, csak remegett. A felesége sem kiáltott segítségért. Ellenkezőleg. Gyengéden simogatta a férfi orcáját és egy szép, piros jonathán almát tett az idegen elé. A férfi vadul megragadott egy kést és hámozni kezdte a gyümölcsöt. A professzor tompán felnyögöt. Miért eszik egy idegen férfi a tulajdon lakásomban a saját almámból?! A jajgató szél végigrohant a lakáson és feltépte a szoba ajtaját. Svanholm idegesen felszisszent. Talán meghallották, hogy hazajött. De nem. Feldúltan hallgatta felesége simogató hangját:

— Drágám! Kérsz egy kávét is vacsora után? Utána lefektetjük a gyereket és elmegyünk valahova táncolni, jó?

— Jól van, szívem — válaszolta mély hangján a férfi.

Svanholm professzor sápadtan állt a hideg előszobában. Mi ez az őrület? A saját feleségem egy idegen férfival a saját lakásomban, aki úgy viselkedik, mint a ház ura. Nem bírta tovább. Remegő izgalommal feltépte az ajtót:

— Heléna! Mit jelentsen ez? Ki ez az ember? Hállja, mit akar a feleségemtől?

— Ő több joggal kérdezhetné, hogy mit akarsz a feleségétől — mondta mosolyogva az asszony. — Kedvesem, már megint ez az átkozott szórakozottságod. Talán elfeledted, hogy két évvel ezelőtt törvényesen elváltunk. A lakást és a gyerekeket is nekem ítélte a bíróság. S én újból férjhez mentem. És most köszönj el, aztán menj haza. Kis, szórakozott mókusom!

Svanholm professzor szégyenlősen lehajtotta a fejét:

— Ne haragudjatok! Ez az átkozott feledékenységem. Még egyszer elnézést kérek a zavarásért.

Udvariasan megemelte a kalapját és távozott. Az asszony pedig szerelmesen simult a férfihoz:

— Szegény férjem! Csakugyan elhitte, hogy elváltunk. És most csókolj, te drága!...

Galambos Szilveszter

Két villámtréfa

NEW YORK

(Jackson gengsztervezér otthonában ül az íróasztal mellett. Éppen év végi statisztikát készít a gyilkosságairól. Ekkor egy magas, szikár férfi ugrik be az ablakon):

MORTIMER: Mortimer rendőrfelügyelő vagyok.

JACKSON (rémülten): Letartóztat? Bilincseljen meg, Mortimer felügyelő!

MORTIMER (sápadtan): Dehogy bilincselem. Könyörgöm, rejtsen el. Üldöz a rendőrség! Megtudták, hogy benne voltam a Bond street-i bankrablásban!

PÁRIZS

(Sötét parkrészlet. Borús, csillag nélküli éjszaka.)

SUSANNE (csinos fiatal nő. Rémülten felsikolt): Segítség! Segítség!

GASTON (középkorú, jó megjelenésű férfi. Lélekszakadva odarohan): Itt vagyok, kisasszony! Megtámadták?

SUSANNE (nyugodtan cigarettára gyújt): Még nem. Majd fognak. Talán éppen maga...

GASTON: De hát akkor miféle segítségért kiabált?

SUSANNE (kacéran a férfira fújja a füstöt): Anyagi segítségért. Te kis csacsi!

ALKOHOLISTÁKNAK

Erdei Sándor rajzai

JÓ AJÁNLÁS

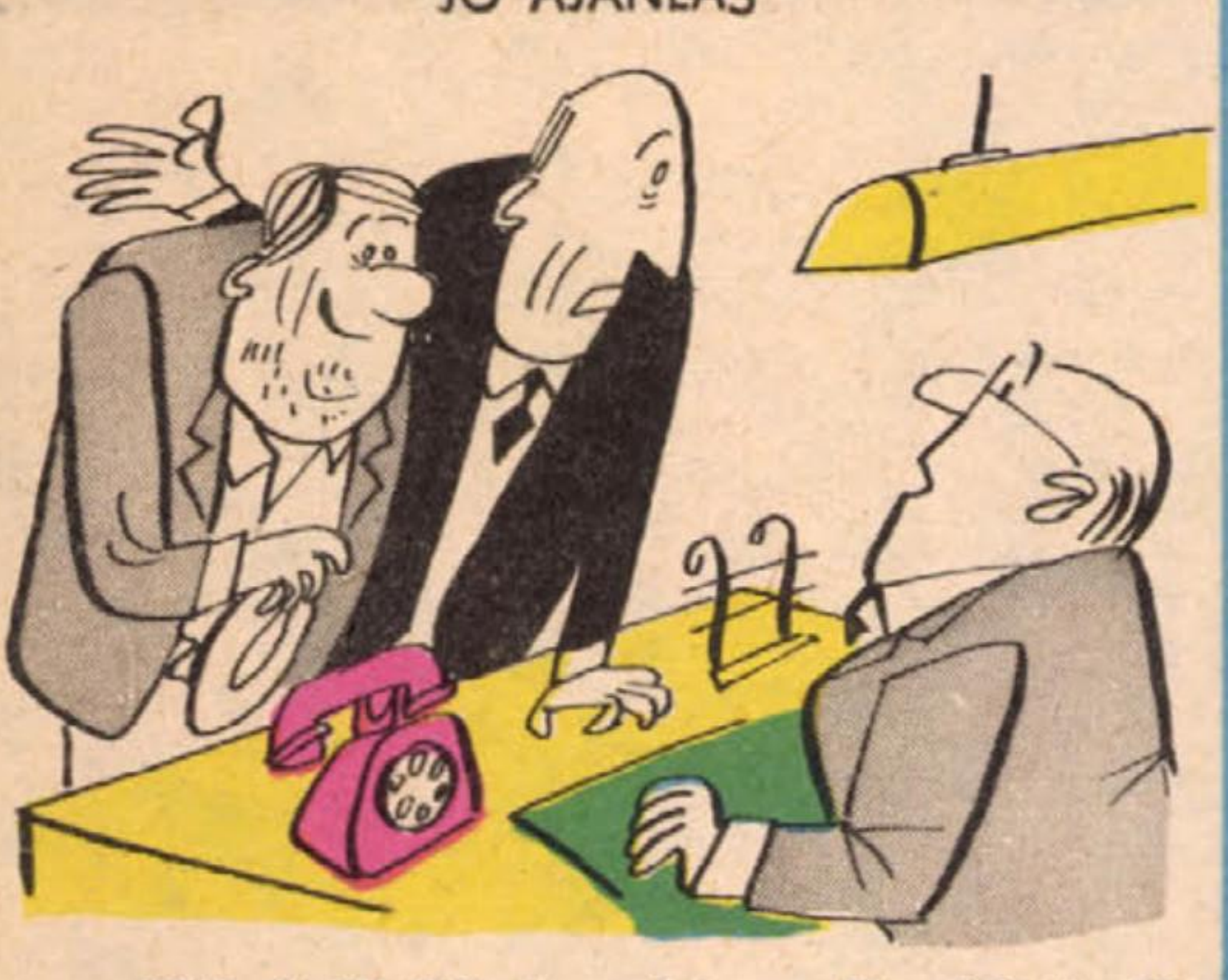

– Kitűnő éjjeliőr lesz, három éjszakát is át tud mulatni egyfolytában.

MODERN LAKÁS

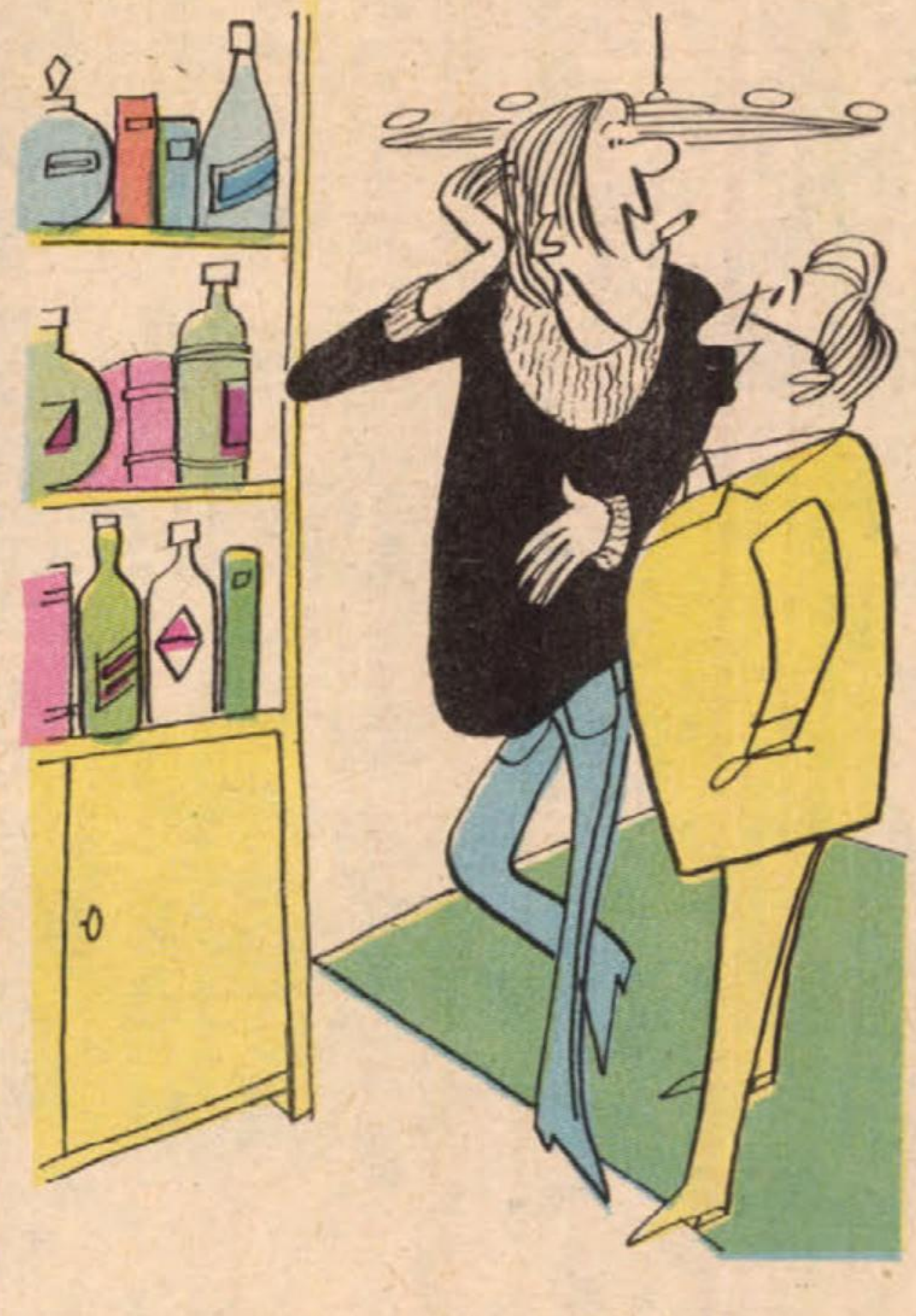

– A könyveket csak dísznek tartom.

ELVONÓKÚRÁN

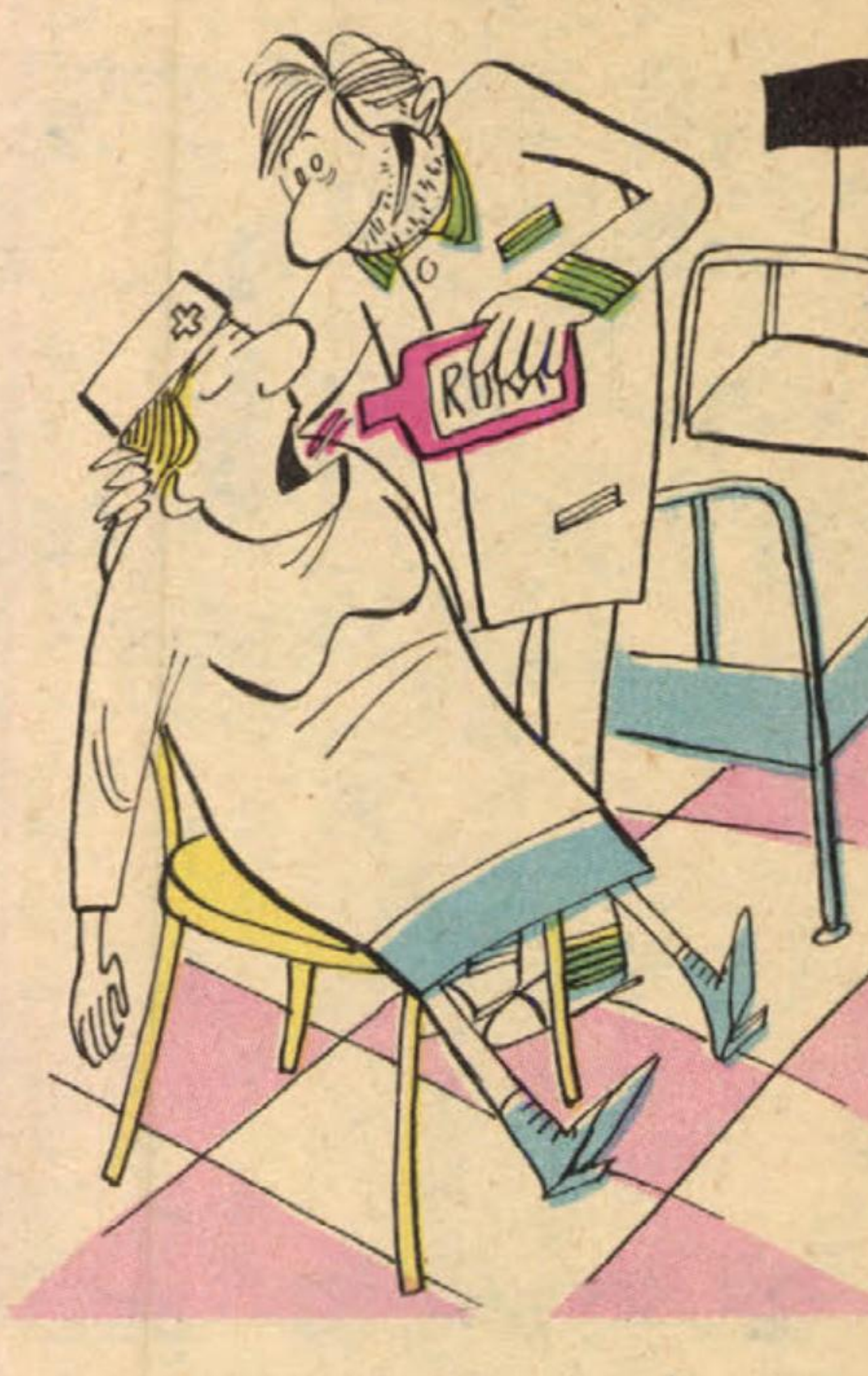

– Maga nem tudott leszoktatni engem, talán én rá tudom szoktatni magát.

MAGYARÁZAT

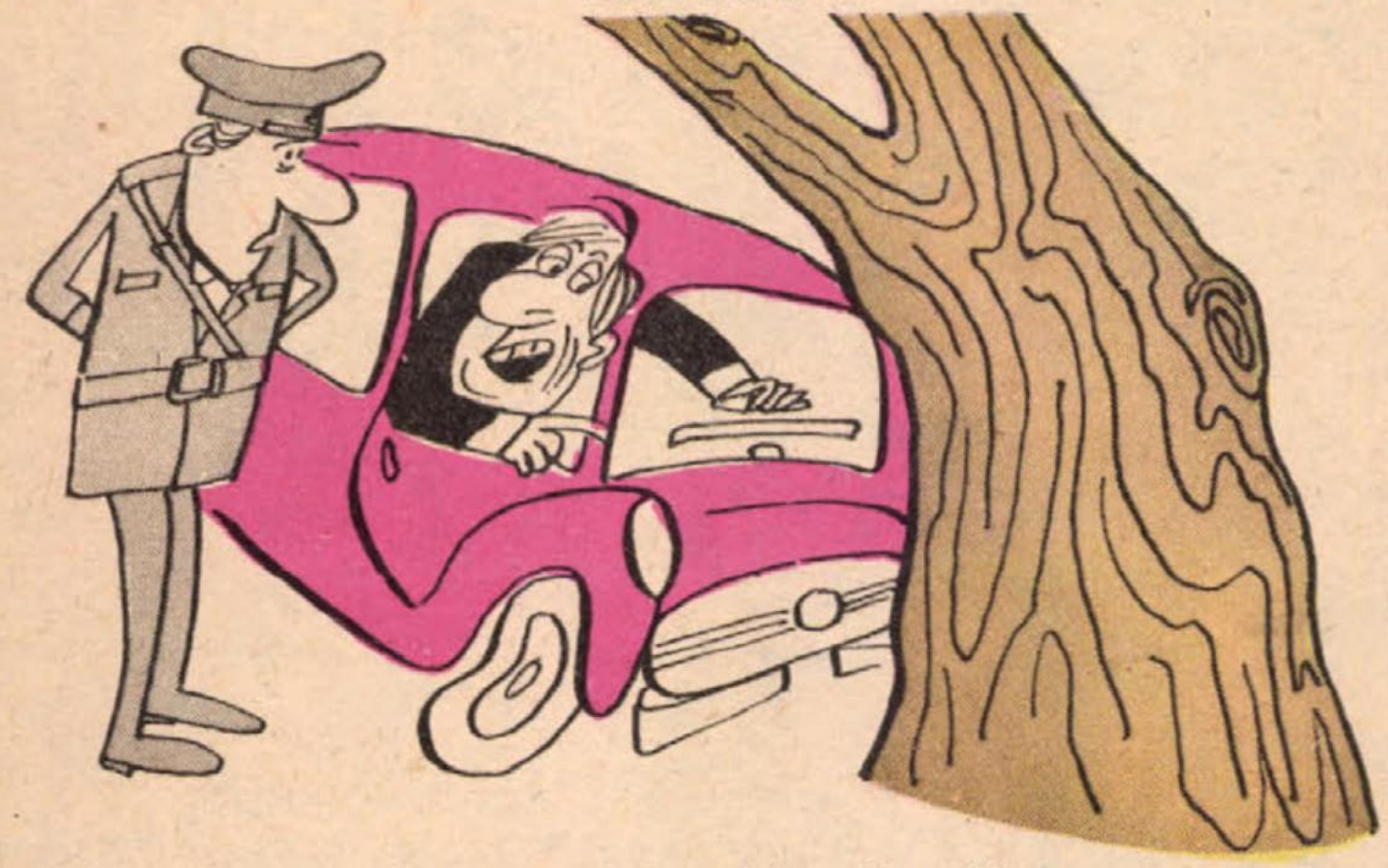

– Ez a részeg alak nekem jött!

TALPRAESETT PÉNZTÁROSNŐ

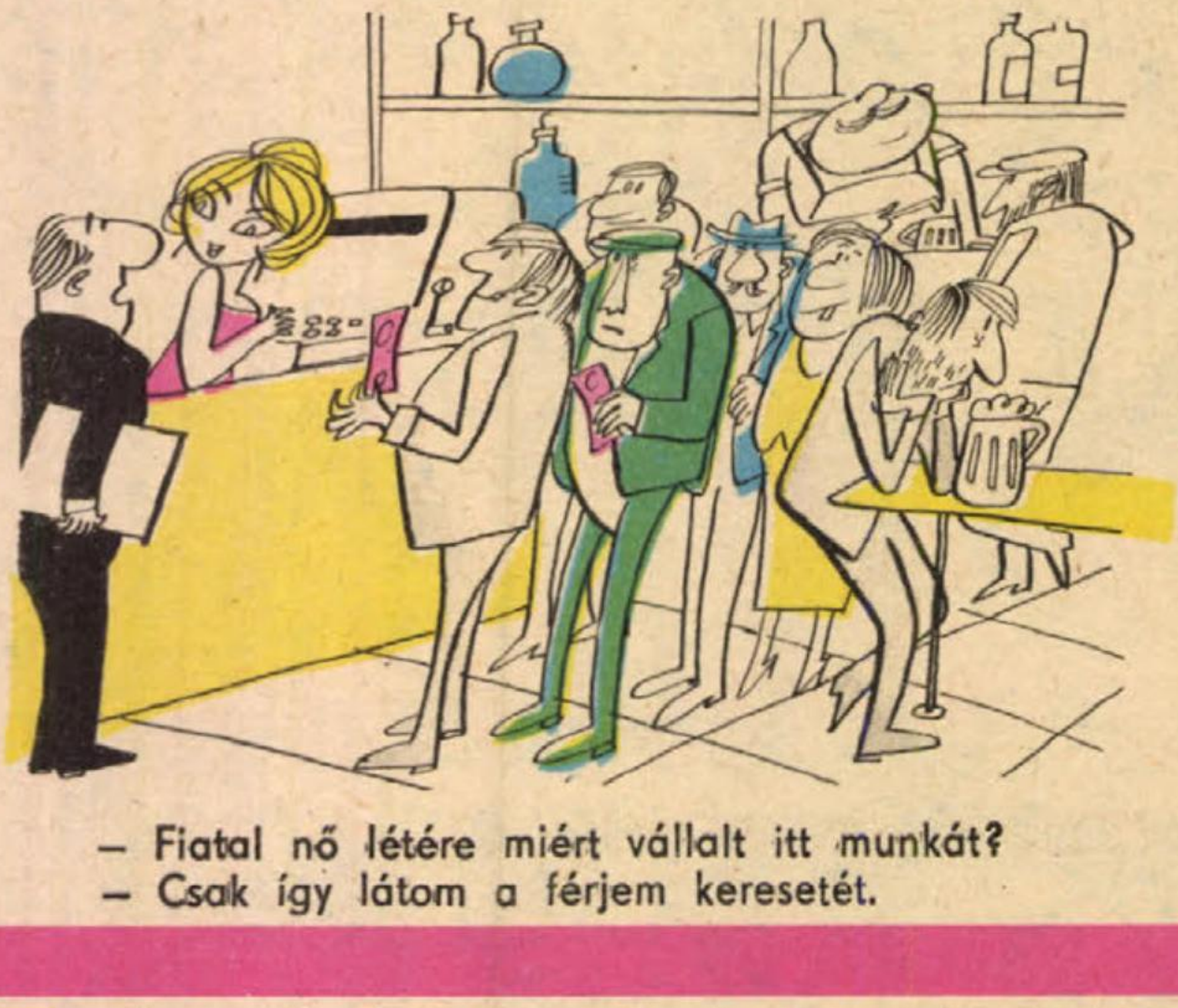

– Fiatal nő létére miért vállalt itt munkát?
– Csak így látom a férjem keresetét.

Retten az étkezőkocsiban

Színhely: a Budapest—Debrecen gyorsvonat étkezőkocsija. Az egyik asztalnál egy ötven év körüli férfi ült egyedül, kisvártatva odalépett melléje egy fiatalember.

— Szabad ez a hely?

— Tessék! — felelte az idősebbik, miután megitta a konyakját. Előzőleg szakértően megszagolta az italt és elismerően bólintott.

A fiatal férfi ásványvizet és menüt rendelt. Amikor az asztaltársa az ebédhez bort rendelt, udvariasan megkérdezte:

— Parancsol egy kis ásványvizet a borhoz?

— Nem, köszönöm, én tisztán szeretem.

— Bocsásson meg, hogy megkérdem, hiszen semmi közöm hozzá, de minden étkezéshez konyakot és bort iszik?

— Igen. Miért kérdi?

— Megmondom. Én is így kezdtem.

— És hogy folytatta? — kérdezte mosolyogva a másik.

— Elvonókúrán.

— No, de közben volt valami?

— Hogyne. Rengeteg konyak és még több bor. Rabja lettem az italnak. Aztán delíriumos rohamok jöttek, a feleségem elvált tőlem, és én bevonultam elvonókúrára.

— Látom, kigyógyították. Ásványvizet iszik tisztán?

— Hála a világhírű Sebestyén professzor módszerének. Amióta meggyógyítottak, rá sem tudok nézni az italra.

— Akkor nézzen ki az ablakon, most szép tájak mellett megy el a vonat. Egyébként, szerintem, kis mértékben nem ártalmas az ital.

— A lejtőn nem lehet megállni...

— Nyugtalanságra semmi ok. Én meg tudok állni.

— Én is azt hittem. Azután jött az idő, amikor fehér egereket láttam a falon.

— Nem lehetett kellemes az elvonókúra.

— Hát, nem kívánom senkinek. Amikor elhagytam az intézetet, elhatároztam, hogy ahol csak lehet, figyelmeztetem az embereket az alkohol romboló hatására. Ha egyet is megmentek, nem éltem hiába. Ezért bátorkodtam most is elrettentő példaként megemlíteni a saját esetemet.

Remélem, nem neheztel meg érte?

— Ugyan! Inkább köszönöm a figyelmeztetést. És mondja, teljesen kigyógyult?

— Teljesen! Vízvezetéki víz az italom. Ha ásványvizet iszom, akkor már kirúgok a hámból. Hogy én mitől szabadultam meg! Van egy nagyszerű könyv, állandóan magammal hordozom. Sebestyén professzor írta. Most is itt van nálam a fülkében. Akarja látni?

— Szeretném.

— Ha átnézi, most megáll ennél a fél deci konyaknál és nem rendel többet.

— Nem is volt szándékomban.

Az alkohol rabságából megszabadult fiatalember pár perc múlva hozta a könyvet.

Az idősebbik elővette a töltőtollát és valamit beírt a könyvbe.

— Mit csinál? — kérdezte ijedten a könyv tulajdonosa.

— Dedikálom a könyvet. Én vagyok Sebestyén professzor...

Palásti László

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.09017/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

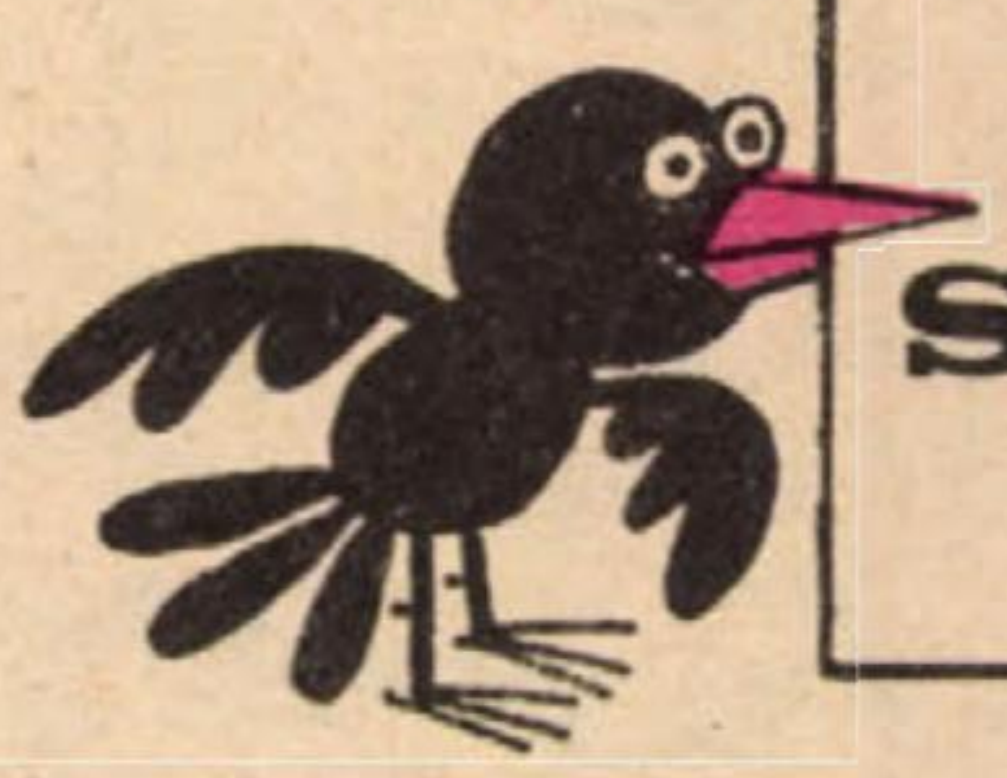

Mindenféle SZARKÁKNAK

Fülöp György oldala

CSALÓDÁS

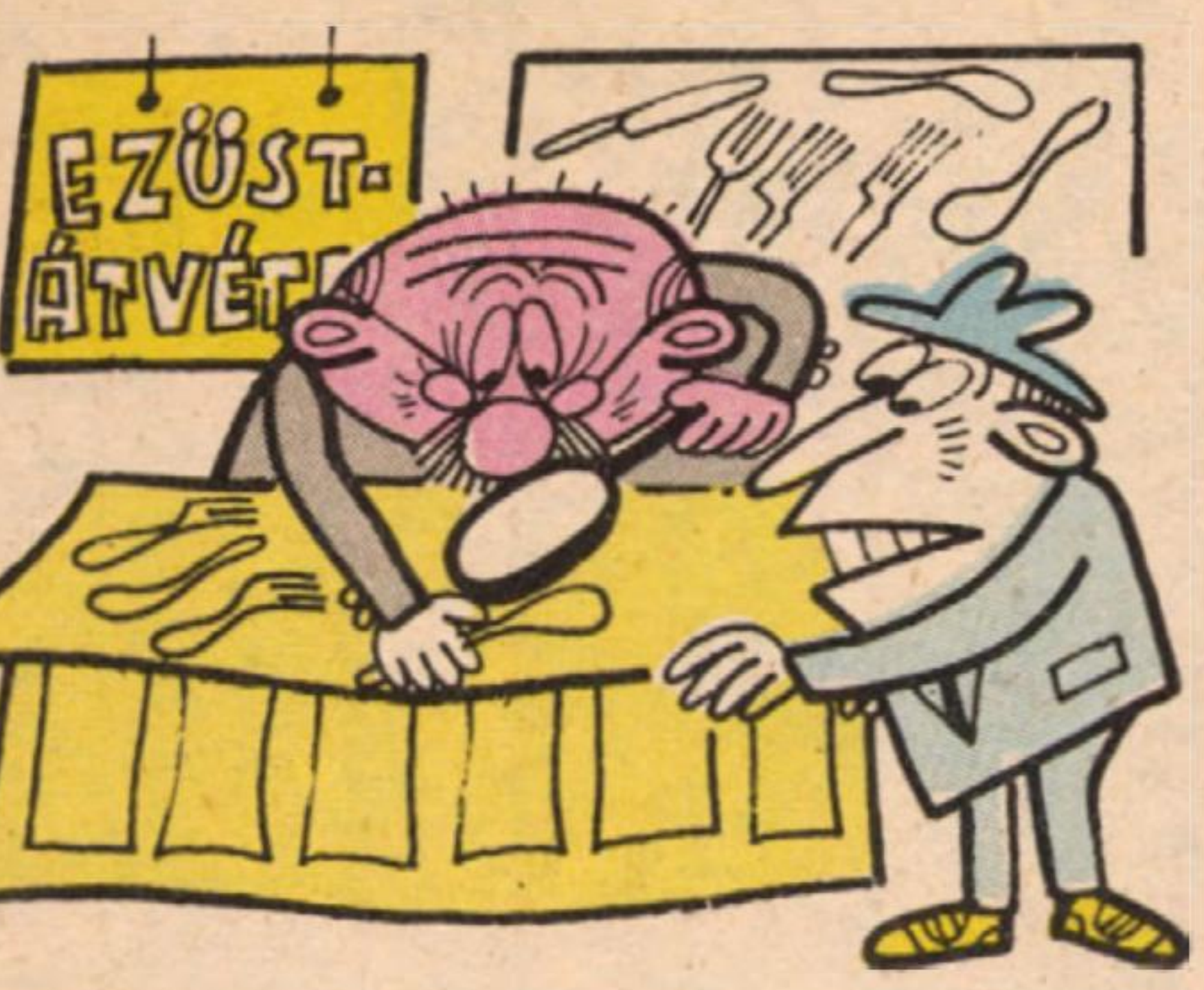

– Nem ezüst?! Felháborító! Hát már a legjobb éttermekben sem bízhat az ember?!

SANDA GYANÚ

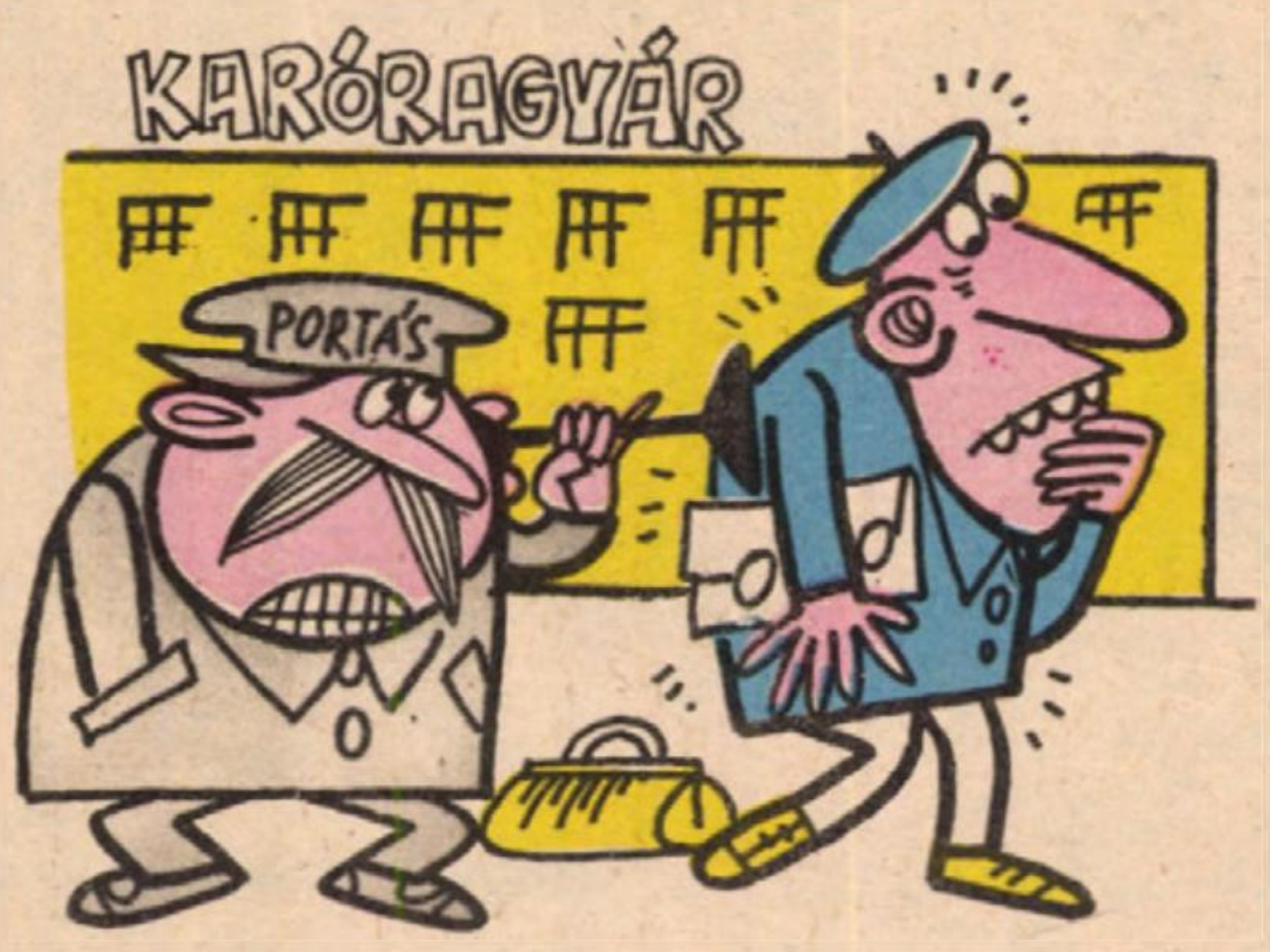

– Szakikám, maga valahol ketyeg.

HOZOTT ANYAG

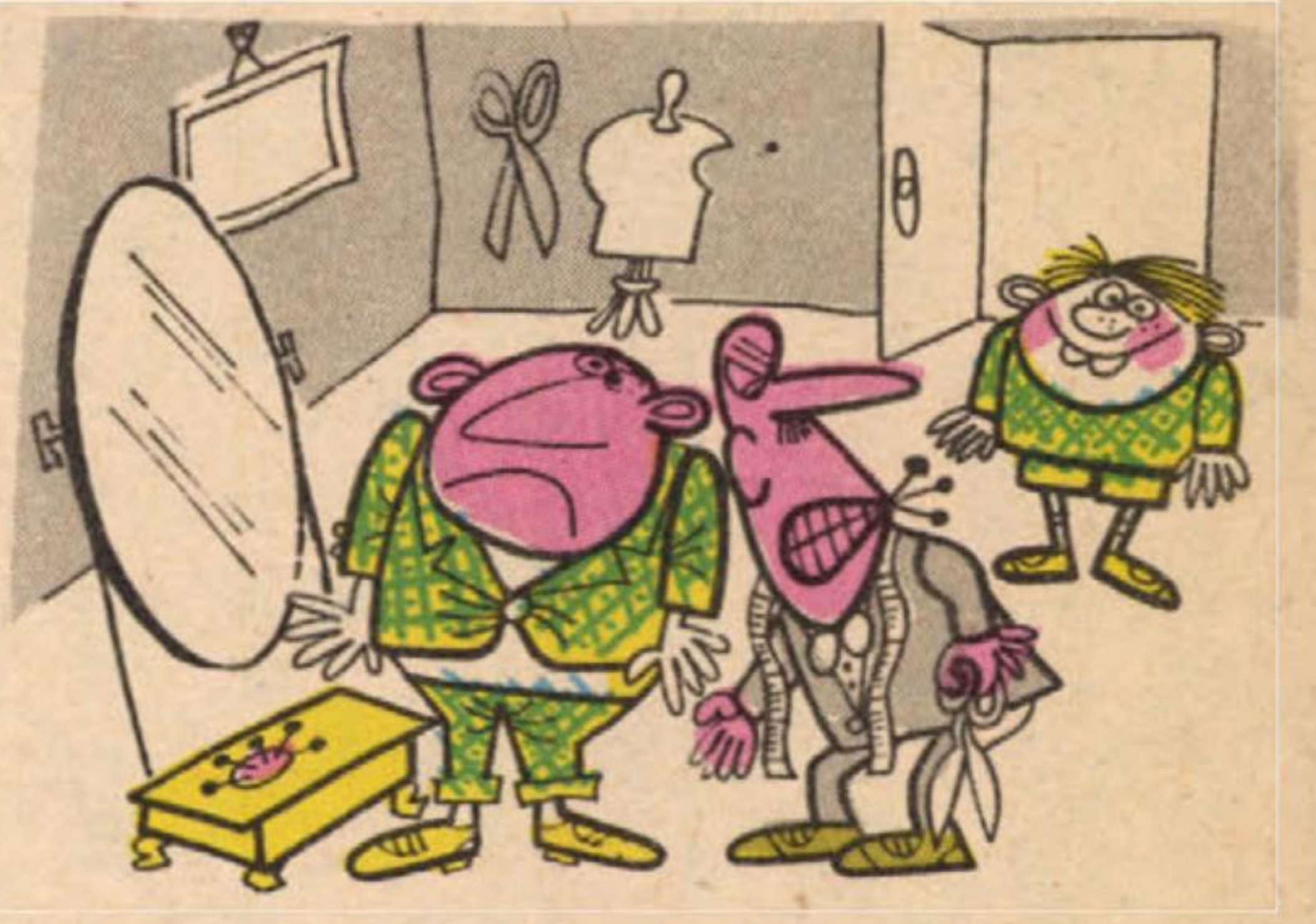

– Ezerszer mondtam már, kisfiam, hogy ne mászkálj be, amikor próbálunk!

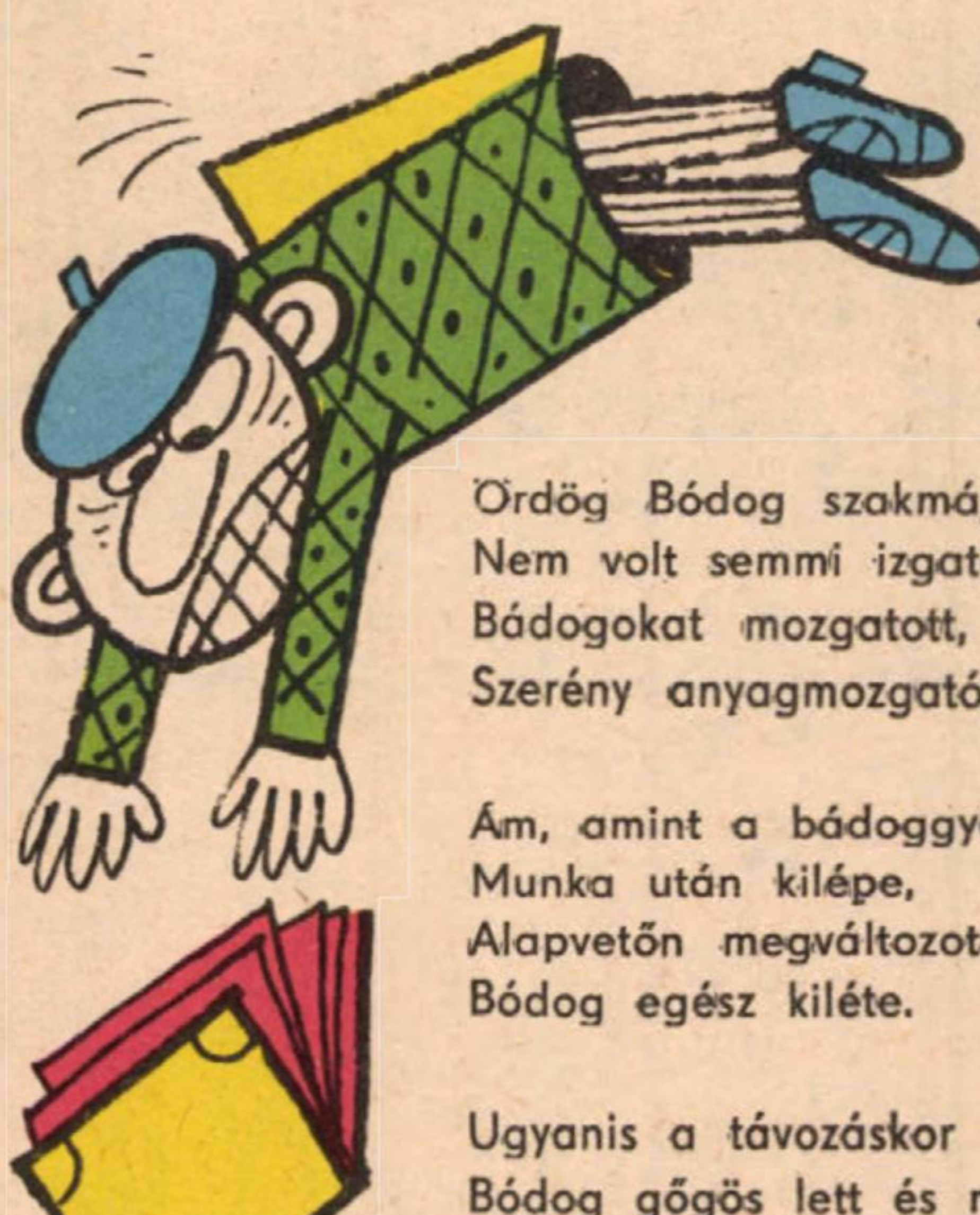

BOSSZÚ

Ördög Bódog szakmájában
Nem volt semmi izgató,
Bádogokat mozgatott, mint
Szerény anyagmozgató.

Ám, amint a bádoggyárból
Munka után kilépe,
Alapvetőn megváltozott
Bódog egész kiléte.

Ugyanis a távozáskor
Bódog gőgös lett és mord,
Oly dölyfösen lépegetett
Ki a kapun, mint egy lord.

A gyárban csak találgatták,
Mért jár olyan mereven,
Mintha éppen karót nyelne,
Vagy nem volna eleven.

Talán sohse derült vón ki,
De a végzet övele
Egy szép fizetési napon
Furcsa dolgot művele.

Az egész csak annyi volt, hogy
A bukszája kiesett,
Tartalmazván a fizetést
(Nem is olyan keveset.)

Nyögve lenyúlt érte Bódog,
Ám orcája kék és zöld,
A dereka megroppant, mint
Villámsújtott öreg tölgy,

Kabátjának minden gombja
Süvítő kis parittya
Szövet reccsen, kelme hasad,
A ruhája ripittya ...

Egy szó, mint száz, szörnyű volt a
Lapos bádog bosszúja,
Mert derékon tekergették
Bejgli-forma hosszúra.

A bádoggyár azóta is
Emlegeti Bódogot,
Aki ingben és gatyában
Szült egy tábla bádogot.

AJÁNLÁS

Jó szajrétárs, amíg lopva
E sorokat olvasod,
Gondold el, mily blőd volt Bódog,
Hogy bádogot lopdosott.

Mert nem érte volna ilyen
Szörnyű blamázs Bódogot,
Ha szövetet lopott volna,
Nem pediglen bádogot.

HOLTVERSENY

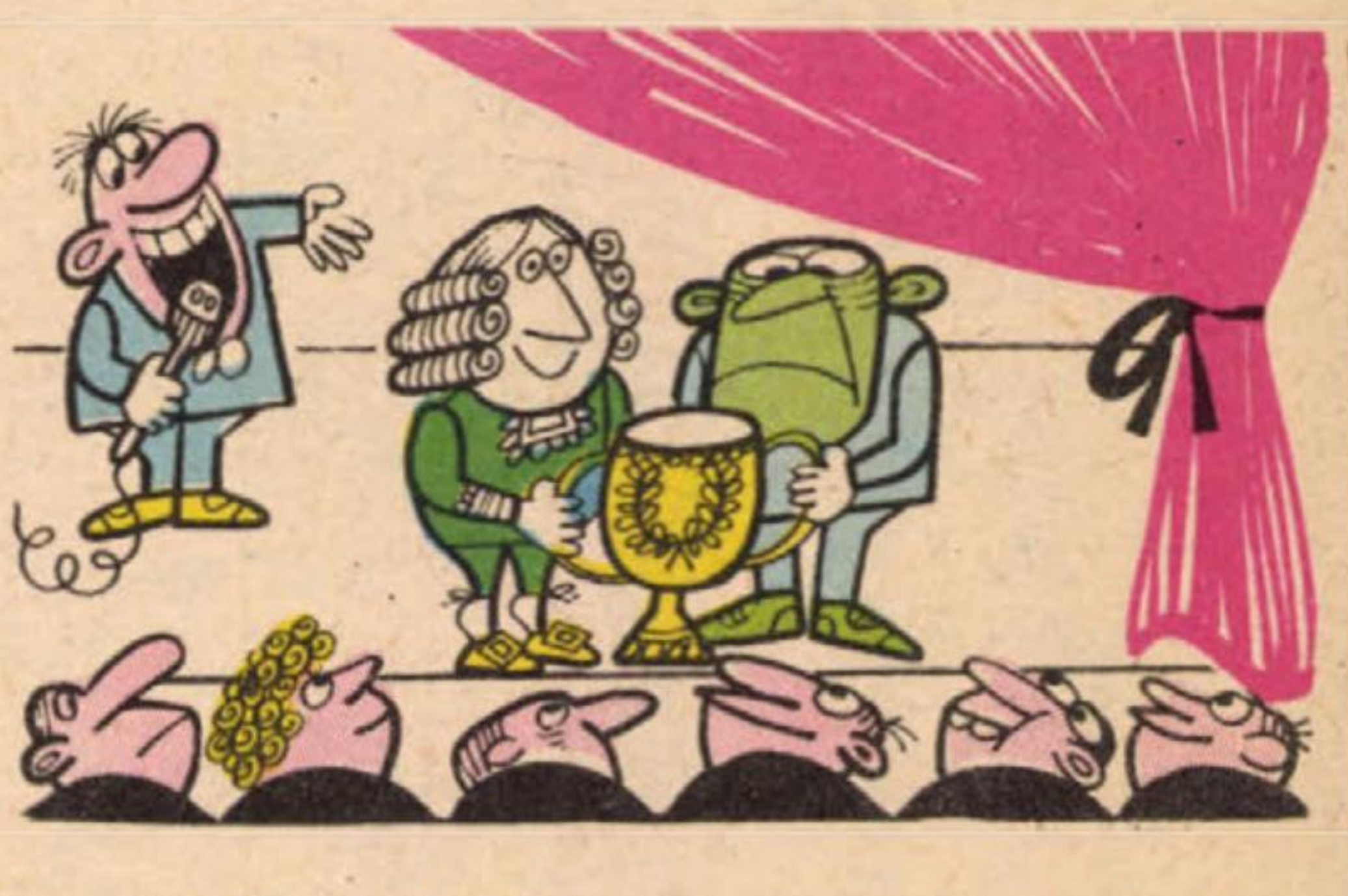

– A fesztivál díját megosztva kapja a sláger szerzője és Wolfgang Amadeus Mozart.

PECH

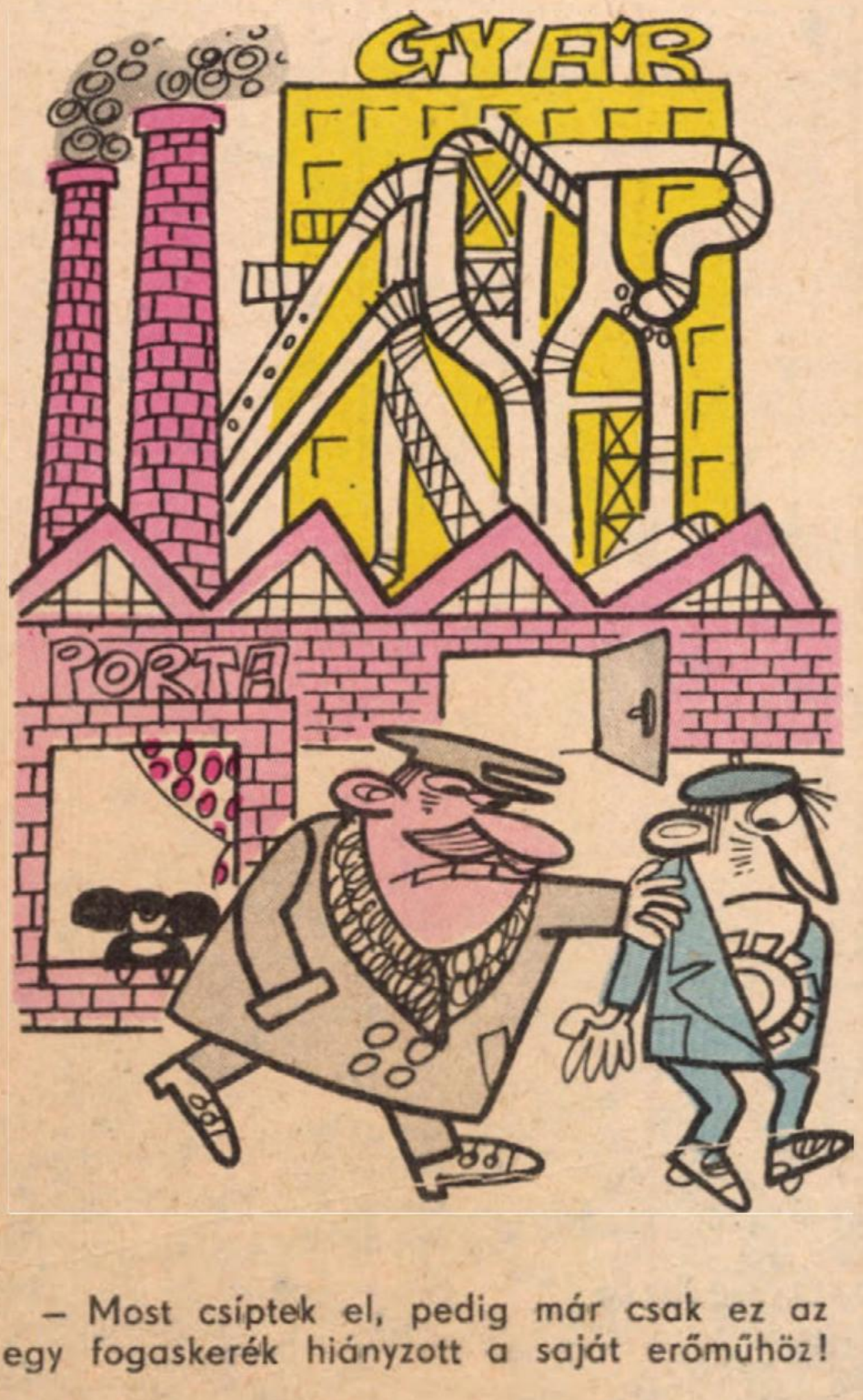

– Most csíptek el, pedig már csak ez az egy fogaskerék hiányzott a saját erőműhöz!

TEESZBEN

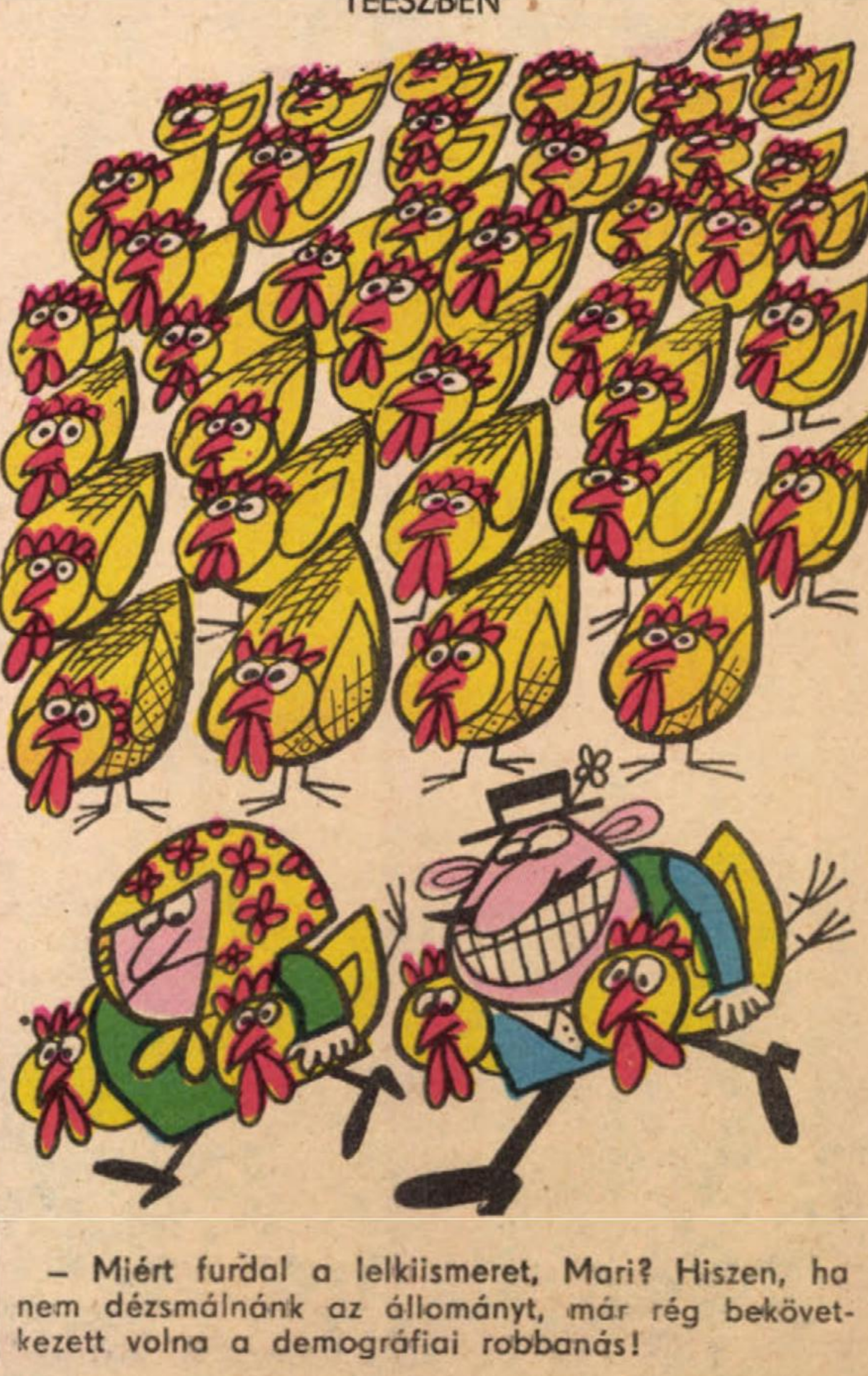

– Miért furdal a lelkiismeret, Mari? Hiszen, ha nem dézsmálnánk az állományt, már rég bekövetkezett volna a demográfiai robbanás!

Kutyabarátoknak

Várnai György rajzai

A MENYASSZONY ÉS A VŐLEGÉNYEK

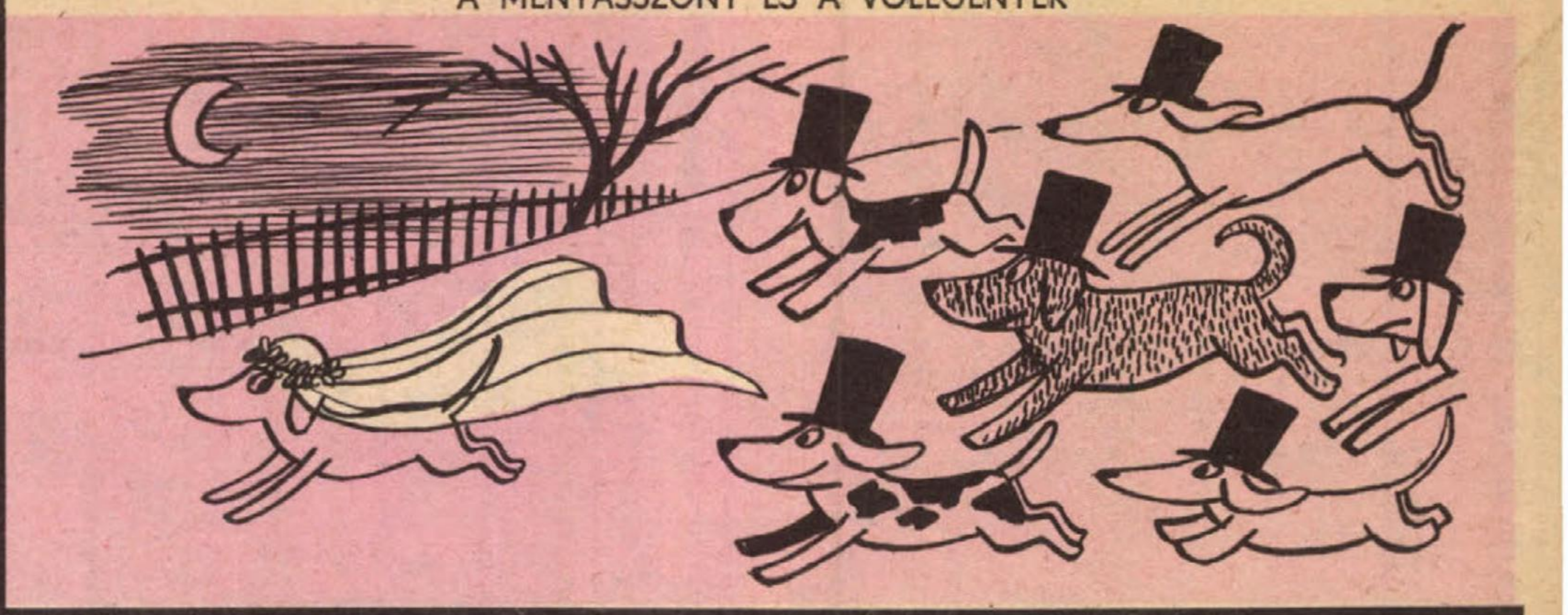

SZERELMI BÁNAT

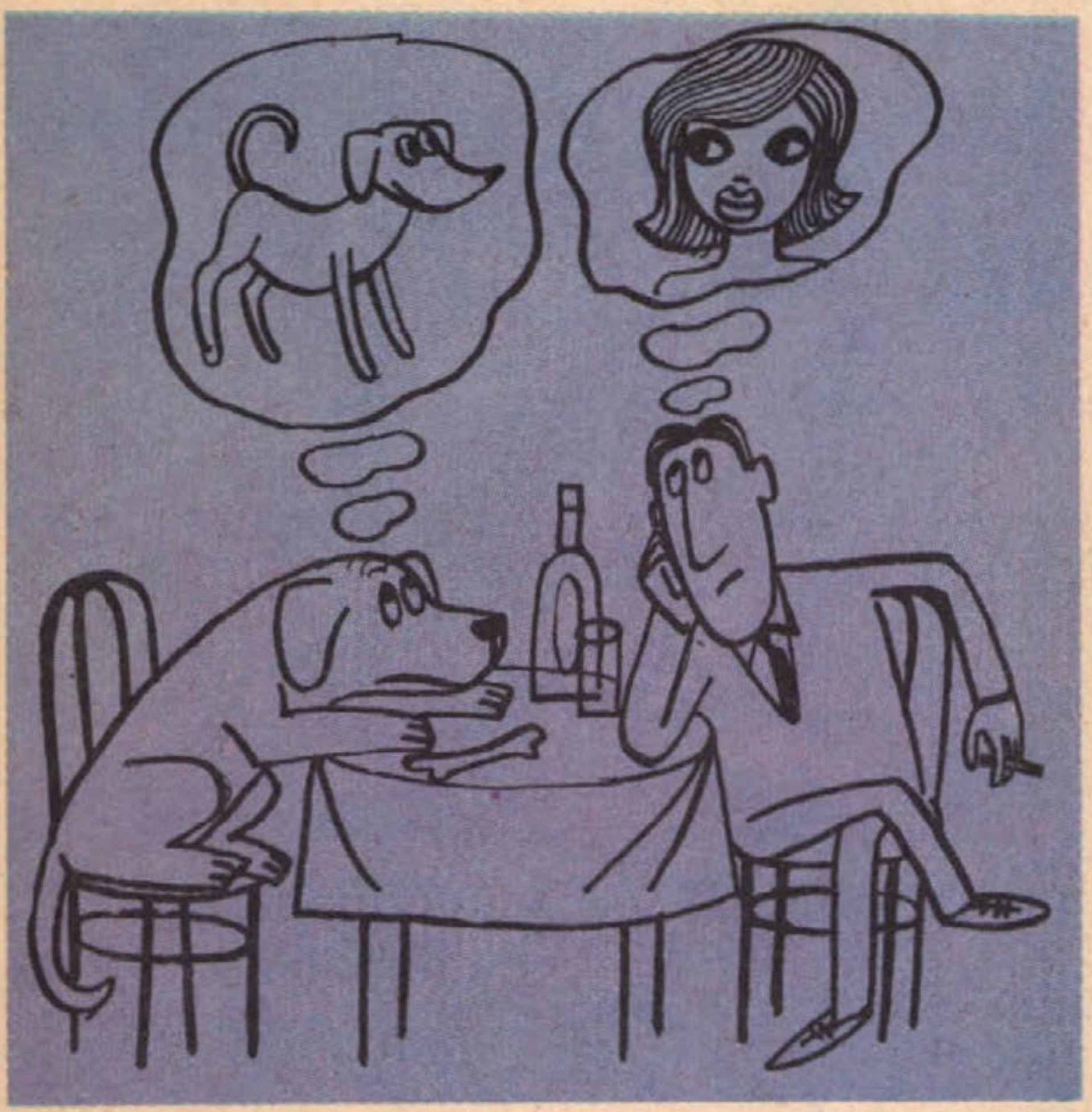

PROBLÉMA

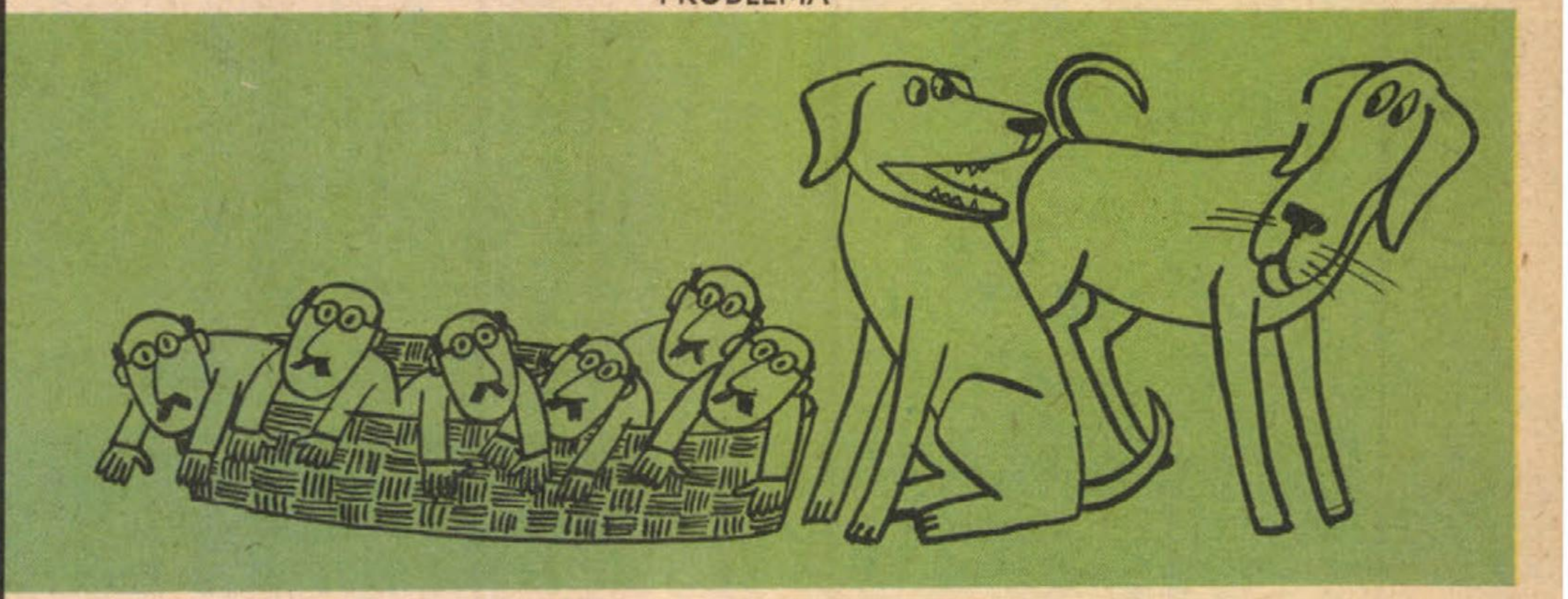

– Hányat hagyjunk meg belőlük?

SORSTÁRSAK

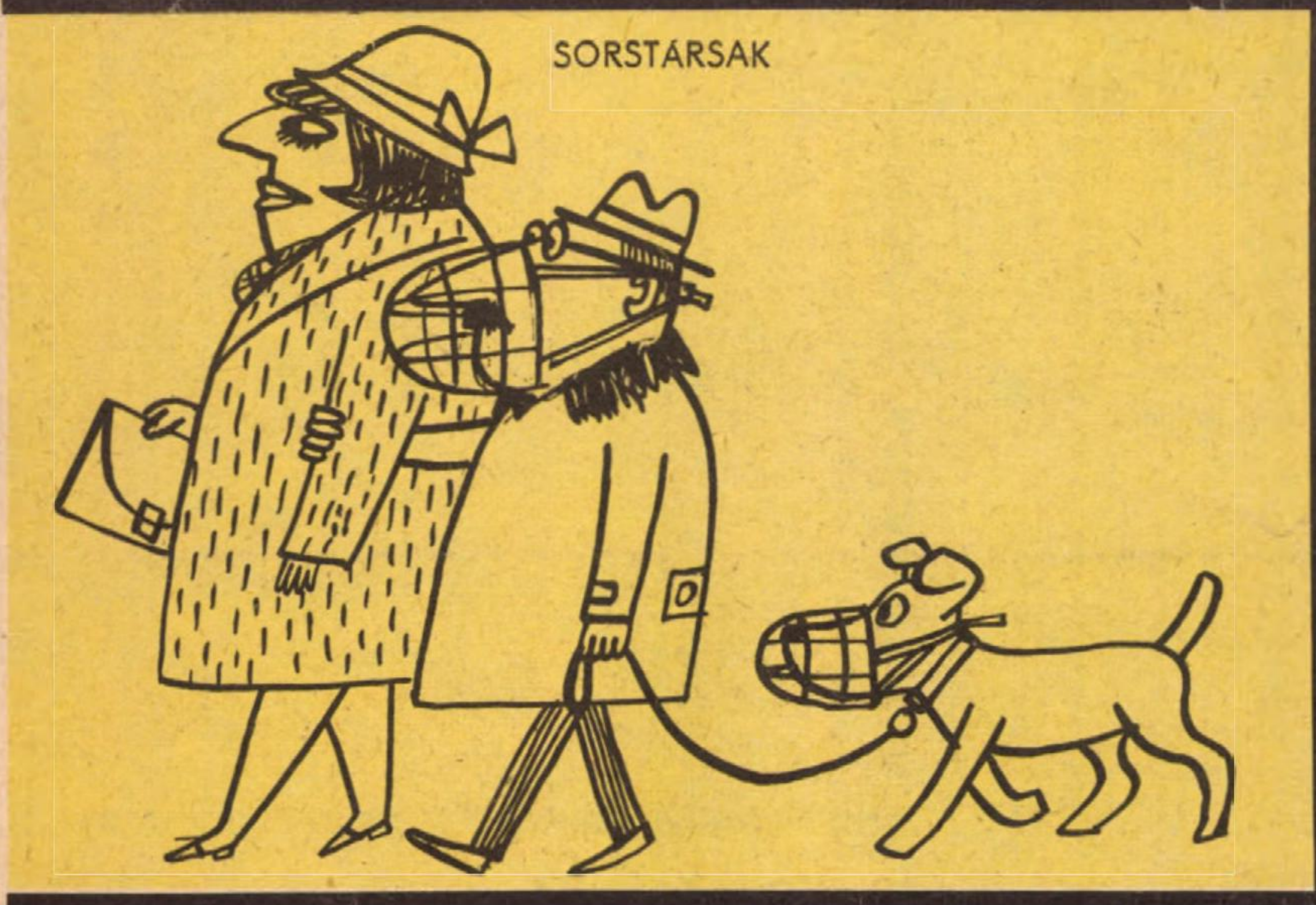

FELVILÁGOSÍTÁS

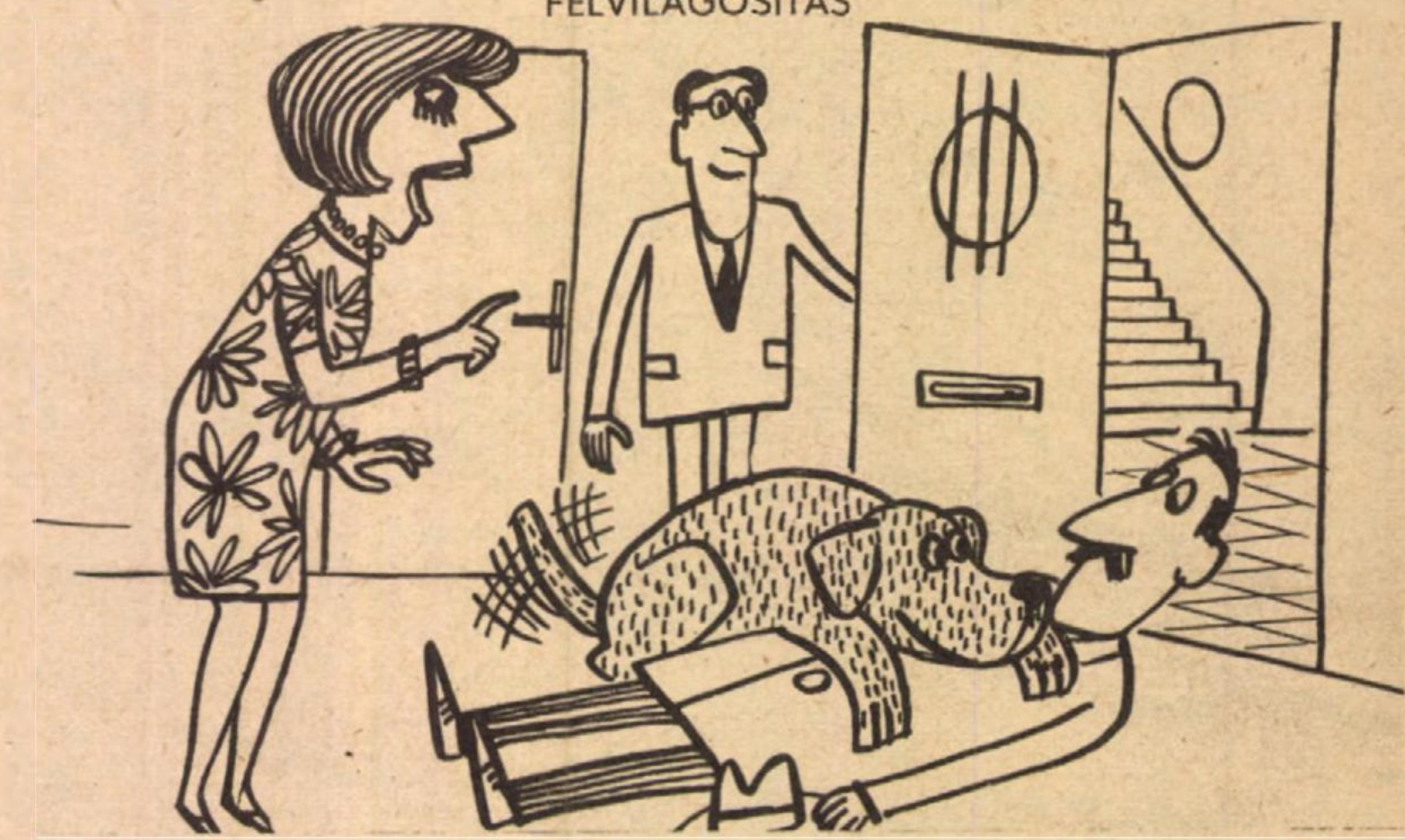

– Ezt vegye megtiszteltetésnek! Csak olyanokkal csinálja, akiket szeret.

Kutyás minik

PEDIG LÁNY!

Négy papírt teszek be az írógépbe, indigóval köztük. Várom, hogy Peti elkezdje a diktálást. A gyerek ott áll mellettem, homlokát összeráncolta, még csücsörít is a szájával, olyan intenzíven gondolkodik. Érthető, az ő munkája a nehezebb, kifejezetten intellektuális jellegű, egy hirdetés szövegét kell megfogalmaznia. Négy rajzszeget tart a markában, ha meglesznek a hirdetések, ezzel tűzi fel néhány környékbeli fára, kapura.

— Azt tessék írni — szólal meg végre —, hogy figyelem, figyelem. Ezt felülre, középre, nagy betűkkel... Jó... Alája pedig azt, hogy akinek tegnap vagy máskor elveszett egy hosszú szőrű, nagy fülű, fiatal és fekete lánykutyája, aki szetternek látszik és Juci névre hallgat, és be tudja bizonyítani, az menjen a Szemere utca huszonegybe, a hatodik emeletre, de csak délelőtt, vagy este, mert délután iskolában vagyok... Kész?

— Kész. Valamit azonban nem értek. Azt mesélted, hogy az utcán találtad ezt az ismeretlen kiskutyát. Akkor honnan tudod a nevét?

— Nem tudom a nevét. De ha azt mondom neki, hogy Juci, akkor hegyezi a fülét és odajön hozzám.

— És ha azt mondod neki, hogy Dorka, Pamacs, Floki, vagy Bundás, arra nem hallgat?

— Még nem próbáltam, azt hiszem, akkor is odajönne hozzám. Nagyon okos kutya. Pedig lány.

HASONLÓSÁG

Az én Kormosom — védő-kutya. Méghozzá született védő-kutya. Tudniillik soha, semmiféle ilyen irányú szakmai kiképzésben nem részesült, mégis mindenkit megvéd mindenkivel szemben.

Még kezet sem igen foghatok a jelenlétében valamelyik barátommal, ismerősömmel, mert azt hiszi, hogy bántani akarjuk egymást. Rokoni ölelésről, csókolódzásról aztán végképp nem lehet szó, ha ő is ott van. Nekünk ugrik, rettenetes patáliát csap, addig nem nyugszik, amíg szét nem választ bennünket. Akkor megint szelíd, barátságos állat lesz belőle, elégedetten csóválja a farkát, a lábunkhoz dörgölődzik.

Tegnap késő este a Duna-parton sétáltattam, néptelen volt a tájék, leoldottam a pórázról, hadd futkosson egy kicsit. Szaladgált is boldogan.

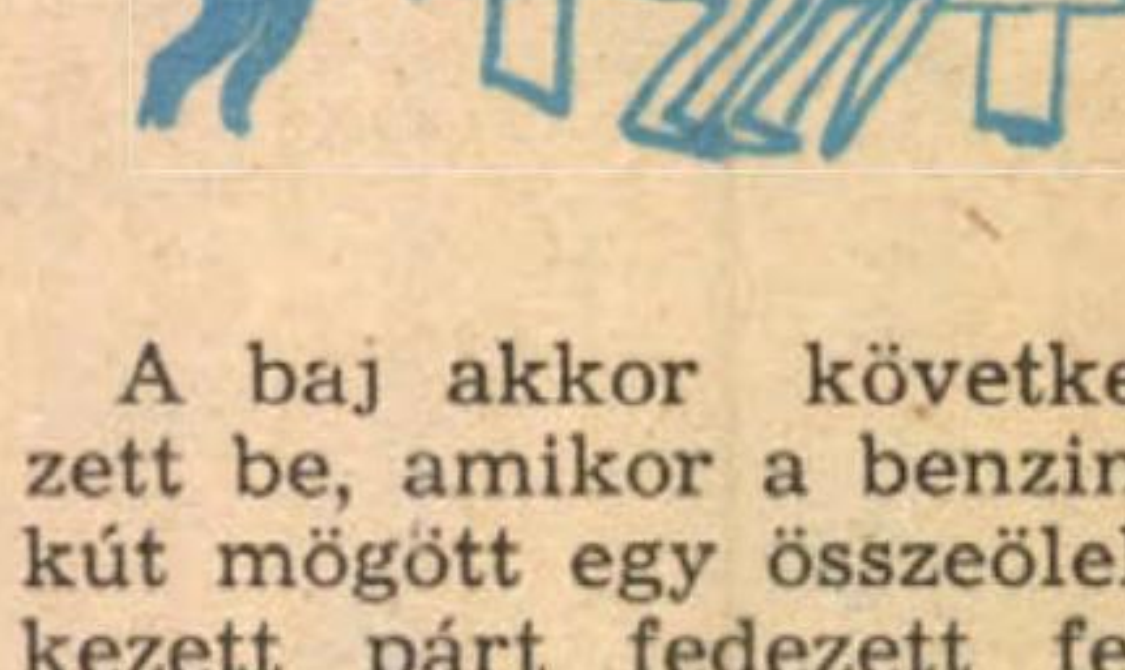

A baj akkor következett be, amikor a benzinkút mögött egy összeölelkezett párt fedezett fel. Vad csaholással rohant oda, dühösen táncolta körül őket, mire a lány még szorosabban bújt szerelmese karjai közé, picit fel is sikoltott ijedtében.

Ez olaj volt a tűzre, Kormos már fortissimo bömbölt.

Futva érkeztem a tett színhelyére.

— Bocsánat — mondtam a fiatalembernek —, legyen szíves engedje el egy pillanatra a kisasszonyt, amíg pórázra fogom ezt az őrült kutyát. Nem rosszindulatú, nem harapós, csak most azt hiszi, hogy maga bántani akarja a kisasszonyt, őt akarja megvédeni, ezért csinál botrányt.

A fiú azonnal szót fogadott, elengedte szíve hölgyét, sőt még oldalt is lépett.

Kormos abban a minutumban lecsillapodott, leült a földre, barátságosan nézett rájuk, míg én a szíjat a nyakörvéhez csatoltam.

— Tudod, kire emlékeztet engem ennek a kutyának a viselkedése? — kérdezte fanyar mosollyal a fiú a lánytól. — A kedves mamádra!

Kürti András